

လုံးချင်းဝတ္ထုလင်

ရှင်မြတ်နိုး

တိုးတိုးလေးပဲပြေမယ် ချစ်တယ်

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

တိုးတိုးလေးပဲပြာပယ် ချစ်တယ်

ရှင်မြတ်နိုး

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အမုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လမ်း၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

အခန်း (၁)

မောင်က ပုံကို လက်ထပ်မည်ဟု ပြောလာပေမယ့် ပုံ စဉ်းစားနေရတာက ညီမလေး တူနှိုင်းစံကိုလည်း ပုံ ထည့်တွက်စဉ်းစားခဲ့ရသည်။

မောင်က ခိုးပြေးမှာပါ။

“မောင့်မိဘတွေက သဘောမတူဘူး ပုံ ... မောင်လည်း ပုံကို မခွဲနိုင်ဘူး ... ခိုးပြေးမယ် ...”

“မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး မောင်ရယ် ... ညီမလေးတူကို ဘယ်လို ဆုပ်ရမလဲ ... ပုံတို့မှာ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ထံ ရှိတာလေ ... ညီမလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“နောက်မှ ကြည့်ရှင်းကြရအောင်ပုံ၊ လောလောဆယ်တွေ့မိတာ မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့ ... တို့တွေက အသက်ပြည့်နေပြီပဲ”
ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

၈၉၅-၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
တိုးတိုးလေးပဲပြောမယ် ချစ်တယ်/ရှင်မြတ်နိုး၊ ရန်ကင်း၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။
(၂၈၈)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) တိုးတိုးလေးပဲပြောမယ် ချစ်တယ်

ပွင့်မြတ်နိုး

ညီမလေးတုကို ဖြစ်ထားဖို့ဆိုတာ ပုံ စဉ်းပင်မစဉ်းစားရဲ့၊
မောင်ကလည်း ဇွတ်အတင်း ခေါ်နေသည်။

“မောင်တို့ လက်ထပ်မှဖြစ်မယ် ... မေမေက မောင့်ကို
တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မယ်”

“မောင်”

“တို့နှစ်ယောက်က ညီမလေးကို ဖြစ်ထားမှာမှမဟုတ်တာ၊
တစ်ပတ်လောက်ပဲ ပုံရယ် ...”

ပုံနှင့်မောင် ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ ညီမလေး ကန့်ကွက်နေ
သည့်ကြားမှ လက်ထပ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားကြသည်။

“မောင်တို့ တစ်ခါထဲသွားကြမယ် ... နေထိုင်စရာတွေ စီစဉ်
ပြီးသွားပြီ”

ညီမလေးတုကို မှာစရာရှိတာတွေမှာဖို့ပင် မောင်က အချိန်
မပေးတော့။

သူမအား အတင်းအကြပ်ကြီးပဲ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ပုံ ... ချစ်ပွင့်ပုံ၊ မင်းဘာမှ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မောင်
ရှိပါတယ် ... ညီမလေးအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပ်ထားခဲ့ပါ”

တု မမကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။

မမမှာ ရွေးချယ်စရာမရှိလို့ပါ။

လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့ မမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီ။

တိုးတိုးလေးပဲပြောမယ် ချစ်တယ်

မောင့်ကို မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရတော့မယ်။

မောင့်ဘက်က တာဝန်ယူနေတာပဲ မမ ဝမ်းသာအားရ
ထက်ခံရတော့မယ်လေ။

“ပုံညီမလေးက ပုံကို နားလည်မှုပေးနိုင်ပါ့မလား မောင်ရယ်
ဇွတ်နှာလည်း ပူစရာကောင်းတယ် ... အစ်မက စံပြုဖြစ်ရမှာလေ”

ပုံ မျက်ရည်ကျချင်သည်။

မောင်က ချမ်းသာတဲ့မိသားစုကပါ။

ကျွန်မ ဝင်ဆန့်ဖို့ပင်မလွယ်။

မောင့်အမေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး မောက်မာသူဆို
အာ ပုံ သိသိကြီးနဲ့ပါ။

“မေမေက မောင့်ကို ညီထက်တောင်ချစ်တယ်၊ မစွန့်ပြစ်
နိုင်ပါဘူး၊ မြေးလေး မွေးပြီးရင် ပိုပြီးတော့တောင် ချစ်သွားဦးမယ်”

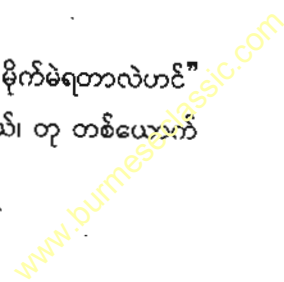
ပုံလည်း ဘယ်လိုမှငြင်းဆန်၍မရတော့။

မောင့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့မိသည်။

“တု ... ညီမလေး ... မမချစ်သူနောက် လိုက်သွားတယ်၊
နောက်မှ ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ရှင်းပြမယ်
နော်”

“မမ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ မိုက်မဲရတာလဲဟင်”

“တုရယ် ... နောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်၊ တု တစ်ယောက်

ထဲ မအိပ်နဲ့နော်၊ ဘေးက ချိုသွယ်ကို ခေါ်ထား ... မမတစ်ပတ်လောက်ဆို ပြန်လာမှာပါ”

ညီမလေးကို အကြောင်းကြားပြီး မောင့်နောက်သို့ ပုံလိုက်လာခဲ့သည်။

တရားရုံးမှာ တရားဝင် လင်မယားအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြ၏။

နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာပဲ မောင့်အမေက လာရောက်ခေါ်လေသည်။

“သားကို မေမေ တာဝန်ယူပါတယ်ကွယ်၊ မေမေသားကြီးကို မေမေ ဘယ်လောက်ချစ်ရလဲ ... သားကြီး ရက်စက်လိုက်တာ”

ယောက္ခမ ဒေါ်မေသက် ရောက်လာပြီး ငိုယိုရင်း ခေါ်သည်။

“သားတို့ချစ်ခြင်းကိုတော့ မခွဲပါနဲ့ မေမေရယ် ... ပွဲကို မခွဲနိုင်ဘူး”

“သားတို့က လက်ထပ်ပြီးနေပြီပဲကွယ် ... မေမေ မခွဲတော့ပါဘူး၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့နော်”

မောင့်အမေက ပြန်ခေါ်၍ ပြန်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

မောင့်မိခင်က ချမ်းသာပြီး မောက်မားလွန်းတာ သူမ သိ၏။

မောင်နှင့် မခွဲနိုင်တော့လည်း သူမ လိုက်ခဲ့ရသည်။

“သားကြီး မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ တခမ်းတနား လုပ်မနေတော့

ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းစေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ် ... ”

“မေမေ”

“သားကြီးရယ် ... မေမေ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို နားလည်ထားပါ။ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မေသက်ရဲ့ ချွေးမက အစုတ်အနုတ်ဖြစ်နေတာ၊ လူပုံအလယ်မှာ ပွဲထုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

ဒေါ်မေသက်ကလည်း သားကြီးကို မျက်ရည်တရွဲနှင့် ပြောနေသဖြင့် မောင်က ဘာမှမပြောတော့။

လက်ထပ်ပွဲ မလုပ်ပေးတာလည်း ပုံ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

ယောက္ခမကြီး ဒေါ်မေသက်ပြောတာလည်း မှန်နေတာပဲ။

သူမက မိမိ ဖခင် နံနံချာချာ။

သူမ ဘွဲ့ရထားတာပဲ ရှိသည်။

“ပုံရယ် ... မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ မောင်တို့လက်ခံလိုက်ကြရအောင်ပါ။ မေမေက လက်ခံထားပြီးပြီပဲ၊ မောင်တို့ ရင်သွေးလေးမွေးဖို့ မေမေ စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

“ကျွန်မလည်း သဘောတူပါတယ် မောင်ရယ် ... ဒါပေမဲ့ ပုံညီမလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ပုံ တွေ့ချင်တယ် ... ”

“ဒါကတော့ တွေ့လို့ရပါတယ်ကွာ ... မောင်နဲ့သွားတွေ့တာ ပိုက်ဆံလည်းပေးခဲ့မယ် ... လောလောဆယ်တော့ မောင်တို့

ရှင်မြတ်နိုး

အတူနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ”

“အင်းပါ ... ပုံတို့ သွားတွေ့ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ကြရအောင် ပါ။ ပုံမှာက ဒီညီမလေးပဲရှိတာ၊ ပြစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“မောင်တို့ စောင့်ရှောက်မှာပါ ... မေမေကို ပြောပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားမယ်လေ”

“ကျွန်မအနားမှာတော့ ခေါ်ထားချင်ပါတယ် မောင် ... ဒါပေမဲ့ ... ကောင်းပါ့မလားလို့ပါ”

“ခဏလေးတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရအောင်ပါ ပုံရယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့”

ညီမလေးအတွက် စိတ်ပူရတယ်။

တစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တာပါ။

တုက ပြဿနာကောင်မလေး။

သူမလို မဟုတ်။

ဇော်ဇော်ကြို။

ဘယ်လိုလူကမှ သူမအား နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်၍မရပေ။

ပုံနှင့်မောင် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရတာတောင်မှ မတန်

မရာကို မမှန်းစမ်းပါနဲ့ဟု တားဆီးခဲ့သည်။

“ပုံ ...”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲပုံရာ ... ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ ခောင်တို့ဘဝက အေးချမ်းနေပြီပဲ။ ဘာလိုသေးလို့လဲ ...”

“ပုံကတော့ ရင်တွေအရမ်းလေးလံနေတာပဲမောင်ရယ်။ ညီမလေးက မဟုတ်မခံလေးပါ။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမှာ စိတ်ပူတယ်”

တု ဘယ်လိုနေနေလဲ။

မာနခဲမလေးပါ။

အစ်မကို စိတ်နာကြည်းမှန်းတီးနေပြီလား။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်ပြီး မှော်ဘီ နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေပြီး ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားမှာလည်း ချစ်စိတ်ပူနေသည်။

“ပုံ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီညနေပဲ မောင်ကုမ္ပဏီကနေ ပြန်ရောက်တာနဲ့သွားကြမယ်၊ ပုံ ညီမလေးကို မောင်လည်းတွေ့ဖူးအောင်လေ”

“ကောင်းတယ်မောင် ... ပုံတို့ အကျိုးအကြောင်းတော့ မြေပြရမှာပဲ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အပ်ထားရမယ်လေ”

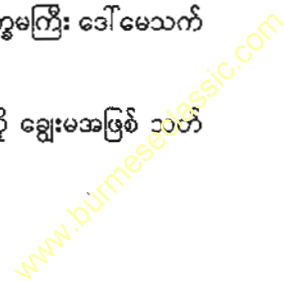
ညီမလေးနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းစန္ဒာခင် ရှိတယ်။

စိတ်တော့ ချရသည်။

မောင် ကုမ္ပဏီကိုသွားတော့မှ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်မေသက်

တစ်စခန်း ထလေသည်။

“ချစ်ပွင့်ပုံ ... ကျုပ်ကတော့ ညည်းကို ချွေးမအဖြစ် သတ်

မှတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ညည်းဘဝ မမေ့နဲ့ ... ငါ့သား ကံဆိုးတယ်၊ ညည်းနဲ့ မတူမတန်ဘူး”

သူမကတော့ ပြောစရာစကား မရှိတော့အောင် ဖြစ်နေသည်။

မောင့်မေမေ သဘောအတိုင်းနေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သူမ လွယ်ထားတဲ့ရင်သွေးလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကိုကြည့်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ညည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ရမယ် ... ကျုပ်တို့အိမ်မှာ အလုပ်သမား မရသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုံမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို မောင့်မေမေအား မပြောပြဖြစ်။ မောင်ပဲ ပြောပြထားသင့်သည်။

“ချစ်ပွင့်ပုံ”

“ရှင် ...”

“ညည်းယောက်ျားကို ဘာမှသွားမပြောနဲ့နော်၊ တို့သားအမိကို သွေးမခွဲပါနဲ့”

“ကျွန်မ အဲဒီလိုမပြောတတ်ပါဘူး မေမေ ... မောင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

“ညည်းနဲ့ငါ့သားနဲ့ လုံးဝမတန်ဘူး၊ ငါ ဘယ်လောက်အထိ

စိတ်သောကတွေ ခံစားခဲ့ရလဲ ... ”

မောင့်မေမေကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်နေသည်။

ညီမလေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မောင့်မေမေ မျက်နှာပေါ်မှာ တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

ပုံ ငိုချင်လာသည်။

“ငါ့သားငယ်တစ်ယောက် ပြန်လာလိမ့်မယ် ... ညည်းလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ့သားကြီး လက်ထပ်တာ သားငယ်အတုမြင် အတတ်သင်မှာ စိတ်ပူရတယ် ... ”

“ရှင်”

“ညည်းတို့လို အဆင့်အတန်းကများ ကျုပ်သားတွေနဲ့ လက်ထပ်စရာလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်ကတော့ ကွာရှင်းစေချင်တယ်”

မောင့်အမေ မျက်နှာထားကြီးက မတူမတန်သလိုနှင့် ပုံကြောက်လာရသည်။

မောင့်ကို လက်ထပ်မိတာ ပုံမှားပြီထင်တယ်။

ညီမလေးက တားနေခဲ့၏။

ဒီအခြေအနေမျိုးကို ညီမလေးသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ချစ်ပွင့်ပုံ ... ”

“ရှင်”

“အိမ်သန်ရှင်းရေးတွေ လုပ်လေ ... ဘာငိုင်နေတာလဲ၊

ရှင်မြတ်နိုး

ညည်းကိုယ်ညည်း သူဌေးသားကို လက်ထပ်ယူပြီး စိတ်ကြီးမဝင်နဲ့
သူမ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဖုန်စုတ်စက်ကိုယူ၍
သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်နေမိသည်။

အမလေး ...

မောလိုက်တာ။

သူမ ဗိုက်ကြီးနာစွဲနေလား မသိပါဘူး။

အစားအသောက်တွေလည်း မစားချင် အော့အန်၍ အား
နည်းနေသည်။

“ချစ်ပွင့်ပုံ”

“ရှင်”

“ညည်းဘဝကို ညည်းသိနော် ... အဆင့်ချင်း မတူထဲ
ယောက်ျားကို လက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မိန်းမတိုင်း စည်းစိမ်ခံစား
ရမယ် မထင်နဲ့ ...”

သူမ စိတ်ထဲတွင် မောင့်ကို ကွာရှင်းပြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒလေး
ပြင်းပြနေရသည်။

အဖွားကြီးက တစ်နေကုန် နိုင်းစေနေတော့၏။

သူမ ပြစ်လဲချင်လာတယ်။

ညနေစောင်းလို့ မောင်ပြန်လာတော့ မောင့်မေမေ

အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။

“သားရေ ... ဒီမှာလေ သမီးပုံက မေမေ့ကိုကူညီမယ်ဆို

အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ထားတယ်၊ ထမင်းဟင်းတွေလည်း ပြင်ဆင်
ပေးထားတယ်”

ပုံကို သမီးပုံတဲ့။

မေမေ့မျက်နှာက ချိုသာလွန်းနေသည်။

ပုံကတော့ မောင့်ကိုလည်း အတို့အထောင် မလုပ်လိုပေ။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာအေးချမ်းစေချင်သည်။

“ပုံ”

“ဟင်”

“မင်း ပျော်ရဲ့လား ... အိမ်မှုကိစ္စတွေရော မင်းဆန္ဒနဲ့လုပ်
တာလားကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင် ... ကျွန်မ လုပ်ချင်ပါတယ်၊ အိမ်မှာရှိ
နေတာပဲ ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး မောင်ရယ် ...”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၍ သူမ ပြောမိသည်။

မောင့်မေမေရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေကို ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ဟုတ်တာပဲလေ ...

ပုံက အဆင့်မှမရှိတာဘဲ။

“ထမင်း စားပြီးရင် မောင်တို့အပြင်ထွက်ကြမလား”

“အင်း ... ညီမလေးဆီကိုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ပုံညီမလေးဆီ သွားပြီး ကူညီထောက်

ကြမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“မေမေက ဘာပြောမလဲမောင် ... ကျွန်မတို့ကို အပြင်ထွက် ခွင့်ပေးပါ့မလား”

“မောင် ပြောပါ့မယ် ... မေမေက မောင့်ကိုချစ်ပါတယ်”

“မောင့်ညီလေး ပြန်လာမယ်လို့ မေမေကပြောတယ်”

“ပြန်လာမယ် ... ညီက အေးပါတယ်၊ မောင့်လိုတောင် မဟုတ်ဘူး ... မေမေစကားလည်း အရမ်းနားထောင်တယ်”

တကယ်ဆိုရင် ပုံ အရမ်းပဲ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတာပါ။ မောင်တို့ အသိုင်းအဝန်းတွေက ပညာတတ်တွေ သူဌေးတွေ

ပဲ။

“ပုံ ပြင်ဆင်ထားနော် ... မောင် မေမေ့ကိုပြောပါ့မယ်၊ မင် ဘာမှမပူနဲ့၊ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မထားနဲ့ ... ပုံက ဒီအိမ်က မိသားစုလဲ”

မိသားစုဝင်လို့ မောင်ကပြောပေမယ့် မောင့်မေမေကတော့ ကျွန်တစ်ယောက်အဆင့်ပဲ သတ်မှတ်နေသည်။

ပုံ သည်းခံနေထိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ပုံ ရင်မှာ မောင့်ရင်သွေးထောင့် လွယ်ထားရပြီလေ။

သူမ အပြုံးတွေနှင့်ပဲ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေမိသည်။

အခန်း (၂)

တု တစ်ယောက်ထဲ အိမ်လေးထဲမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင် နေနေသည်။

မမပုံ ချစ်သူနောက်လိုက်သွားတာဟု သူငယ်ချင်းနုက ပြောပြခဲ့၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

ညီမလေး တစ်ယောက်ထဲကိုပြစ်ပြီး ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားခဲ့တာလား။

တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မမပဲ။

ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာပါ။

“မမက ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားကိုယူပြီး သူဌေးမကြီးဖြစ် ထင်နေလားမသိဘူး ... ဘာအထင်ကြီးစရာ ရှိလို့လဲ ... ”

မိဘတွေက သဘောမတူ၍ ခိုးရာလိုက်ပြေးရတဲ့ဘဝကို တု

အမုန်းဆုံးပင်။

ဘာ မတူမတန်ရမှာလဲ။

လူလူချင်းပဲဟာ။

မမပုံ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားရတဲ့အဖြစ်ကို ဆိုးဝါးလွန်းသည်ဟု ထင်မိ၍ လက်မခံနိုင်ပေ။

သူငယ်ချင်းနုက အဖော်အိပ်ပေးမည်ဆိုတာပင် တု လုံးဝ လက်မခံခဲ့။

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ ... တစ်ယောက်ထဲနေမယ်”

တု တစ်ယောက်ထဲ ဒေါသတွေဖြစ်နေတုန်း သူမတို့ အိမ်လေးရှေ့သို့ ကားတစ်စီးက လာရပ်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာကြသူတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မမပုံ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း တအံ့တဩနှင့် ခေါင်းဖြူကြည့်နေကြသည်။

“တုရော ... ညီမလေး ... ဟင် ... တုတစ်ယောက်ထဲပါလား၊ နုရော လာမနေပေးဘူးလား”

“လာစောင့်ပေးကြပါတယ် ... တုက တစ်ယောက်ထဲ နေချင်လို့လေ ... ဘာကြောက်စရာမှ မရှိပါဘူး၊ တုတစ်ယောက်ထဲ နေရပါတယ်”

တုတစ်ယောက် ဂျစ်တိုက်နေပြီဆိုတာ ပုံသိသည်။

ငယ်စဉ်လေးထဲက အစ်မကို အနိုင်ကျင့် ကျိကျနေကြပါ။

“မောင် လာထိုင်ပါ ... ဒါကလေ ပုံပြောပြောနေတဲ့ ပုံရဲ့ ချစ်ဆုံး ညီမလေး တုနှိုင်းစံပါ ... ”

ပုံက မောင်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ မောင်ကလည်း ဖော်ရွေရွေနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက်တာ တုက တင်းတင်းပဲ။

“ညီမလေးတုက မမကို စိတ်ဆိုးနေတာ ထင်တယ်၊ အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... မင်း မမကို အစ်ကိုက ဇွတ်အတင်းခိုး

ခဲ့တာပါ၊ ပုံက မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ အဖြစ်တင်ရင် အစ်ကိုကိုပဲ ဖြစ်တင်ပါတု”

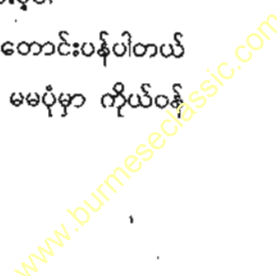
တုက မရယ်မပြုံးနှင့် စကားလည်း ပြန်မပြော၍ မောင်က ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားပြောကြဦး ... အေးအေးဆေးဆေး

မောင်ပြန်လာခေါ်မည်ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ “တု ... ”

“ကျွန်မဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ ပြန်လိုက်သွားပါ ... ကျွန်မယောက်ထဲလည်း နေရဲတယ်နော် ... ထားခဲ့ပါ”

“မမယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ် ... မမ မှားပါတယ်၊ ပြီးတော့လေ ... မမပုံမှာ ကိုယ်ဝန်

ခံသွားလို့ပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာပြောတယ်”

“ဟိုလေ ... မောင်နဲ့ရင်သွေးလေး ရှိသွားလို့ပါ။ မမတောင်းပန်ပါတယ်နော် ... မောင်က ညီမလေးတု မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ မမကို အရမ်းချစ်ပြီး တန်ဖိုးထားတယ်တု”

မမပုံယောက်ျားကတော့ မဆိုးပါဘူး။

မာနလည်း ရှိပုံမရပေ။

မမပုံကိုလည်း ချစ်သည်။

“ညီမလေးတု စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့နော် ... မမတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ကောင်းပြီလေ မမပုံ ... ဖြစ်သွားပြီးပြီဆိုတော့ တုလည်း အပြစ်ပြောမနေတော့ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မမပုံ ပျော်ရွှင်စရာ ပျော်တယ် မဟုတ်လား ...”

“ပျော်ပါတယ် ... မမပုံက ညီမလေးတုရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုကို လိုချင်တာပါ။ ညီမလေးအတွက် မမထောက်ပံ့ပို့မယ်နော် ...”

“မမအခက်အခဲဖြစ်နေရင်လည်း တုကို မထောက်ပံ့ပါနဲ့။ အလုပ်ထွက်လုပ်မယ်။ တုဘဝ ရှေ့ရေးကိုတော့ အဆုံးမခံပါဘူး”

“တုရယ် ... မမထောက်ပံ့ပေးတာကို လက်ခံပါ။ ညီမလေးကို မမအနားခေါ်ထားဖို့လည်း ကြိုးစားပို့မယ်”

တုလည်း အတင်းအကြပ် မပြောလိုတော့။

မမမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ အတိုက်အခံတွေ လုပ်လိုတော့ပေ။

တုတို့မှာ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။

“နော် ... တုလေး ... မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခံပေးပါနော် တု ...”

“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ညီမလေး ပညာရေး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြစ်မှာတော့ မမ လုံးဝမလိုလားပါဘူး။ ရော့ ... ပိုက်ဆံ ယူထား၊ ညီအစ်တာ သုံးနော်”

“ဈေးလိုက်တာ”

“မများပါဘူး ညီမလေး သိမ်းထားလေ ... ပေးခွင့်ရတုန်း မပေးထားတာပါ”

“အင်းပါ”

မမပေးတဲ့ ပိုက်ဆံက ဆယ်သိန်းတောင် ဖြစ်နေသည်။

တု လက်မခံချင်ပေမယ့် တုကလည်း ကျောင်းတက်နေရ သေး၏။

မမကတော့ သိမ်းထားတဲ့။

“တု”

“ရှင် ...”

“မမကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ တို့မှာ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ထံ
နေတာလေ ... ညီမလေး ဘွဲ့ရအောင်လုပ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ရင်
မမစိတ်အေးပြီး တုက ဥာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ ပညာရေးလည်း ကြီး
စားတာပဲ”

“စိတ်ချပါ ... တုကတော့ မမပုံကိုလည်း အရမ်းအားမကိုး
ချင်ပါဘူး၊ ယောက်ျားငွေတွေလေ ... တုတစ်ယောက်ထံ နေရဲ့ထဲ
တယ်မမ ... နုလည်း ရှိတာပဲ”

“ဒါကြောင့်ပေါ့ ... မမအပ်ခဲ့ချင်တယ်”

“မမ”

“ဟင် ...”

“ဟိုမှာ တကယ်ပဲ အနှိမ်ခံဘဝ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး တုရယ် ... မမ ကားနဲ့လာတာပဲ၊ မောင်က
အရမ်းချစ်တယ်၊ တန်ဖိုးလည်း ထားတယ်၊ မိခင်က သဘောမတူတဲ့
ကြားက ယူခဲ့တာလေ”

မမပုံက ဆင်းရဲတာပဲရှိတာပါ။

ရုပ်ရည်ရော ပညာပါ ပြောစရာမရှိပေ။

မမပုံက အေးဆေးရိုးသားသူ။

စိတ်ပူတယ် ...

ယောက္ခမတွေက နှိမ်ထားမလား တုပူပင်နေခဲ့သည်။

“တုအတွက်လည်း သိပ်စိတ်မပူနဲ့နော်၊ မမအတွက်ပဲ ကြည့်
ပါ ... ဒီလောက်ထောက်ပံ့ထားရင် ရပါပြီ”

“တု”

“ရှင်”

“မမကို ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ခွင့်မလွှတ်ချင်ပါဘူး ... တုက စိတ်ပူတာသိလား၊ သူဌေး
အသိုင်းအဝန်းတွေက မမကို နှိမ်ချဆက်ဆံကြမလားလို့ပါ”

တုရယ် ...

မမကို သူတို့တွေက ဘယ်လောက်ပဲနှိမ်ချဆက်ဆံကြပါစေ
မမ အသနားခံရမယ်လေ။

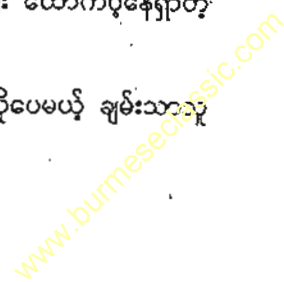
ရင်သွေးလေး ရှေ့ရေးပါ။

“တုကိုလည်း မမစိတ်ပူတယ်၊ တုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့
ထောင်မလေးလေ ... နောက်ဆို အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့တော့နော်၊ ပညာ
အားပဲ ကြိုးစားပါ ...”

တုလည်း မမကို ချစ်လည်းချစ် သနားလည်းသနားသည်။

ညီမအတွက် အမြဲတမ်း စိတ်ပူပင်ပြီး ထောက်ပံ့နေရှာတဲ့
အစ်မပါ။

ချစ်သူရှိတာတော့ တု မကန့်ကွက်လိုပေမယ့် ချမ်းသာသူ
အဖြစ် တု ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“တုအတွက် မပူပါနဲ့နော် ... မမပဲ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ”

“အင်းပါ ...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ပြီး အားပေးရင်း ပုံက ဆုံးမနေရသည်။

တုက ဆိုးသွမ်းပေတော့မဟုတ်။

နည်းနည်းလေးမှ အကျောမခံတတ်။

မာနလည်း ကြီးသည်။

“မမကတော့ တုကို ပြစ်မထားပါဘူး၊ စောင့်ရှောက်နေမှာပါ”

မောင်က ပြန်ရောက်လာသည်။

တုအတွက် စားစရာတွေနှင့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာခဲ့၏။

ညီမလေးအတွက်တု တု မျက်နှာလေးပြီးပြီး အရောတဝင် စကားတွေပြောလာ၍ စိတ်အေးရသည်။

“တုအတွက် ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး အစ်ကို ... ရပါပြီ၊ အရေးကြီးတာက မမကိုချစ်ပေးဖို့ ပျော်ရွှင်အောင်ထားပေးစေချင်ပါ”

တယ်”

“စိတ်ချပါတု ... မင်းအစ်မကိုချစ်လို့ အရယူခဲ့တာပါ ... အစ်ကိုကတော့ ပျော်ရွှင်အောင် ထားပေးမှာပါ”

“တု ကျေနပ်ပါပြီ ... တုကိုလည်း စိတ်ချပါ၊ မမပုံ စိတ်သောကရောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး”

“တုလေးက လိမ်မာပါတယ် မောင်ရယ် ... စာလည်း အရမ်းကြိုးစားတာလေ”

မမခင်ပွန်းက တုအတွက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများဝယ်ခဲ့ပေးသည်။

ရေခဲသေတ္တာရော အဝတ်လျှော်စက်ရောပဲ။

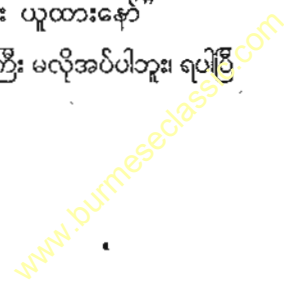
တု လက်မခံချင်ပေမယ့် မမက လက်ခံစေလိုနေသည်။

“တုလေးအတွက် လိုအပ်တယ်လေ၊ ကျောင်းစာတွေနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ မလုပ်နဲ့၊ စာပဲကြိုးစား ... အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားစမ်းပါ တုရယ်နော် ...”

“အင်းပါ”

“ညီမလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေပြောပါ၊ အဖော်တစ်ယောက်လည်း ရှာပေးမယ် ... ဖုန်းလည်း ယူထားနော်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ အဲဒီလောက်ကြီး မလိုအပ်ပါဘူး၊ ရပါပြီ အစ်ကို ...”

စင်ပြန်နိုး

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညီမလေးရယ် ... အစ်ကိုစေတနာကို လက်ခံပေးပါ။ ညီမလေးနဲ့အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်လို့ရအောင် လေ”

တု လက်ခံလိုက်ရသည်။

မမခင်ပွန်းက စေတနာနှင့်ပေးနေတာပဲ။

မမကလည်း လက်ခံနိုင်သည်။

“လက်ခံလိုက်ပါကွယ် ... မမ စိတ်အေးအောင်ပါ”

ပုံကလည်း ညီမလေးကို အပြည့်အစုံ ထောက်ပံ့ပေးလို သည်။

သူမနောက်တစ်ခေါက်ဆိုတာ မမျှော်လင့်နိုင်ပေ။

မောင့်အမေက ဒီတစ်ခါ အပြင်ထွက်တာပင် မျက်နှာက မကြည်လင်။

မသွားဖို့ တားနေသေးသည်။

“မမကတော့ လောလောဆယ် ယောက္ခမရှေ့မှာ ခြေငြိမ် ပြရဦးမယ်နော် ညီမလေး ... မမကို မျှော်မနေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ အဆင်ပြေသလိုပဲနေပါနော်။ ညီမလေး အတွက် စိတ်ချပါ”

အစ်ကိုမောင်က မမအပေါ် ချစ်မြတ်နိုး အရေးပေး ဂရုစိုက် ပုံရ၍ တုလည်း စိတ်အေးသွားရသည်။

တုအတွက်က အရေးမကြီးပါဘူး။

မမခင်ပွန်း ချမ်းသာကြောင်း တုသတင်းကြားထား၍ စိတ် ပူနေခဲ့၏။

တုအတွက်ပါ ဝန်မလေးစေချင်ပေ။

“မမ ပြန်တော့မယ်နော် တုလေး ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအစ်မအတွက် စိတ်ချနော် ... အစ်ကိုမောင် အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်”

“တု စိတ်ချပါပြီ ... မမပုံက ရိုးအေးတယ်၊ ခံစားမှုလည်း ပျင်းတယ်လေ၊ တုနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

မမပုံက သူမ သူငယ်ချင်းနုကိုလည်း ခေါ်ပြီး အပ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အပ်ပြီးမှ ပြန် သွား၏။

နုကိုယ်တိုင်ပင် မမပုံရဲ့ ကံကောင်းပုံကို ပြောလို့မဆုံး ဖြစ် နေသည်။

“တု ... နင့်အစ်မတော့ အရမ်းကံကောင်းတယ်၊ နင်ထင် ထားသလို မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့”

“အင်းလေ ... တုကတော့ မမကို ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်၊ တုအတွက် ဝန်မလေးစေချင်တာပေါ့”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟဲ့ ကြည့်စမ်း ... နင် အရမ်းပြည့်စုံသွားပြီ၊ ဒါများ နင်က ကန့်ကွက်ချင်နေသေးတယ်”

“တုက စိတ်ပူလို့ပါဟာ၊ သူဌေးအသိုင်းအဝန်းတွေထဲ မမပုံ ဝင်ဆန့်နိုင်ပါ့မလားလို့ပါ”

“မမပုံရဲ့ ခင်ပွန်းက မဆိုးဘူးနော်တု ... ရုပ်လည်းချောတယ် သန့်ပြီး ခန့်နေတာပဲ”

“မမပုံကို နှိမ်ချဆက်ဆံလို့ကတော့ ငါနဲ့တွေ့သွားမယ် မှတ်ထား ... ”

“နင်ကလည်း ဒီလောက်ထောက်ပံ့နိုင်တာ၊ သူတို့က သဘောထားပြည့်ဝလို့ပေါ့ဟဲ့”

“အင်းလေ ... တုကလည်း အခြေအနေကောင်းလို့ လက်ခံလိုက်တာလေ၊ ငါ့အစ်မကို မတူမတန် ဆက်ဆံလို့ကတော့လား”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေကလည်း တုကို အားမငယ်ဖို့ လိုအပ်တာရှိလျှင် အားမနာတမ်း အကူအညီတောင်းဖို့ ပြောနေသည်။

မမ အရှိန်နှင့် တုကို အရေးတယူရှိနေကြ၏။

တုကတော့ မြောက်မသွားပါဘူး။

မမပုံ ကံကောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ စိတ်အေးချမ်းရသည်။

“အဒေါ်တို့လည်း လာအိပ်ပေးရမလား တုလေး ... ”

“နေပါစေ ... အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ နုလည်း

ရှိပါတယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အချိန်အတော်ကြာအောင် စပ်စုပြီး မှ ပြန်သွားကြသည်။

“တုရေ ... လူတွေကလည်း ပိုက်ဆံရှိလာတော့ အရေးတယူ ရှိလိုက်တာ၊ တို့တွေလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူပဲ ရွေးယူကြရအောင်”

မမပုံ တကယ်ပဲ ယောက်ျားအသိုင်းအဝန်းရဲ့ အရေးတယူ ဆက်ဆံမှုကို ခံယူနေရတာလား။

တုကတော့ မယုံချင်။

တုကို ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့ မမပုံ အနစ်နာခံနေရတာမျိုးလည်း

မဖြစ်စေချင်ပေ။

မမ ပျော်ရွှင်နေတာ ဟုတ်ပါ့မလား။

တုအစ်မကို နှိပ်စက်လို့ကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဆွေလုံးကို အမှုန်ကြိတ်ပြစ်မယ်။

လောလောဆယ်မှာတော့ တုဘဝလေးက ပြည့်စုံပြီး စိုပြေနေသည်။

ဆန်း (၃)

“ဘာပြောတယ်သား ... မင်းမိန်းမမှာ ညီမလေး တစ်
ယောက်ရှိတယ် ဟုတ်လား ... မင်းက ခေါ်ထားချင်တာလား”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခေါ်ထားချင်ပါတယ် မေမေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မေမေမှာ သားလူပျိုရှိတယ်၊ မင်းညီက
ကြာခင် ပြန်လာတော့မယ်လေ၊ သူ့မှာ အိမ်ရှိတာပဲ”

“သားတို့ အိမ်ခွဲနေမယ် မေမေ ... တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း
ပြီး နေပါ့မယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲသားရယ် ... ပြောရက်
စိတ်တာ၊ မေမေ ပြောတာက မင်းညီကြောင့်ပါ၊ မင်းညီ ပြန်လာ
တော့မယ်လေ”

“ပုံညီမလေးက မာနအရမ်းကြီးတယ်မေမေ ... ပညာရေးပဲ
အကထားတာပါ၊ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“မေမေကတော့ သားတစ်ယောက်ပဲ ဆုံးရှုံးခံနိုင်တယ်၊ နောက်ထပ် သားတစ်ယောက်သာ နိမ့်ကျတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက် လုပ်ရမယ်ဆိုရင် မေမေ ရင်ကျိုးမယ်ထင်တယ်သား”

“မေမေ ... ”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ ပုံရဲ့ညီမလေးကို လုံးဝခေါ်မထားချင် ပေ။

ဒါပေမဲ့ ...

သားကြီး အိမ်ပြောင်းပြီး တခြားနေရာမှာသွားနေမှာလည်း မလိုလားမိ။

သားကြီးကို ဖြားယောင်းဆောင်ယူသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒေါသတကြီးနဲ့ နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းလိုသည်။

“ကောင်းကောင်းပညာပေးရမယ် ... ဒင်းက လူလည်မ”

ဒေါ်မေသက် စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးနေမိ သည်။

“မေမေကတော့လေ ... သားတွေ ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဂုဏ် သိက္ခာတွေမဲ့ကြမှာ အရမ်းကြောက်တယ်”

“အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတော့လည်း သူ့လမ်းသူ့လျှောက် ကြရတာပါပဲ မေမေ ... စိတ်မပူပါနဲ့”

သားကြီး ဘုန်းမြတ်ရှိန်ကတော့ မိန်းမကို အရူးအမူးစွဲလမ်း

ခံသက်ပုံပင်။

ဘာကောင်မလဲ ...

ငါ့သားကိုများ ငါ့သားဘေးနားမှာ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေး တွေအများကြီး ဝိုင်းနေတာပါ။

“ပုံက ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမယ့် စိတ်သဘောထားပြည့်စုံပါ သယ် မေမေ ... ကိုယ်ဝန်လည်းရှိနေတော့ ဂရုစိုက်ပေးပါ”

ဒီဟာမရဲ့သွေးကိုများ မေမေက အသိအမှတ်ပြုမယ်များ ဝင်နေလား။

ဒါပေမဲ့ ...

သားကြီးကို အချိုသတ်ရမယ်။

ရွေးမကို အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားအောင် လုပ်ပစ်ချင် သည်။

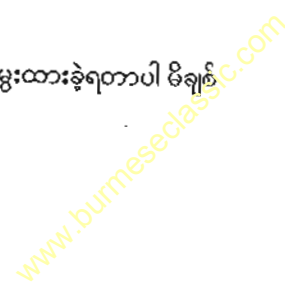
“ပုံကို မေမေက သဘောမတူပေမယ့် သွေးသားလေးကို

မေမေဂရုစိုက်ရမှာပဲ ... မေမေ့ မြေးဦးလေးပါကွယ်” မေမေ့မြေးဦးလေးပါဟု ပြောလိုက်ရတယ်။

ရင်ထဲမှာ မနှစ်သက်မိ။

ဒေါ်မေသက် မုန်းတီးနေမိသည်။

မိမိသားကြီးကိုများ မိမိရွှေလိုဥပြီး မွေးထားခဲ့ရတာပါ မိချစ် မှုနဲ့ပုံ။

ရှင်မြတ်နိုး

“ညီမလေးကိုတော့ သားတို့ စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်
သားတို့က ယောက်ျားပီသချင်ပါတယ်”

“အင်း... မေမေ စဉ်းစားပါမယ် ... မေမေ့သားကြီးအဝေး
ကနေတော့ မေမေ မလိုလားဘူး ... မေမေက မုဆိုးမကြီး
မုဆိုးနဲ့ အမေ့ကို ပြစ်မသွားပါနဲ့”

“မေမေကလည်းဗျာ ... သားက ဘာဖြစ်လို့ပြစ်သွားရမှာလဲ၊
သားဇနီး သားသမီးနဲ့ မေမေနဲ့ မိသားစုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်
တယ်”

သား ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်မေသက် တစ်ခခန်း ထသည်။

ရွေးမက အခန်းထဲမှာအိပ်နေသဖြင့် မိမိ ဒေါသတွေပေါက်
ကွဲရ၏။

မိမိဝင်လာတာ တွေ့တော့ ရွေးမက ပြာပြာသလဲထသည်။

“ညည်းက မိမိယူနေတာလားပုံ ... ဘာလဲ သူဌေးကတော်
စည်းစိမ်တွေ ခံစားနေတာလားဟဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ... ပုံလေ ခေါင်းတွေအရမ်းမူးနေလို့
ပါ။ အစားအသောက်တွေလည်း ပျက်နေပါတယ်”

“ဘာအစားအသောက် ပျက်တာလဲ၊ ညည်းလိုအဆင့်အတန်း
ကများ နုနေသေးတယ်”

ချစ်ပွင့်ပုံကို မိမိသားကြီးဘဝကို နိမ့်ကျစေရန် ဖျက်စီးပြစ်
လှိုက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ဒေါ်မေသက် မုန်းတီးနေမိသည်။

“ချစ်ပွင့်ပုံ”

“ရှင်”

“ညည်း ယောက်ျားကို အပြင်မှာခွဲနေဖို့ တောင်းဆိုနေတယ်
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေ ... မောင်ကခွဲနေမယ်ဆိုရင်တောင်
ခွဲထားမှာပါ ... မေမေ့ကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် ပုံ မလုပ်ပါဘူး”

“ညည်းစကားနဲ့ညည်းနော် ချစ်ပွင့်ပုံ ... ငါ့သားကြီးကို ရွှေလို
ညည်း ဓွေးခွဲတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းမို့ မတူမတန် ရာရာစစ အပိုင်ချိုင်ရက်တယ်၊ ငါ ရင်
ထဲမှာ မဆုံးတော့ဘူး”

ပုံလည်း မောင့်မေမေ့ကို အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူး။

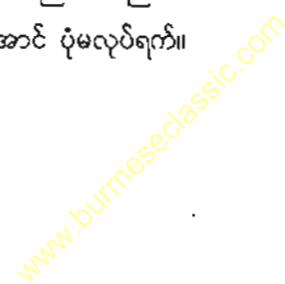
မိခင်ပဲ ...

ပုံကြောင့် မောင်ဂုဏ်သိက္ခာ မဲ့ရတာလည်းသိသည်။

မောင် ဆင်းဆင်းရဲရဲထပ်ဖြစ်သွားအောင် ပုံမလုပ်ရက်။

ဗိုက်ကြီးနာစွဲတာလား မသိပါဘူး။

ခန္ဓာကိုယ်က မလှုပ်ရှားချင်။

“ညည်း ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါအေ ... ညည်းလွယ်ထားရတဲ့ ကလေးက ငါ့သားရဲ့ သွေးစပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ငါကတော့ လက်မခံ နိုင်ဘူး”

“ရှင်”

“ညည်း ... နားမလည်ဘူးလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့သားကို အမိဖမ်းလိုက်တာပဲ ... တောက် ... ”

မောင့်မေမေကို တုန်ပြန်ပြောနိုင်တဲ့ အင်အားတွေ ကင်းမဲ့ နေသည်။

မောလိုက်တာ ...

အသက်ရှူရတာလည်း မကောင်း။

ပုံ ထိုင်ပြီး အော်ဟစ်ငိုပြစ်ချင်လောက်အောင်ပဲ စိတ်တွေ မွန်းကြပ်လာသည်။

“ညည်း မာယာများမနေနဲ့၊ ငါက ညည်းကို ရွေးမအပြစ် လက်ခံတယ်ထင်နေလို့လား ဝေးသေးတယ် ... ငါ့ရင်ထဲမှာ မီး တောက်နေတယ်၊ ညည်းလို အဆင့်မျိုးကို ရွေးရတယ်လို့ ... ”

မေမေရယ် ...

ပြောရက်လိုက်တာ။

ကျွန်မက အတင်းအကြပ် ယူခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။

မောင်က ဇွတ်အတင်း အချစ်တွေ တောင်းခံခဲ့တာပါ။

ကျွန်မ ငြင်းပါတယ်။

ပြတ်ပြတ်သားသားကို ငြင်းခဲ့တာပါ။

မောင် အသိဆုံးပါပဲ။

“ညည်းမှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဘာလဲ အဲဒီညီမကိုပါ ညည်းကခေါ်သွင်းဖို့ ကြံစည်နေတာ ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မ လုံးဝစိတ်ကူးထဲတောင် မထည့် ခဲ့ဘူး မေမေရယ်”

“ငါ့ကို မေမေလို့မခေါ်နဲ့ ... အန်တီလို့ပဲခေါ် ... ”

“ရှင်”

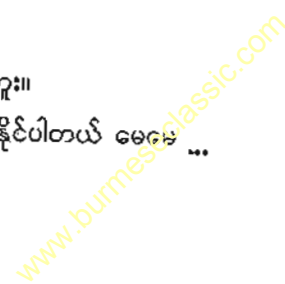
“ငါပြောနေတာ ကြားလား၊ ညည်း ဘာဖြစ်လို့ အလိုက် မနိုးဆုံးမသိနေရတာလဲ ချစ်ပွင့်ပုံ ... ရိုးအချင်ယောင် မဆောင် ခန်းပါနဲ့အေ”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ ချွေးမကို အိမ်ကနေထွက်သွားစေ ခဲ့သည်။

မုန်းတီးနေမိ၏။

ဒင်းညီမကိုလည်း ခေါ်မထားနိုင်ပါဘူး။

“ကျွန်မ ညီမလေးက သူဟာသူ နေနိုင်ပါတယ် မေမေ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

အဲ ... အန်တီ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ညီမလေးကို မခေါ်ပါဘူး”

“မခေါ်နဲ့ ... ငါ့သားကခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ညည်းက

ငြင်းရမယ် ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သားငယ် ပြန်လာပြီး စီးပွားရေးတွေလုပ်မှာ။

သားက မိမိ စံပြထားတဲ့သား။

ပညာတတ် ...

ချစ်ညီတစ်ယောက် ချောမောသူ။

သားငယ်ကမှ လူတော် ထက်မြက်သူပါ။

စိတ်ပူတယ် ...

ဒင်းညီမက ဘာလဲ။

ချစ်ပွင့်ပုံကတော့ ချောသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပြစ်ကျသွားအောင် ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားနိုင်သည်။

“ညည်းသိထားဖို့က ငါ့သားတွေဘဝ မြင့်မားနေဖို့ပဲ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ချွေးမတွေကိုပဲ မက်မောတယ် ... ညည်းကိုလေကျုပ်ဆန္ဒအရဆို အိမ်ပေါ်ကနေ အတင်းဆွဲချပြစ်ချင်တယ်”

ဖြစ်ရလေ မေမေရယ်။

အတ္တကြီးလွန်းပါတယ်။

ငွေကြေး မရှိပေမယ့် မာနတွေတော့ ရှိကြပါတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်ကြီး အငမ်းမရ လက်မထပ်ပါဘူး။

ညီမလေးတုက ပိုမာနရှိသေးသည်။

“ညည်း အခုထပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ ... အပျင်းခိုမနေနဲ့ ညည်းကိုယ်ညည်း သူ့ငွေးကတော်လို့လည်း ထင်မနေနဲ့ဦးနော် ... ခုနစ်ပွင့်ပုံ ... ကိုယ် ဘယ်အဆင့်ကနေလာတာလည်းဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ...”

“ညည်းကလေးကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုဘူး ... မှတ်ထား” ဒေါ်မေသက် ပြန်ထွက်သွားမှ ပုံ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

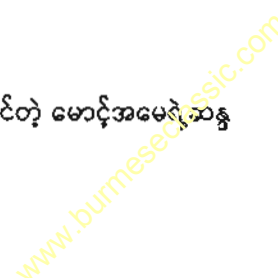
“ညီမလေးရယ် ... မမမှားတာပါ၊ မောင်နဲ့လက်ထပ်ချင်ရင် တောင် မောင်တိုက်ကြီးပေါ်တက်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ညီမလေး တားခဲ့တာ မှန်တယ်”

မမက ရိုးအတယ်။

သူ့ငွေးချွေးမ သွားမလုပ်ပါနဲ့တဲ့။

ပုံ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

ရင်သွေးလေးကို ပျက်စီးသွားစေချင်တဲ့ မောင်အမေရဲ့ ဆန္ဒ ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ရွှင်မြတ်နိုး

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မ ဒီတိုက်ကြီးထဲကနေ ထွက်သွားချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရင်သွေးလေးကို အကာအကွယ်ပေးချင်လို့ပါ”
သူမ ငိုမိသည်။

ပြီးတော့မှ မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေ ထလုပ်ပေးရသည်။

ညီမလေးဆီမှ ဖုန်းလာတော့ ပုံ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားမပြောရဲဘဲ မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“တု ဘာလဲ ... ပြောလေ ... ”

“မမ ... ”

“ဟင်”

“ငိုနေတာလား”

“ဘာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... မမ သိပ်နေမှကောင်းချင်ဘူး”

“အခု ဘာလုပ်နေလဲ ... ”

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ”

“ဟင် ... အိမ်မှာအလုပ်သမားတွေရှိနေတာပဲ၊ မမက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး တုရယ် ... မမက ဦးစီးခိုင်းနေရတာပါ၊ မမက ဝါသနာလေ ... ”

တိုးတိုးလေးဖဲပြောမယ် ချစ်ထယ်

“မနက်က မမကို တုအိပ်မက်တွေမက်နေလို့ မမနေမှ ကောင်းရဲ့လားလို့ပါ”

“ကောင်းပါတယ် ... မောင်ကလည်း မမကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ယောက္ခမကြီးကလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်ဟယ် မမကိုပူမနေနဲ့ ... ညီမလေးရော ဘာလို့သေးလဲ”

“မလိုပါဘူး ... ညီမလေးအတွက်လည်း မပူပါနဲ့၊ မမသာ ကောင်းအောင်နေပါ”

“အေးပါကွယ်”

“ဒါပဲနော်”

“အင်း ... ”

ညီမလေးက ဖုန်းချသွားသဖြင့် ပုံလည်း အိမ်သန့်ရှင်းရေးပြန် နှင်ဖို့အတွက် ယောက္ခမကြီးက အနောက်မှာရပ်နေသည်။

ပုံအား မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေပုံပင်။

သူမ စိတ်ညစ်သွားရ၏။

အထိတ်တလန့်လည်း ဖြစ်သွားရသည်။

“ညည်း ညီမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဘာတွေလာပြီး တောင်းဆိုနေတာလဲ”

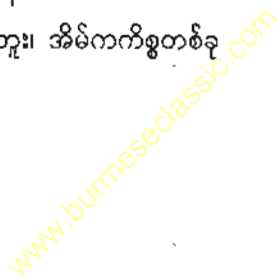
“မတောင်းဆိုပါဘူး ... သတိရလို့ပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်နဲ့နော် ... ”
 ဒေါ်မေသက် စိတ်ထဲမှာ ချစ်ပွင့်ပုံကို မသင်္ကာမိ။
 သူညီမကို ဘယ်လောက်အထိ မိမိငွေတွေနှင့် ပေးကမ်း
 ထောက်ပံ့ထားပြီလဲ။
 သားက မိန်းမဘက်ပါလွန်းနေတော့ ခက်သည်။
 “လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ညည်းအချောင်မခိုနဲ့ ... သွားတော့”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ဒေါ်မေသက် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။
 ချစ်ပွင့်ပုံ ညီမကို သွားကြည့်ရမယ်။
 မိမိ သားကြီး ဘယ်လောက်အထိများ ပေးကမ်း ထောက်ပံ့
 ထားလဲလို့။
 ချစ်ပွင့်ပုံနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲရောက်လာ၏။
 မိမိ စုံစမ်းကြည့်သည်။
 “တုလား ... အရမ်းကိုအဆင်ပြေနေတယ်၊ အစ်မယောက်ျား
 က သူဌေးလေ ... လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးရောက်လာပြီး
 အပြည့်အစုံ ထောက်ပံ့နေခဲ့ကြတာပါ”
 အိမ်လေးကတော့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့လေးပါပဲ။
 မိဘမဲ့တွေတဲ့။
 အစ်မကပဲ ရှာဖွေပြီး ညီမလေးကို ကျောင်းထားပေးနေတာ

ဘိုး၊
 အိမ်သုံး ပစ္စည်းအကောင်းစားတွေ အပြည့်အစုံ ဝယ်ပေး
 သွားတယ်တဲ့။
 မိမိက ချစ်ပွင့်ပုံတို့အိမ်လေးရဲ့ မလှမ်းမကမ်း လက်ဖက်ရည်
 ခိုင်မှာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။
 “ဟိုမှာ တုနှိုင်းစံပဲ ... မာနအရမ်းကြီးတဲ့ ကောင်မလေး၊
 သည်ပြီး စွာလွန်းလို့ ဘယ်အကောင်မှ အနားမကပ်ရဲကြဘူးလေ”
 တုနှိုင်းစံတဲ့။
 ဒေါ်မေသက် ထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့ကနေ ဖြတ်
 သွားတာပါ။
 တော်တော်လေးတော့ ချောမောတောင့်ဖြောင့်နေတဲ့ မိန်း
 ကလေးပဲ။
 အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူတဲ့။
 မိမိအိမ်ခေါ်ထားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။
 “မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”
 “ဗျာ ... အစ်မကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
 “အဲ့ ... ဪ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ကကိစ္စတစ်ခု
 ချစ်တရက်တွေမိသွားလို့ပါ”
 မိမိ ထပြန်လာခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်ထဲမှာတော့ လုံးဝမကျေနပ်။
 သားကို ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားလဲ။
 ဒေါသဖြစ်လိုက်တာနော်။
 ဒင်းတို့ကို သားနဲ့ကွာသွားအောင် လုပ်ပြစ်ချင်တယ်။
 ဒေါ်မေသက် ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။

ဆန်း (၄)

“သားကြီး ... ညစာအတွက် မေမေ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေး
 သားတယ်လေ ... သားမိန်းမက ကိုယ်ဝန်ရှိကာစဆိုတော့ မေမေ
 မခိုင်းရက်ဘူးလေ”

ပြောလည်းပြောတတ်တဲ့ ယောက္ခမကြီးပဲ။

ပုံ ဘာမှမပြောချင်။

ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။

ထမင်း ဟင်းတွေကိုလည်း ပုံပဲ ချက်ပြုတ်ထားတာပါ။

“သားကြီး စားနော် ... ဒါက သားကြီးကြိုက်တဲ့အသုပ်တွေ

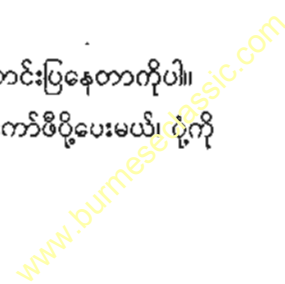
သားကြီး အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်လဲ မေမေကတော့ ကလေးတစ်
 သက်လို့ပဲထင်နေတယ် ... မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြုစုကျွေးမွေး
 နိုင်တာ”

မောင်နှံအတူ ပုံလည်း ထမင်းစားရသည်။

ရွှင်မြတ်နိုး

မောင်က ပုံကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာမျိုး လက်မခံပေ။
 အိမ်ခွဲနေဖို့ တောင်းဆိုသည်။
 “ညီလေး ပြန်လာတော့မယ် ... မနက်ဖြန်မနက် မေမေတို့
 သွားကြိုရမယ်၊ သားကြီးအိမ်ထောင်ပြုပြီးပြီဆိုတော့ အရမ်းအံ့ဩနေ
 တယ် ... သားကြီးနဲ့မေမေတို့ သွားကြိုရအောင်ပါ”
 ပုံကို မလိုက်စေချင်ကြောင်း ပြောဆိုနေတာပဲဖြစ်သည်။
 ပုံလည်း မလိုက်ချင်ပါဘူး။
 မောင့်ညီက ပို၍တောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေဦးမယ် ထင်
 တယ်။
 “ပုံလည်း လိုက်ခဲ့လေ ... မောင့်ဇနီးကို ကြွားရမယ်”
 “ပုံ မလိုက်ချင်ပါဘူးမောင်ရယ် ... အိမ်ကပဲ စောင့်နေပါ့မယ်
 မောင်တို့ပဲ သွားနော် ... ပုံက အားနည်းနေတယ်လေ”
 “ပုံမပါတော့ မောင့်စိတ်ကတစ်မျိုးပဲ လစ်ဟာနေသလိုပဲ
 ညီ သက်ပိုင်သော်က အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”
 “ပုံလည်းတွေ့ချင်ပါတယ် ... မောင့်ညီသက်ပိုင်သော်က
 အရမ်းတည်ပြီး ခန့်ချောချောတယ်တဲ့ ... ”
 “ဟုတ်တယ် ပုံရေ ... ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေ”
 ပုံက အလိုက်သိသားပဲ။
 မိမိက မလိုက်စေချင်တဲ့သဘောကို သိနေသည်။

သားရှေ့မှာတော့ မိမိက သဘောကောင်းချင်ယောင်
 ဆောင်နေရသည်။
 ညည်းကို လူရာမသွင်းနိုင်ပါဘူး။
 “ပုံကတော့ နေခဲ့ပါ ... ကျန်းမာရေးမှ မကောင်းတာဘဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ... ”
 “ဟင် ... ပုံ ... မေမေ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ၊ မေမေ
 ခေါ်ခေါ်လေ ... မောင့်အမေက မင်းအမေပဲဟာ ... ”
 “သမီးရယ် ... ဟုတ်သားပဲ မေမေပဲခေါ်ပါ ... ရွေးမက
 သည်း သမီးပါပဲ ... ”
 မောင့်မေမေက ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ပုံ စိတ်ညစ်
 သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... ”
 ကွယ်ရာမှာတော့ အန်တီခေါ်တဲ့ ပုံ ရင်မောမိသည်။
 “သား စားနော် ... သမီးလေးလဲစားပါ၊ အားရှိအောင်လေ”
 မောင့်မေမေက သူမ ပန်းကန်ထဲတော့ ဟင်းခတ်ထည့်
 ပေးပေ။
 သူမ သိသည်။
 မေမေက ဟန်ဆောင် သဘောကောင်းပြနေတာကိုပါ။
 “ညကျရင် သားသောက်ဖို့ မေမေ ကော်ဖီပို့ပေးမယ်၊ ပုံကို

ရှင်မြတ်နိုး

မခိုင်းပါနဲ့ ... ပုံလေး အနားယူပါစေ”

“ပုံကို အခုလိုဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေရယ် ... ”

“အမလေး သားကြီးရယ် ... မေမေက သားကြီးနဲ့ပတ်သက် လာပြီဆိုရင် အလေးအနက်ထားရတော့မှာပေါ့! ... ပြီးတော့ ... မေမေသွေးကိုလည်း လွယ်ထားတာပဲ”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

မောင့်ကွယ်ရာမှာတော့ ပုံကို နှိမ်နှိမ်ချချဆက်ဆံနေသည်။

သားရှေ့မှာ သဘောကောင်းပြနေလိုက်တာ။

ပုံ မပြောချင်။

မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ်ချင်းစာမိတာရော ငွေ ယောက်ျားက မိခင်ကိုပြန်ပြောလျှင် ငရဲကြီးမှာရောကြောက်၍ ငြိ ငြိမိခံနေသည်။

“မေမေသားတွေကို မေမေ ဘယ်လောက်အထိချစ်တယ် ဆိုတာရော သိရဲ့လားကွယ်၊ သားတို့အဖေ ဆုံးသွားတော့ မေမေ အသက်က ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာပါ ... မေမေ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သားတွေမျက်နှာ မငယ်ရလေအောင် နေထိုင် တဲ့အမေပါ ... ”

“ဟုတ်တယ်ပုံ ... မေမေက သတ္တိရှိတယ်၊ ကြံ့ခိုင်တယ်”

သားတွေကို အရမ်းချစ်တယ် ... သားတွေကောင်းစားဖို့ပဲ မေမေ ခဲတွေးတောကြံစည်နေတာလေ”

ပုံ အော့အန်ချင်လာသည်။

မေမေ ဟန်ဆောင်နေတာလဲ ပုံရင်ထဲမှာ ကလိ ကလိနှင့်

အော်ကြောလန်နေ၏။

ဒါပေမဲ့ ...

ပုံက ပြဿနာ မဖြစ်စေလိုပေ။

မောင့်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

“သားတို့အနားယူတော့မယ်နော် မေမေ ... ”

“အေး ... အေး ... အနားယူကြ၊ မနက်တော့ သား စော စောထရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ... ”

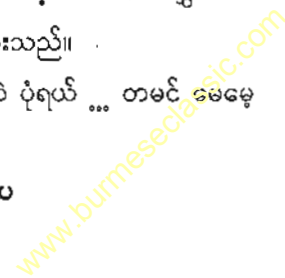
“သမီးပုံ နှိုးစက်ပေးထားဦး၊ သားက အိပ်မောကျနေရင် နှိုးလို့မရဘူး”

ပုံလက်ကိုဆွဲပြီး မောင်က ထွက်လာတော့ မေမေမျက် ခဲစောင်းတွေက ဝင်းခနဲ ကျရောက်သွားသည်။

ပုံကမသိမသာ လက်တွဲဖြုတ်ပေမယ့် မောင်ကမလွှတ်။

ပို၍ တင်းတင်းပင် ဆုတ်ဆွဲထားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရုန်းဖယ်နေတာလဲ ပုံရယ် ... တမင် မေမေ

ရှေ့မှာ ချစ်ခင်ယုယပြနေတာပါ။ မောင့်ချစ်ဇနီးလေးကို မောင် ဘယ်
လောက်အထိ အလေးအနက်ချစ်ရကြောင်း သက်သေပြနေတာ
လေ”

“မောင်ရယ် ...”

မောင့်စကားတွေကြောင့် ပုံ နာကျင်ရသည်။

မောင်က ဂရုစိုက်လေ မောင့်မေမေက ပုံကို မုန်းတီးလေ

ပါပဲ။

မောင့်ကွယ်ရာမှာ ပုံ ဘယ်လိုဆက်ဆံခံနေရလဲ မောင် မသိ

ပါဘူးနော်။

ဒါပေမဲ့ ...

မောင့်ကို မသိစေရပါဘူး။

“ပုံ”

“ဟင် ...”

“ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်”

“ညီမလေးအတွက်လည်း ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ မောင်ထောက်ပံ့

မှာပါ။ ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်တဲ့အထိလေ ...”

“မောင်”

“ပြော”

“ညီမလေးကို အရမ်းထောက်ပံ့မနေပါနဲ့၊ တက ဂရုပြီတဲ့၊
ဘာကြာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောစရာဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ ပုံရာ ... မောင်လည်း ပုံအနားမှာခေါ်ထား
နိုင်တယ်၊ မွေးဖွားရင် ပုံအားရှိအောင်ပါ”

“ပုံ အားရှိပါတယ် ... ညီမလေးအတွက် မောင်လည်း ဝန်မပိ
ချင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့လေ ... မေမေက လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊

အလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ... မေမေခံစားချက်ကိုလေ”
မောင့်အမေဘက်ကပဲ ပုံအကာအကွယ်ပေးနေမိသည်။

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်က အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးလေ။
ပုံကလည်း မောင်နဲ့အဆင့်အတန်းချင်းမှ မတူတာဘဲ။

မောင့်အနေနှင့် အမေကို ကလန်ကဆန်လုပ်လျှင် မောင်
အကျင့်နိုင်သည်။

ပုံ မလုပ်နိုင်။

“အိပ်တော့နော်မောင်၊ အနားယူပါ ... မနက်ကျရင် မောင့်
ညီစောစောထပြီး ကြိုရမယ်လေ ...”

“ပုံ”

“ဟင်”

“ကော်ဖီဖျော်ပေး ...”

“ဓာတ်ဖူးထဲမှာရှိနေတယ်၊ မောင့်မေမေ ဖျော်ပေးတာလေ”

“ပုံ ဖျော်ပေးတာပဲ မောင်သောက်ချင်တယ်၊ မေမေ့ရှေ့ပြောလိုက်လေ”
မပြောချင်လို့ ... လုပ်ကွာ ...”

မောင်က ဇွတ်အတင်းကြီး ဖျော်ခိုင်း၍ ပုံဖျော်ပေးမယ်လို့
တော့ ဓာတ်ဗူးက ရေခန်းမရှိတော့။

“မောင်ရေ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဓာတ်ဗူးထဲမှာ ရေခန်းကုန်နေ
ပုံ အပြည့်ထည့်ထားတာပါ။

မောင့်မေမေက သွန်ပြစ်လိုက်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာသွားပြီးယူလေ၊ မောင် စာရင်းတွေဖြင့်
ဦးမယ် ... ပုံဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလေးကို မသောက်ရလို့
မဖြစ်ဘူးနော် ပုံ ...”

ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
မောင့်မေမေ ဖျော်ပေးထားတဲ့ ကော်ဖီက ဓာတ်ဗူးတစ်

ပဲ။
ပုံ မီးဖိုခန်းထဲ မသွားရဲပါဘူး။

“ပုံ သွားလေ ...”
“မောင်ကလည်းလေ ... မေမေတွေ့သွားရင် ဘယ်လို

မလဲ မောင်ရယ် ... မေမေဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီပဲ သောက်
နော်”

“မေမေ ဆင်းမလာတော့ပါဘူး ... သွားပါ ပုံရယ် ...”

တာ့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ... မောင်က အတင်းဖျော်ခိုင်းလို့ပါလို့
ပြောလိုက်လေ”

မောင်ကလည်း ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ ဇွတ်
အတင်းဖျော်ခိုင်းနေသည်။

“ပုံ”
“ဟင်”

“သွားပါကွာ ... မေမေပြောရင် မောင်ရှင်းမယ်၊ မောင် မိန်း
မူတာ မိန်းမအပြုအစုကို ခံချင်လို့လေ ... ညစာတောင် မေမေ

ဆင်ပေးတာ ခံတွင်းမတွေ့ဘူး ... ပုံပဲ ချက်ပေးပါ”
ညစာလည်း ပုံပဲချက်ပြုတ်ပေးရတာပါ။

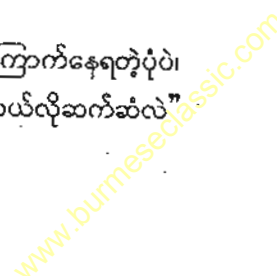
မောင်ကတော့ မသိပေ။
မေမေ့လှည့်ကွက်မှာ မောင်နှင့်ပုံ နစ်မျောပြီး သေဆုံးကြရ

လားဟင်။
“ပုံ သွားပါကွာ ... မင်းမဖျော်ရင် မောင် တစ်ညလုံး နှိုက်ကျ

မှာနော် ... မောင်ရဲ့ဆန္ဒက အပြင်းပြဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ သွားပါ
မေမေက အိပ်နေပါပြီ ... အောက်ဆင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မောင် ...”

“နေပါဦး ... ပုံက မေမေ့ကို အရမ်းကြောက်နေရတဲ့ပုံပဲ၊
အစမ်း ... မောင်မရှိတဲ့အချိန်တွေ မေမေက ဘယ်လိုဆက်ဆံလဲ”

“အို ... ဘယ်လိုမှ မဆက်ဆံပါဘူးမောင်ရယ်၊ ပုံက လူကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို နားလည်ပေးမိလို့ပါ။ မောင့်မေမေ သိသွား ခုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူး ... မောင် ပြောမယ်ကွာ၊ သားက မိန်းမဖျော် ပေးတာပဲ သောက်ချင်လာလို့လို့၊ ကဲ ... သွားဖျော်တော့”

သူမ ဘယ်လိုမှ ငြင်းခွင့်မရှိတော့၍ မီးဖိုခန်းထဲထွက်လာ သည်။

တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ကော်ဖီ ဖျော်ဖို့ ပြင်ဆင်ရ၏။

ကော်ဖီခွက်လေးကို ဇွန်းနှင့်မွှေနေတုန်း မောင့်မေမေ သူမအနားရောက်လာ၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“အမလေး”

“ဟင် ... ညည်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ...”

“ပုံ ... ပုံ သောက်ဖို့ ကော်ဖီလာဖျော်တာပါမေမေ၊ ဓာတ်ပုံ ထဲမှာ ရေခဲကုန်နေလို့ပါ။ ဟိုလေ ... မေမေ ဖျော်ပေးတဲ့ကော်ဖီ က မောင့်အတွက်ထားတယ်လေ”

ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။

တော်သေးတာက ရုတ်တရက် အကြံကထွက်လာလို့

“ချစ်ပွင့်ပုံ ...”

“ရှင်”

“နင်က ငါ့ကိုရွံ့ပြီး ကိုယ်တိုင်ကော်ဖီလာဖျော်ပြီး သောက် တာမဟုတ်လား”

မောင့်မေမေ မျက်လုံးတွေက တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

ပုံ ထည့်ထားတဲ့ရေခဲခွေးတွေ သွန်ပြင်လိုက်တာလည်း မောင့် မေမေပဲဖြစ်နိုင်၏။

ပုံတို့ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေတာ သေချာသည်။

“ညည်း ... ငါ့သားကို အတိုအထောင်တွေ လုံးဝမလုပ်နဲ့ နော်၊ ပြောတာ ကြားလား ... ငါ့သားရှေ့မှာ ညည်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံနေပါစေ တကယ်မထင်နဲ့ ... ညည်းကို ကျုပ်ပြောထား သယ်၊ ညည်းကိုရော ညည်းကလေးကိုရော နေရာပေးမယ်ထင်မနေ နဲ့”

“ဟင် ... ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လက်မခံဘူး”

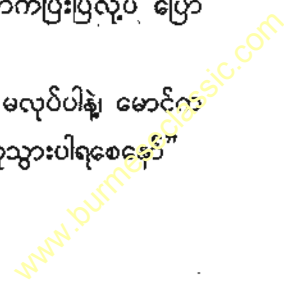
ကော်ဖီခွက်လေးကိုပင် မဖို့ လက်တွေက တုန်ယင်နေ သည်။

“ပေးစမ်း ... ဒီကော်ဖီခွက်၊ ညည်းကို စေတနာ လုံးဝမရှိဘူး”

“ရှင်”

“မသောက်နဲ့ သွား ... ညည်း သောက်ပြီးပြီလို့ပဲ ပြော သည်”

“အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်က နေအတိုင်းသောက်ရမယ် ပြောလို့ပါ ... ယူသွားပါရစေနော်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ထားခဲ့ဆို ထားခဲ့စမ်း ...”

ယောက္ခမကြီးက ကော်ဖီခွက်လေးကို ဆွဲယူပြီး လက်ဆေးကန်ထဲ သွန်ချပြစ်လိုက်သည်။

“အန်တီ ... မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာမလုပ်ရမှာလဲ ... ညည်းလင်ကို ရေခွေးမရှိဘူးပြောလိုက် ... ဒါပဲ ...”

မောင့်မေမေက ဓာတ်မူးထဲက ရေခွေးတွေကိုပင် သွန်ပြစ်လိုက်သည်။

ပုံ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၍ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြစ်လိုက်ရ၏။

ညည်းကိုယ်ညည်း သူဌေးအိုင်တင် ဖမ်းမနေဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်နေစမ်းဟု ပြော၍ ထွက်သွားသည်။

“မောင် ... ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မောင့်အမေက ပုံ့ထိုကျားချောင်းသလို ချောင်းနေတာပါ။ မကြာခင် ကိုက်သတ်တော့မယ်ထင်တယ်”

သူမ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းဖို့ပင် တုန်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေချင်သည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

အိပ်ခန်းဆီသို့ အနိုင်နိုင် ခြေလှမ်း၍ ဝင်လာရ၏။

မောင်က လှည့်ကြည့်သည်။

“ပုံ ကော်ဖီဖျော်ခဲ့တာလား ... ကော်ဖီခွက်ရော”

“ရေခွေးမရှိလို့ပါ မောင်ရယ်”

“ဟာကွာ ...”

“မေမေ ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလေးပဲ သောက်လိုက်ပါနော် မောင်ရယ် ... နော် ... ပုံ ထည့်ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရောကွာ ... အလုပ်သမားတွေ တော်တော်ညှိဖျင်းတာပဲ ... ရေခွေးထည့်တားရမှာပေါ့၊ အရင်က အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

ပုံက နှစ်သိမ့်ချော့မော့သောက်ခိုင်း၍ ပုံလည်းလာ အတူတူသောက်ကြမယ်ဆိုပြီး သောက်ရသည်။

ညည်းကို စေတနာ နည်းနည်းမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ မောင့်မေမေစကားကို ပြန်ကြား၍ ကော်ဖီက လည်ချောင်းဝမှာ ပူလောင်ခါးသက်သွားရ၏။

စိတ်တွေလည်း မွန်းကြပ်သွားသည်။

အခန်း (၅)

“အမလေး သားငယ်ရယ် ... မေမေလေ အရမ်းလွမ်းလို့
သေရတော့မယ် ... မေမေ့သားငယ်လေး ခန့်လိုက်တာ၊ နုဖတ်ပြီး
ချောမောလိုက်တာ”

မေမေက လွန်သည်ဟု နိုင် ထင်နေမိသည်။

သားတွေကို မေမေ ချစ်တာ လက်ခံပေမယ့် ချစ်ဇနီးပုံ
အပေါ် မေမေ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံနေတာ သိနေ၏။

သားငယ်မှသားငယ်။

နိုင်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ကားမောင်းနေမိ
သည်။

“မေမေရော နေကောင်းသားပဲ၊ သားလည်း ဝမ်းသာပါ
အယ် ... ကိုကိုရော ဇနီးချောလေးကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်မလာရတာ
သိချာ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“အိမ်ကပဲ စောင့်နေပါမယ်တဲ့ ညီရာ”

ဘုန်းဆက်နိုင်ကတော့ အစ်ကိုကိုချစ်သည်။

ကိုကိုက အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်။

မမပုံကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သော့ဆီ
ပုန်းဆက်တတ်၏။

သော်ကပဲ ခိုးရာလိုက်ပြေးဖို့ ပြောခဲ့တာပါ။

မမပုံ ဓာတ်ပုံကိုလည်း သူ တွေ့ထားသည်။

“သော် ...”

“ဗျာ ... မေမေ”

“အိမ်ရောက်ရင် ကိုကို့ဇနီးဆိုပြီး အရောတဝင်သွားမလုပ်နဲ့
နော် ... ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ကိုယ် နေထိုင်ပါသားရယ်”

“မေမေကလည်း မိသားစုဝင်တွေပဲဗျာ ... အားလုံးစည်း
စည်းလုံးလုံးနဲ့နေထိုင်ကြမှာလေ ... ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

“သော် ... မေမေစကားကို နားထောင်စမ်း၊ သားကြီးက
လည်း မေမေစကားကို နားမထောင်ချင်ဘူး၊ လုပ်ချင်တာလုပ်
တယ် ... မေမေ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ဆင်းရဲနေရလဲ”

နိုင် ပြောမနေတော့။

သော့ကို မေမေပြောသလိုပဲ နေလိုက်ပါ ညီရာဟုပဲ ပြော
လိုက်သည်။

သူ စိတ်ညစ်ရ၏။

မေမေက ပုံကို မလွဲမရှောင်သာလို့ လက်ခံပေးနေတာပါ။

သူကလည်း ပုံမှပုံ။

“သော် ...”

“ဗျာ”

“မင်းကိုတော့ မေမေကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်
ထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်”

“မေမေကလည်းဗျာ ... ဒါတွေစဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ သား
က လူပျိုကြီးပဲလုပ်မှာ”

“အမလေး ... လူပျိုကြီးလုပ်မယ့်သူတွေကို ပိုပြီးကြောက်
ရတယ် ... မေမေကတော့ သားငယ်ကို ပြောထားပြီးပြီးနော်၊ မေမေ
ရွေးချယ်ပေးမယ် ... မေမေသဘောကျတဲ့သူတွေပဲ ရွေးမတော်မှာ
နော် ... ပေါက်ကရတော့ မလုပ်နဲ့၊ တစ်ယောက်ပဲအဖြစ်ခံပါရစေ
သားရယ်”

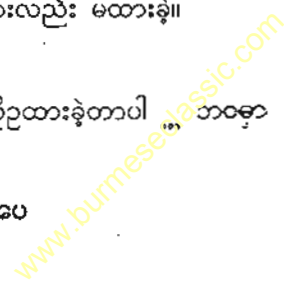
သော် ရယ်နေသည်။

ကိုကို့ဇနီးကို မေမေ သဘောမကျ၍ ဖြစ်၏။

သူကတော့ ခုထိချစ်သူရည်းစားလည်း မထားခဲ့။

စိတ်လည်း မဝင်စားပေ။

“မေမေက သားတွေကို ရွှေလိုဥထားခဲ့တာပါ ... ဘဝမှာ

အမြင့်မားဆုံး ဂုဏ်သိက္ခာအရှိဆုံး ဘဝမျိုးတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်စေချင်ခဲ့
တယ် ... မေမေအမှားလား”

“တော်ပါတော့ မေမေရာ ... ဖူးစာကံလည်းရှိပါသေးတယ်၊
ကိုကိုကို အပြစ်မတင်နေပါနဲ့တော့နော်”

“မေမေ ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ် သားငယ်ရယ် ... မေမေလေ
အရမ်းခံစားနေရပေမယ့် မေမေမျိုသိပ်ထားပါတယ် ... မေမေသား
တွေကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြိုကြစေချင်တာပါ”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ သားငယ်ကို ဘယ်တော့မှ သားကြီး
လိုအဖြစ်မျိုး မကြိုတွေ့စေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရမည်ဖြစ်
သည်။

သားကြီးမိန်းမကို လုံးဝအသိအမှတ်မပြုနိုင်ပေ။
ပြီးတော့ ဒင်းညီမက ရှိသေးတယ်။

သားကြီးက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့ထားတယ်တဲ့။
မိမိက ဒီကောင်မလေးဆီကဟာတွေ ဘယ်လိုပြန်သိမ်းရ

မလဲ စဉ်းစားကြံစည်နေသည်။
အိမ်ရောက်တော့ ချွေးမကြီးပုံက ဆီးကြိုနေ၏။

မိမိကတော့ သားကိုလက်ဆွဲပြီး တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့
သည်။

“ပုံ”

“ဟင်”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ မောင့်မေမေက ဒီလိုပဲလေ”

“မောင်ရယ် ... ပုံနားလည်ပါတယ်၊ မောင့်အမေနေရာမှာ
ပုံဆိုလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်နေမှာလေ၊ ပုံ့ကြောင့် မောင်လည်းဂုဏ်မှ
မတက်ရတာ”

“ပုံရယ်”

“မောင့်မေမေက အသက်ကြီးပါပြီ၊ အဓိက မေမေစိတ်ချမ်း
သာဖို့ပဲလေ ... လာပါ မောင်ရယ်၊ မျက်နှာကြီးက အိုနေလိုက်တာ၊
မောင်လေးက နှုတ်မဆက်လည်း ပုံကဘာဖြစ်မှာလဲ ... သူနေတတ်
သလိုနေပါစေ”

သော်က သဘောထားပြည့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။
မေမေကြောင့်ပဲ ...

ပုံ့ကို သနားမိသည်။

နိုင်ကိုယ်တိုင် ချစ်ကြိုက်ပြီး ဇွတ်လိုက်ခဲ့တာပါ။

“ပုံ ... မောင့်အချစ်တွေကိုယုံပါ၊ မောင့်ရင်သွေးလေး အနာ
တ်အတွက်ပဲ မောင်တို့စဉ်းစားကြရအောင်နော်”

“ပုံ နားလည်ပါတယ်ဆို မောင်ရယ် ... မေမေ စိတ်မချမ်း
သာဖြစ်မယ့်အလုပ်တွေကိုလည်း မလုပ်မိစေနဲ့နော် ... ပုံ့ကြောင့်
မနေပါ့မယ်”

“အေးပါကွာ ... ပုံက နားလည်ပေးလို့ မောင်စိတ်သက်သာ
ချင်အောင်ပေးတယ်”

နိုင်က ချစ်ဖုန်းပုံရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ထားမိသလို
ပုံကိုယ်လုံးလေးက ပိန်ပိန်လေးပဲရှိတော့၏။

အရမ်းလှပချောမောတဲ့ပုံ။

မျက်နှာလေး ချောင်ကျနေသည်။

“ပို့ကို ဘာဖြစ်လို့စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ မောင်ရယ် ... ချောင်ကျသွားလို့လား၊ ဗိုက်ကြီးနာစွဲနေလို့ ဘာမှမစားနိုင်တာ
လေ”

“ပုံ”

“ရှင်”

“စိတ်ညစ်နေလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဒီညနေ ညီမလေးဆီ သွားကြရအောင်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲမောင်ရယ် ... မသွားပါဘူး၊ ညီမတွေ
ကို အပြည့်အစုံ ထောက်ပံ့ထားပေးခဲ့တာပဲ”

“ပုံလည်း တွေ့ချင်နေမလားလို့ပါ ... ဒါမှမဟုတ် ပုံသွား
မလား”

“ဟင့်အင်း ... မနေပါဘူး၊ ပုံဖြစ်ပါတယ်မောင်ရဲ့ ... ကိုယ်

ဆောင်သည်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ မောင်ရဲ့ ...”

မောင့်ကိုသာပြုံးပြီး ပြောနေရတာ။

ပုံလည်း အင်အားတွေ မရှိပေ။

စိတ်တွေပူပင်သောက ရောက်နေရသည်။

မောင့်အမေက ရှေ့မှာတစ်မျိုး မောင့်ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး

ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ... မောင်နဲ့လက်
ထပ်ပြီး မင်းစိတ်သောက ရောက်နေရမှာလည်း မောင်မလိုလားပါ
ဘူး ပုံရယ် ...”

“မောင်”

“ပြော”

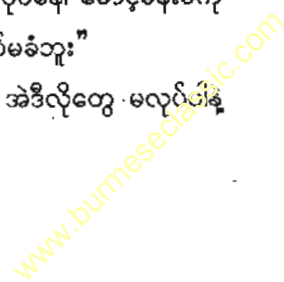
“မောင့်ညီလေး ရောက်နေတာပဲ ... မောင်တို့မိသားစု
ပျော်ပျော်နေကြပါ။ ပုံလည်း အနားရတယ်လေ ...”

“မင်းလည်း ထွက်တွေ့ပါပုံရယ် ... မောင်တို့မိသားစုဝင်ပဲ”

“ပို့ကြောင့် တခြားသူတွေ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာမျိုး ပုံမနေ
တတ်ဘူး”

“အင်းလေ နေပါ ... ပုံနေတတ်သလိုပဲနေ၊ မောင့်မိန်းမကို
နှိမ်ကျဆက်ဆံနေတာမျိုးတွေ့ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“မောင်ရယ် ... ပုံက ဘာမို့လို့လဲ၊ အဲဒီလိုတွေ မလုပ်ပါနဲ့

နော် ... ပုံအနေရခက်လို့ပါ”

“ပုံရယ် ... မင်းကလေး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလိုက်တာ၊
ဖြူစင်တယ်”

“မောင်”

“ဟင်”

“သွားတော့နော် ... မောင့်ညီနဲ့ သွားတွေ့ပါ”

“နေပါစေ ... သူလည်း နေတတ်သလိုနေပါစေ၊ မောင်က
တော့ မိန်းမအနားမှာပဲနေမယ်”

မောင်က ပုံကိုဖက်၍ အိပ်ယာပေါ် ပစ်လဲသည်။

မောင်ကတော့ ပုံကို ချစ်ခင်ယုယပါတယ်။

ချစ်ခင်ပွန်းအား စိတ်မသက်မသာနှင့် မိသားစုနှင့် ပြဿနာ
လည်း မဖြစ်စေလိုပေ။

သူမ အမြဲတမ်း အပြုံးနှင့်ပဲ ပြောဆိုခဲ့သည်။

“သားကြီးရေ ... အပြင်ကို ခဏထွက်လာခဲ့ပါဦး၊ ဒီမှာ
စကားပြောကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ... ”

ဟုတ်ကဲ့ မေမေဟု ကမန်းကတန်း ဖြေလိုက်သူကပုံပင်။
သူမကတော့ မေမေအကြောင်းသိ၍ ဖြစ်သည်။

“မောင် သွားလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်သွားပါ”

“ပုံလည်း လိုက်ခဲ့လေ ... ”

“မလိုက်ပါဘူး ... ပုံက အားနည်းနေတာပါ။ နောက်မှနော်”
ပုံက ဇွတ်အတင်းအဖွားခိုင်းနေ၍ သူထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေနှင့် ညီက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေ၏။

ပုံကို အသိအမှတ်မပြုတာတော့ နိုင် လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ
သည်။

“သားကြီး လာထိုင်လေ ... ဒီမှာ မင်းညီက မင်းကိုတွေ့ချင်
နေတယ် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲမှာပဲ နေနေရတာလဲ”

“မေမေ”

“ဘာလဲ ... မင်းမိန်းမကို ပွဲထုတ်ဖို့လား၊ မင်းကလေး ...
ဒီမိန်းမကို အရမ်းအရေးပေးနေတော့ မေမေက ဘယ်လိုနေရမလဲ”

“ပုံက ရိုးသားပါတယ် မေမေရာ ... ဆင်းရဲနေတာပဲရှိတာ
ပါ၊ ပညာလည်းတတ်ပါတယ်၊ သားဇနီး ဖြစ်နေပြီလေ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ ... ကိုကိုဇနီးဖြစ်နေပြီပဲ၊ မေမေ
ဆက်ခံပါ”

“သားငယ် ... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မေမေကို စိတ်
ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

နိုင် မပြောတော့။

မေမေ မျက်ရည်ကျတော့မည်။

ရှင်မြတ်နိုး

သူ့အမှားပဲ။
 မေမေ ဂုဏ်မက်တာ သူသိသည်။
 “မေမေတို့ စိတ်သောကရောက်စရာတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့
 တော့ ... အပြင်ထွက်ပြီး ညစာသွားစားကြမယ်လေ”
 “သား မလိုက်တော့ဘူး မေမေ ...”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မင်းမိန်းမကြောင့်လား ...”
 “ဟုတ်သားပဲ မေမေ ... ကိုကို နေခဲ့ပါစေ”
 “မရဘူး ... လိုက်ခဲ့ရမယ် သားကြီး ... မင်းဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့
 မင်းလိုက်ခဲ့”
 မေမေ ဒေါသဖြစ်မှာလည်းကြောက်၍ သူလိုက်ခဲ့ရသည်။
 ပုံက လိုက်သွားတဲ့။
 မောင်လိုက်သွားမှ ကောင်းမှာတဲ့။
 ပုံရယ် စိတ်သဘော ဖြူစင်လိုက်တာ။
 “ပုံ”
 “ရှင်”
 “ဖြစ်ရဲ့လား”
 “မောင်ရယ် ... ပုံက ဖြစ်ပါတယ်။ မောင့်ညီရှေ့မှာတောင်
 ပုံအနေရအထိုင်ရ ခက်နေတာပါ ... သွားနော် ...”
 နိုင် နောက်ဆန်တင်းနေပေမယ့် လိုက်ခဲ့ရသည်။

တိုးတိုးလေးပဲပြောမယ် ချစ်တယ်

စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ပုံညီမလေး
 တုန့်ဆိုမိကြသည်။
 “တု ... မင်း ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုနိုင် ... ဒါပေမဲ့ မမပုံတော့ မသိပါစေနဲ့နော်
 တု ကျောင်းစရိတ်ရှာနေတာပါ”
 တုက စားပွဲထိုးမလေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတာ တွေ့
 လိုက်ရတော့ နိုင်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။
 “အချိန်ပိုင်းပါ ကိုနိုင် ... ည ကိုးနာရီအထိပဲ ...”
 “တု ...”
 “ရှင်”
 “မင်း အလုပ်ထွက်လိုက်ပါ။ ပုံသိသွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်
 ရမယ် ... အစ်ကိုတို့ မင်းကျောင်းစရိတ်တော့ ထောက်ပံ့နိုင်ပါ
 တယ်”
 “ကိုနိုင် တောင်းပန်ပါတယ် ... တုကို ခွင့်ပြုပေးပါ။ မမပုံကို
 ဆည်း အမြဲတမ်း ဒုက္ခမပေးချင်လို့ပါ။ တုကျောင်းပြီးဖို့က လိုသေး
 တယ်လေ ... မမပေးထားတဲ့ငွေကို ချွေးတာဖို့ တုအလုပ်ဝင်လုပ်
 နေတာ”
 မေမေနှင့်ညီ ပါလာ၍ နိုင်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
 မေမေတို့ ထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းကို လျှောက်လာပြီး ထိုင်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘယ်သူလဲ ကိုကို ...”

“သားငယ် ... မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ မမေးနဲ့”

“ပုံညီမပါ ... အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူလေ၊ အချိန်ပိုင်း အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ကျောင်းစရိတ်ရှာနေတာ”

“ကိုကိုက မထောက်ပံ့ဘူးလား ...”

“သားငယ် ... မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရတာပဲ ဆန်းလား ... မင်းလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လုပ်မနေနဲ့ ... လာ ... စားကြရအောင်”

ဒေါ်မေသက် မျက်နှာထားက တင်းနေသည်။

ဟွန်း ...

မိန်းကလေးတန်မဲ့များ စားသောက်ဆိုင်မှာလုပ်ရတယ်လို့ အဆင့် မရှိဘူး။

ပုံကိုလည်း မနှစ်သက်ရတဲ့အထဲ။

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါနော် ... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သုံးဆောင်ကြပါ”

အရေးထဲ တုနှိုင်းစံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မိမိတို့စားပွဲနားလာပြီး ဧည့်ခံနေသေးသည်။

အရှက်မရှိလိုက်တာ။

ဒေါ်မေသက် ကြိုတင်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေရ၏။

သားကြီးကလည်း မျက်နှာမကောင်းဘူး။

သူ့ခယ်မ စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့ ထင်တယ်။

ဒင်းကို အပြည့်အဝထောက်ပံ့ထားတာတောင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေသေးတယ်။

သားငယ်အကြည့်တွေကလည်း ကောင်မလေးဆီ ရောက်ရောက်နေရ၍ ဒေါ်မေသက် အမြန်ဆုံးစားပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

နိုင်ကတော့ ပုံအတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရသည်။

သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။

မိမိကြောင့် မျက်နှာငယ် အနှိမ်ခံနေရသည်။

တု စားပွဲထိုးလုပ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တုကတော့ ရယ်ရယ်မောမော တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်
နေသည်။

“ကိုကို”

“ဟင် ...”

“မမပုံညီမလေးက စားပွဲထိုးလုပ်နေတာကတော့ မြင်လို့
မကောင်းဘူး ထင်တယ်နော်”

“မင်း စိတ်မဝင်စားပါနဲ့သော် ... ဒါက ပုံတို့မိသားစုကိစ္စပါ
အာ ... မေမေ့အကြောင်း မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

ရှင်မြတ်နိုး

“မေမေ့ကြောင့် ခက်တယ် ကိုကိုရာ ... လူလူချင်းပဲ”
သော်ကတော့ တုကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားနေမိ
သည်။

ရွှင်လန်းတက်ကြွပြီး တောင့်ဖြောင့်နေတဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်။

သော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

တုနှိုင်းစံကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရင်ထဲငြိသွားရ၏။

ကိုကိုဆီ ချဉ်းကပ်ပြီး မေးနေမိသည်။

“သော် ... မင်းစိတ်ဝင်စားရင် မေမေက ပြဿနာပိုရှာမှာ
ပဲ ... တုက မာနကြီးတယ်၊ သူ့အမေဆီကနေ အထောက်အပံ့တွေ
တောင် လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး”

တု ...

တုနှိုင်းစံ အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။

မင်းကတော့ လုံးဝမကြည့်ဘူး။

မင်း အလုပ်ကို အရက်အကြောက်မရှိ လုပ်ဆောင်နေသည်။

“သော် ... ”

“ကိုကို”

“တုကို မဝတ်သက်ချင်နဲ့”

“ကိုကိုကလည်းဗျာ ... ညီက စေတနာနဲ့ပြောပြတာပါ။

ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမလဲလို့”

“မလိုဘူး ... မင်းအထောက်အပံ့ကိုလည်း တုကလက်ခံ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုတောင် ပုံကိုအတင်းလက်ထပ်မိတာ၊ ပုံ အရမ်း
ခံစားနေရတယ်”

“ကိုကိုက သတ္တိမှမရှိတာဘဲ”

“ဘာပြောတယ် သော်”

“အိမ်ခွဲနေလေ ... ”

“တော်ပါပြီကွာ”

နိုင်က အိမ်ခွဲနေချင်ပေမယ့် မေမေက မျက်ရည်ကျနေ၍
နေဖြစ်တော့။

ညီကိုလည်း မေမေက ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“တုကိုတော့ ရှောင်ပါကွာ ... ကိုကိုလည်း အိမ်ခွဲနေဖို့ ကြိုး
စားနေပါတယ်”

မေမေ ရောက်လာသည်။

ကိုကိုလည်း သူ့ဇနီးအခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။

မေမေကတော့ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“သားသော် ... ”

“မေမေ”

“မင်း အစ်ကိုနားကပ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“စကားပြောနေတာပါ မေမေရာ ... ညီအစ်ကိုချင်းတောင်
စကားပြောလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“မေမေကလဲ ...”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ ငယ်ရာကကြီးလာခဲ့တာပဲ။

သားတွေအကြောင်း အသိဆုံးပဲလေ။

ဟိုကောင်မလေးက သူ့အစ်မထက် ချောနေသည်။

“သားငယ်”

“ဗျာ ... မေမေ”

“မေမေနဲ့သား အပြင်ထွက်ရမယ်၊ မေမေသူငယ်ချင်း မစိုး
အိမ်လေ ... သူ့သမီးလေး ရွှေအဆင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ရွှေအဆင်းတဲ့လား ... နာမည်ကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ
ပဲ”

“လူကလည်း ချောတယ် ... ပညာတတ်၊ အမေရိုကားမှာ
ပညာသင်ခဲ့တာ”

မေမေကတော့လေ ကိုကိုကြောင့် သူ့ကိုမျက်ခြေအပြတ်
မခံ။

သော် စိတ်ဝင်စားနေတာက တုန့်ငြင်းစံပဲ။

“မင်းအစ်ကိုရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက မိဘဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရတဲ့အပြင်

သူ့ဘဝလည်း နိမ့်ကျသွားရတယ်သား”

မေမေ့ကို အတိုက်အခံ မပြောလိုတော့ပေ။

ကိုကိုက သူ့ဇနီးနှင့်ညီမကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ဖို့ ပြော

ထားသည်။

“သား ... မင်းရွှေအဆင်းကို လက်ခံရလိမ့်မယ်၊ မေမေက

တော့ သားကြီးကို အဖြစ်မျိုးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“မေမေကလည်းဗျာ ... သားက စိတ်ဝင်စားပျံ့မလား၊ ဘာ

မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ”

အစ်မပုံတို့ ညီအစ်မအား လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံစံ အပီအပြင်

သရုပ်ဆောင်ပြစ်လိုက်သည်။

“မင်း ... တကယ်ပြောတာလား သား ...”

“မေမေသားငယ်ပါ ... မယုံဘူးလား”

“မင်းတို့က ဖအေတူသားတွေပဲ”

ဒေါ်မေသက် မယုံမိ။

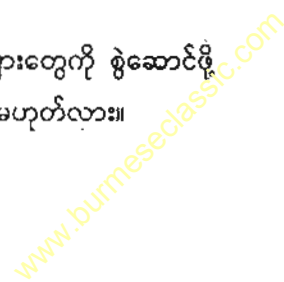
သားငယ်ကတော့ နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုတော့ အဆင့်အတန်း

နိမ့်ပါလေ။

မိပုံ ...

နှင့်ညီမကလည်း နင့်လိုပဲ ယောက်ျားတွေကို စွဲဆောင်ဖို့

အားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်နေတာ မဟုတ်လား။

“သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မမပုံ အနေချောင်စေရန် သော် အလိုက်အထိုက် မေမေ့ကို ဆက်ဆံနေချင်း ဖြစ်သည်။

“အမေ့ သားငယ်လေးသာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ လိုက်ရရင် အမေ သေမှာနော် ...”

သားတွေဘဝအတွက် မေမေအတ္တကြီးနေတာက လွန်လွန်း သည်။

သော်လည်း မနှစ်သက်။

ဘယ်လိုဖြောင်းဖျက်မှန်းမသိ။

မမပုံကလည်း ရိုးသားဖြူစင်သူပါ။

“ဟွန်း ... တွေ့လား၊ သားငယ် ... ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမကို ဂရုတစိုက်တွေ လုပ်နေတာ”

“မေမေရာ ... ကိုကို သူ့ဟာသူ နေချင်သလိုနေပါစေ၊ ကိုကို က အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သွားပြီပဲ”

“ဘာအိမ်ထောင်ရှင်လဲ ... မေမေက လုံးဝသဘောမတူနိုင် ဘူးနော်၊ မလွဲသာလို့ ကြည့်နေရတာ ... မေမေ့ရွေးမ ဘယ်သူလဲ လို့မေးရင် ဖြေရတာတောင် ဘယ်လောက်ရှက်ရလဲ ...”

သော် ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ကားကိုပဲ ဂရုတစိုက်

ဆောင်းနေသည်။

ရွှေအဆင်းတဲ့ ...

ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။

သူကတော့ ကိုကိုလိုပဲ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတစ် ဆောက်ကို လက်ထပ်လိုပေ။

မေမေ့သူငယ်ချင်းဆီရောက်တော့ သူတို့ထက်တောင် ချမ်းသာတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“စိုးစိုးရေ ... ဒီမှာ သားငယ်သော်လေ၊ နိုင်ငံခြားကပြန်လာ သို့ မင်းဆီခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဟယ် ... မေ့သားငယ်က အရမ်းကို ခန့်ညားချောမောတာ လဲလား ... ယောက်ျားပီသလိုက်တာ”

သော်ကတော့ ယောက္ခမ တော်စပ်ရမယ့် မိန်းမ တစ် ဆောက်ရဲ့ ခန့်ထည်ခန့်ညားမှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

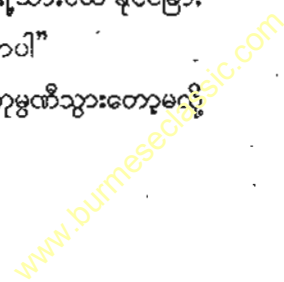
စိန်တွေညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထား၏။

ပြီးတော့ ...

သမီးကို ပေါ်တင်ကြီး ခေါ်နေသည်။

“ရွှေရေ ... ဒီမှာ လာပါဦး၊ အနီတီမေရဲ့သားငယ် နိုင်ငံခြား ကနေရောက်လာတယ်တဲ့၊ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ရောက်လာတာလား ရွှေအဆင်းက ကုမ္ပဏီသွားတော့မလို့

လေ”

“အို ... ဟုတ်သားပဲ သားရေ ... မေမေက အလောတကြီး
ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ရွှေအဆင်းလေးက ကုမ္ပဏီကြီးဘစ်ခုကို ဦးစီးနေ
တာလေ”

ရွှေအဆင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း မျက်နှာကိုချိုနေ
တာပဲ။

သူ လုံးဝ မနုတ်သက်မိ။

မေမေကတော့ ပြီးရယ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် သက်ရေ ... သမီးက လုပ်ငန်းကြီးတွေလုပ်
နေတာလေ၊ အခုလည်း အရေးတကြီး အစည်းအဝေးလုပ်နေတယ်”

“သွားပြီနော် ...”

“အေးပါကွယ် ...”

ရွှေအဆင်းက ထွက်သွားသည်။

တော်တော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

အခြောက်တိုက် ဘဝင်တွေမြင့်နေတယ်။

“မေမေ ... သားလည်း အလုပ်ကိစ္စရှိသေးတယ်လေ၊ ပြန်
ကြရအောင် ... ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖို့ နေရာသွားကြည့်ရမယ်”

သူ တမင်ပဲပြောပြစ်လိုက်သည်။

ဒီလောက် အခြေကြီးအနေကြီးတွေကို သူ အောက်ကျမ

နိုင်ပေ။

သူ ထသည်။

“သား ...”

“ပြန်မယ်လေ မေမေ ... အန်တီစိုး ... ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ သော်
မှာလည်း အလုပ်တွေရှိနေလို့ပါ။ မေမေ နေခဲ့ပါ ... သော်လည်း
အခုမှ သတိရတာပါ”

သော် ထပြီးပြန်လာခဲ့တော့ မေမေလည်း ကြောင်တောင်
တောင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

သော်ကလည်း အဲဒီလို အနံ့ကြီးကွင်းကျယ် လုပ်တာမျိုး
မကြိုက်။

“ဟူး ... အခုမှပဲ အသက်ရှူချောင်သွားတော့တယ်၊ ရွှေ
အဆင်းတဲ့ နာမည်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ ... အသားကမည်းကျယ်
တူတတ် ...”

သော် စိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်ပြောပြီး ကားကိုမောင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ဟာ ... ငါကားရပ်သွားတဲ့နေရာက တုရှိုနေတဲ့စားသောက်
ဆိုင်လေးပဲ”

သူ့စိတ်တွေက ဆန်းကျယ်လွန်းနေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

ဘယ်လိုမျှ စိတ်ကူးမထားတဲ့နေရာလေး ဖြစ်နေ၏။

မထူးတော့ဘူး ...

မနက်စာမှ မစားရသေးတာဘဲ။

သူ့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်းက တုနိုင်းစံလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်က ကိုကိုနိုင်ရဲ့ညီပါ ... သက်ပိုင်သော် ...”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ ... ဘာများသုံးဆောင်လိုပါ”

သူမကတော့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံတဲ့

အတိုင်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

မမပုံရဲ့ အထောက်အပံ့ကိုထပ်၍ မယူတော့ဟု ဆုံးဖြတ်

ထား၏။

မမကို အေးချမ်းစေလို၍ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်အတွက် မနက်စာလေး စီစဉ်ပေးပါတု”

“ရှင် ...”

“ဒီဆိုင်မှာ ဘာကောင်းလဲ ...”

“အားလုံး အကောင်းဆုံးစီစဉ်ပေးထားပါတယ်ရှင် ...”

နှစ်သက်ရာ သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်”

ဘယ်လိုလူလဲ။

ကိုနိုင် ညီတဲ့။

မနေ့ညက တွေ့သားပဲ။

သူမကတော့ ဒီလိုလူမျိုးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံး နေလိုခဲ့

သည်။

မမလို မဟုတ်။

အထင်လည်း မကြီးပါ။

ကိုနိုင်က စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပေမယ့် ကိုနိုင်အမေက

မျက်နှာထားကြီးက မလိုလားဟန် ဖြစ်နေသည်။

“ပြောပါရှင် ... ဘာများသုံးဆောင်လိုမလဲ”

သူက ဟင်းတွေအများကြီးမှာနေသည်။

ဈေးအကြီးဆုံးတွေပဲ။

သူ့ကိုယ်သူ သုံးနိုင်ကြောင်း ပြနေ၏။

တုကတော့ သိပ်ဂရုမစိုက်။

“မင်းအစ်မကိုခေါ်ပြီး ကိုယ် ညစာကျွေးမလို့”

“ဘာပြောတယ် ... ရှင် ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်မ အစ်မကို

ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်မှာမှ ရွေးပြီး ညစာကျွေးရတာလဲ”

တု ဒေါသထွက်မိသည်။

ဘယ်လိုလူလဲ ...

မဆီမဆိုင်။

ရှင်မြတ်နိုး

မမကို မသိစေချင်ပေ။

တု ငွေစုနေတာပါ။

မမပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို မသုံးရက်၍ ဖြစ်သည်။

“မင်း ခဏလောက် ထိုင်ပါဦး ...”

“ထိုင်လို့မရပါဘူးရှင် ... စည်းကမ်းအရပါ။ လူကြီးမင်းတို့

စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ သုံးဆောင်ပါ”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝန်ထမ်းတွေ နားနေခန်း ဝင်လာခဲ့တော့ မန်နေဂျာက ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟု မေး၏။

သူမ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမိသည်။

“ကျွန်မအစ်မရဲ့ ခင်ပွန်းညီပါ။ ကျွန်မအစ်မ ရောက်လာမယ် ဆိုလို့ ကျွန်မ ပြန်ဝင်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ဒီဆိုင်မှာလုပ်နေတာ ကျွန်မအစ်မ သိသွားလို့ဖြစ်ပါဘူး ... မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်မဆိုင်ပြောင်းပါရမယ် နော်”

“တု ... မင်းက ဒီမှာနာမည်ကောင်းရတယ်၊ လူတွေစိတ်ဝင်စားမှုလည်းများတယ်”

“ကျွန်မ ပြောင်းမှဖြစ်မှာမို့ပါ ... အစ်မ သိသွားရင် စိတ်

မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

တု အကြောင်းတွေကို ဆိုင်ရှင်ကလည်းသိထားသည်။

ဆိုင်ရှင်သမီးနှင့်က သူမအတန်းဖော်ပါ။

မမခင်ပွန်းဆွေမျိုးတွေ တွေ့သွားပြီဆိုတော့လည်း သူမ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာ မမသိသွားနိုင်သည်။

“ကျွန်မ ဆိုင်အမှတ်(၂)မှာ နေပါရစေနော် ... ဒီဆိုင်မှာပဲ နေရမယ်ဆိုရင် တု အလုပ်ပြောင်းမှဖြစ်မှာပါ”

“ကောင်းပါပြီတု ... မင်းက ပိုင်ရှင်သမီးနဲ့လည်း ပတ်သက် နေတယ်မဟုတ်လား ... မင်းကိုတော့ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း အလုပ်ပြောင်းပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မန်နေဂျာကြီးရယ် ... ဒါဆို တုပြန် တော့မယ်နော်”

“အေး ...”

“အနောက်ပေါက်ကပဲ ထွက်တော့မယ် ... မနက်ဖြန်က စပြီး တု ဆိုင်ပြောင်းမယ်နော်၊ တကယ်လို့ တုနှိုင်းစံရှိလားဆိုရင် နှိုင်းပဲ ပြောပေးပါ ... တုနှိုင်းစံ နာမည်နဲ့အလုပ်မလုပ်ဘူးလို့နော်”

“ကောင်းပါပြီတုရယ် ... မင်းဘဝကိုလည်း နားလည်ပေးပါ ဘယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှင်မြတ်နိုး

သူမ နောက်ပေါက်ကနေ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်လာခဲ့
သည်။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

တမင်သက်သက် မမကို ခေါ်ကျွေးမှာပါ။

စိတ်ပုတ်တဲ့လူ ...

တုကိုများ ဘယ်လိုအစားထဲကထင်နေလဲ။

ရှင်တို့လို အသိုင်းအဝန်းတွေကို အထင်မကြီးပါဘူး။

တုက ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ထူထောင်ဖြစ်မယ်။

အပြင်ကို ရောက်လာပြီး သူ့ကားအကောင်းစားကြီးကို

တွေ့သည်။

မနေ့ညက စီးလာကြတာပါ။

မမတော့ မခေါ်လာခဲ့ကြပေ။

မမ လူရာမှအသွင်း ခံရပျံ့မလား။

အဖွားကြီးက မလွယ်ဘူး။

တုကိုတောင် မလိုတမာ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်တာပါ။

ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်မှပဲ တု အသက်ကို ဝဝရှူသွင်းနိုင်

သည်။

မန်း (၇)

“စောစောက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးရော တုနှိုင်းစံလေ”

“တုနှိုင်းစံနာမည်နဲ့ ဒီဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းမရှိပါဘူး”

“ဗျာ”

မန်နေဂျာကလည်း တုပြောထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောဖြစ်

သည်။

ဒီလူ စားစရာတွေ အများကြီးမှာပြီး ဘယ်သူမှလည်း

မကြာကြပေ။

“ဒီစားပွဲကိုတောင် လာပြီး ဟင်းပွဲတွေချပေးသေးတယ်

နှိုင်းစံပါ ... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“တုနှိုင်းစံနာမည်နဲ့ ဒီမှာအလုပ်လုပ်တဲ့ဝန်ထမ်း မရှိတာပါ။

စောက ဘယ်သူလဲ ... ဟိုမှာကောင်မလေးတွေ ကြည့်ပါ”

တုပြောတဲ့အတိုင်း ပြောနေရငှာမယ့် မန်နေဂျာ ဖြူဖြူရဲ့

စိတ်ထဲမှာတော့ တု ခဲအိုရဲ့ညီက ချောလိုက်တာဟု စိတ်ထဲကနေ ထင်နေမိသည်။

တု အစ်မယောက်ျားကလည်း ချောတာပဲ။

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်လာရိုက်နေတာလဲ၊ စောစောက တုနှိုင်းစံရှိတယ် ... ဘာလဲ ... အခု မရှိတော့ဘူးလား၊ စောစောက လာညှို့ခံတာ ပိညှို့လား။”

ဖြူဖြူလည်း ညှို့သည်နှင့် ပြဿနာဖြစ်မှာ မလိုလားပေ၊ ဒုက္ခပါပဲ ...

ဒီလူက အဖြူအပြို မေးနေသည်။

“တုနှိုင်းစံရော ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သူက ပိတ်ထားလို့လား။”

“သူ ပြန်သွားပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့အစ်မသိသွားမှာ အရမ်းကြောက်နေပါတယ်၊ မသိစေချင်ဘူးတဲ့ ... တုက သနားစရာကောင်းပါတယ် ... အရမ်းကြီးစားနေတဲ့မိန်းကလေးပါ၊ သူက ဆိုင်ပြောင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်က နောက်လိုက်တာပါ၊ ဘယ်သူ

မှ မလာပါဘူး”

“ရှင် ... ”

“တုက ဘယ်ဆိုင်ကိုပြောင်းမှာလဲ”

“ပြောခွင့်မရှိပါဘူးရှင် ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ တုရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ၊ တစ်ကောင်ကြွက်မလေး တုအပေါ် နားလည်ပေးပါရှင်”

စားသုံးသူနှင့်လည်း ပြဿနာမတက်အောင် ဖြူဖြူ မျက်နှာသယ်လေးနှင့် တောင်းပန်နေရသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပေးပါ ... တု ဆိုင်ပြောင်းချင်လည်းပြောင်းပါ၊ ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ သူ့အစ်မကိုလည်း ပြောမပြပါဘူးလို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ တုကိုလည်း သနားမို့ပါ ... သူ့အစ်မကို ဒုက္ခမပေးချင်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဒီမှာရင့် ... စားစရာတွေကရော ... ”

“ထုတ်ပိုးပြီး တုနှိုင်းစံဆီကို ပို့ပေးလို့ရမလား”

“တုက အရမ်းမာနကြီးပါတယ် ... ဒီလိုမျိုး ပို့ပေးတာမျိုး လုပ်ဖို့ ပြောထားပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆိုလည်း ဒီဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေကို ကျွေးပါတယ်၊ ခင်မင်အမှတ်တရပါ”

သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

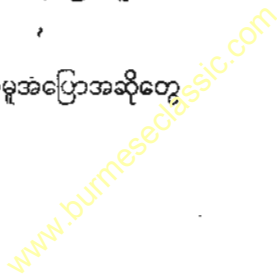
တုနှိုင်းစံ ...

ရှင်မြတ်နိုး

မင်း တော်တော် မာနကြီးတာပဲ။
 မမပုံကိုလည်း ကိုကို ဒီလိုပဲ ဇွဲခိုရှိလိုက်ခဲ့ရတယ်ထင်တယ်။
 တု လစ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
 “တုနှိုင်းစံ ... မင်းကတော့ကွာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အတော်
 လေး လှုပ်ခတ်နိုင်တာပဲ”
 တုနှိုင်းစံမှာ ဖုန်းရှိတယ်။
 သူ ဆက်သွယ်ချင်သည်။
 စားသောက်ဆိုင်ကလည်း ပေးမှာမဟုတ်။
 တုနှိုင်းစံ ဘယ်မှာနေတာလဲ။
 မေမေပြောတဲ့ ရပ်ကွက်မှာမည်လေးကိုတော့ သူမှတ်မိနေ
 သည်။
 လိုက်သွားမယ် ...
 မဖြစ်သေးပါဘူး ... တုနှိုင်းစံ အထင်သေးမှာ ကြောက်ရ
 တယ်။
 သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။
 “တုနှိုင်းစံရေ ... သော်ကတော့လေ မင်းကို အရမ်းချစ်မိ
 သွားပြီထင်တယ်ကွာ ... မင်းနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးရယ်၊ နှာတံစင်းစင်း
 လေးရယ်၊ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေထဲက မာနတွေ
 အားပါး ... မင်းရှိတဲ့နေရာကို အပြေးလာချင်တယ်”

တိုးတိုးလေးပဲဖြောမယ် ချစ်တယ်

သော့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။
 အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက စောင့်နေ၏။
 မေမေမျက်နှာက ဒေါကန်နေသည်။
 “သော် ... မင်းဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲ”
 “သူငယ်ချင်းအိမ် သွားတာပါ”
 “သော် ...”
 “ဗျာ”
 “စိုးကို ဘယ်လောက်အထိ အားနာဖို့ကောင်းလဲ ... ရွှေ
 နှိုင်းလေးကိုကြည့်စမ်း၊ လုပ်ငန်းတွေအများကြီးပဲ၊ ဘယ်လောက်
 တော်လဲ ...”
 “တော်ပါပြီ မေမေရာ ... သူက အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်ပါ၊ သား
 တော့ မကြိုက်ဘူး”
 “သော် ... မင်းဘာစကားပြောတာလဲ၊ မေမေ ရွှေချယ်တဲ့
 နေနော်”
 “ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မေမေရာ ... သားအိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်
 နှေးစားသေးပါဘူး၊ ထပ်ရှာပါဦးဗျာ ... ရွှေအဆင်းနဲ့မဖြစ်ဘူးထင်
 နေ မေမေ”
 ဒေါ်မေသက်လည်း ရွှေအဆင်းရဲ့ အပြုအမူအပြောအဆိုတွေ
 နှစ်သက်မိ။

ငွေကြေးချမ်းသာတာပဲ ရှိတာပါ။

ထပ်ရှာရမယ်။

တုနှိုင်းစံကို စိတ်ဝင်စားသွားမှာ ကြောက်နေမိသည်။

“သားငယ်လေးကတော့ မေမေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါကွယ်
မေမေ အသေဖြောင့်ပါရစေ”

“မေမေရာ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အိမ်ထောင်ဘက်
တွေဆိုတာလည်း အတိတ်ဘဝက ရေစက်တွေရှိကြလို့ပါ။ ဒီလိုပဲ
တစ်နေရာရာကနေ တွေ့ကြ ဆုံကြ လက်ထပ်ကြရတာပဲ”

“ဘာပြောတယ်သား ... မင်း ဘယ်တုန်းက ဖူးစာရှင်တွေ
ဘာတွေ သိနေရတာလဲ”

“ဒါကတော့ သားတို့ဗုဒ္ဓဘာသာ လူမျိုးတိုင်း သိနေကြတာ
ပဲ”

သော်ကတော့ မေမေ့ကို တမင်ထိန်းထားရခြင်းဖြစ်သည်
ကိုကိုနီးနှင့်လည်း တင်းတင်းမာမာနေပြု၍ မေမေ စိတ်နှုတ်
သွား၏။

သော်လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။

ဖူးစာရှင် အစစ်တွေမှသာ လက်ထပ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြ
တာပါ။

“ချစ်ပွင့်ပုံကိုလည်း မင်းဘာမှ အရောတဝင်နေထိုင်စရာ

မလိုဘူး သော် ... မေမေတော့လေ နေ့စဉ် စိတ်သောကတွေ ဘယ်
လောက်အထိ ခံစားနေရလဲ၊ မေမေ့သားကြီးဘဝ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရ
တယ်”

သော်က မေမေ့ကိုတားဆီးကန့်ကွက်ပြောဆိုချင်ပေမယ့်
မေပုံကို ပို၍မိမည်စိုးကာ မေမေစကားအတိုင်း လိုက်နေရသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် မေမေ ... အဲဒါတော့ သားလည်းထောက်
ခံတယ်၊ ကိုကို မလုပ်သင့်ဘူး ... ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်သား ... မေမေ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊ ချွေးမ
အဖြစ် ဘယ်တော့မှ လက်မခံနိုင်ဘူးသား”

“သားကတော့ ရွှေအဆင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုတောင်
လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မိန်းမက သားကိုလာကြောမှာ လုံးဝ
မကြိုက်ဘူး မေမေ ...”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ သားအနေနဲ့ မြင့်သထက်မြင့်တာ
ဆိုပဲ စိတ်ဝင်စားသင့်တယ်၊ မေမေ့သားတွေ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်
ဘဝ ...”

“မေမေ”

မေမေ့အသံ ကျယ်သွား၍ မေပုံ ကြားသွားမှာ အားနာသွား
၍ တားမိသည်။

ကိုကိုနှင့်မေပုံ ထွက်လာကြ၏။

မေမေအပြုံးက ချက်ချင်းညှိုးရောသွားရသည်။

“မေမေ ... ကိုကိုကိုတော့ အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ထိုက လိမ်မာတဲ့သားတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါကြောင့်မို့ပေါ့”

ကိုကိုက ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ မိန်းမလက်ကိုချီထွက်သွားသည်။

“တွေ့လား သားငယ် ... အဆင့်မရှိတဲ့မိန်းမကိုများ အတယူနဲ့ လူတောမတိုးနိုင်တဲ့ ဟာမလေး”

“မေမေ ... ကိုကိုမိန်းမက ရုပ်ရည်လည်းချောမောပါတယ်ပညာတတ် မဟုတ်လား ... မေမေက မြေတောင်မြှောက်ပေးတဲ့ရင်ရော ဘယ်လိုလဲ ... ”

“မလုပ်ပါဘူး ... ဒင်းက မေမေ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အချောင်ထိုင်ပြီး ခံစားနေတာ မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူး သားမင်းအပေါ်တက်တော့ ... အဖက်မလုပ်နဲ့”

သော်လည်း ခက်နေသည်။ ကိုကိုကိုတော့ ပြောထားတာ မရိုးကို အားနာနေမိ၏။ မေမေ့ကို ဖျောင်းဖျာလို့လည်းမရ။ သူတိုင်ပင် တူနှိုင်းစံအား ချစ်မိနေသည်။

“မင်း သွားလေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သားလည်း လုံးဝအဖက်မလုပ်ချင်တယ်”

မေမေ ... ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်နေလို့တာပါ”

သားငယ်ကိုယ်တိုင် အဖက်မလုပ်ချင်ပဲ ချစ်ပွင့်ပုံကို အထင်သေးနေ၍ တော်သေးသည်။

သားငယ်ကို အတင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်စေခဲ့၏။ ချစ်ပွင့်ပုံ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ချစ်ပွင့်ပုံ”

“ရှင် ... မေမေ”

“ညည်း သိပ်ပြီး သူဌေးကတော်ရုပ် ဖမ်းမနေနဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ... ”

“သွား”

မေမေ့အသံကို သော် အပေါ်ထပ်ကနေ ကြားနေရသည်။ ပြဿနာပဲ ...

မေမေက နှိမ်ချဆက်ဆံနေတာ သူ အားနာနေမိ၏။ တားဆီးလို့လည်း မရ။

မမပုံကို သနားလိုက်တာ။

သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“တု ... ကိုယ်ချစ်တာလည်း တုပဲ ... မေမေနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ”

တုမျက်နှာလေးကိုပဲ သော် မြင်ယောင်နေသည်။

“တုရယ် ... ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ မင်းနဲ့ ဆုံမိကြဖို့ ကိုယ် ပြန်လာခဲ့တာထင်တယ်၊ တု မျက်နှာလေးကိုပဲ ကိုယ်တွေ့ချင်တယ်”

တု ဆိုင်ပြောင်းသွားသည်။

မာနတွေနှင့် ရိုးသားဖြူစင်လွန်း၏။

တုကို တွေ့ချင်နေသည်။

“သားရေ ... မေမေ အပြင်ကိုသွားစရာရှိသေးတယ်၊ ခင်

ရော ...

“သား နောက်မှာသွားမယ် ... မေမေ သွားပါ”

“အေး”

မေမေ အပြင်ထွက်သွားတော့မှ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသည်။

သော် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

မမပုံကို တောင်းပန်စကားတွေ ပြောချင်သည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

မမပုံက သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်နေသည်။

“မမပုံ ...”

“ဟင် ... မောင်လေး ... အဲ ...”

“မောင်လေးပဲ ခေါ်ပါ မမပုံ ... မေမေကြောင့် သော်လည်း အားနာပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... မေမေ ယုံကြည်အောင် မမပုံနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပြရတာပါ”

“မောင်လေးရယ် ... မမပုံ နားလည်ပါတယ်၊ မမအတွက် သာမှ စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“မမပုံ ...”

“ဟင်”

“ညီမလေး ရှိတယ်ဆို”

“ရှိပါတယ်”

“ငွေကြေး အထောက်အပံ့ လိုအပ်ရင်လည်း သော် ထောက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မလိုဘူး မောင်လေးရယ် ... မမညီမလေး လုံလောက်တယ်ထင်ပါတယ် ... မောင်လေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

ပုံကလည်း မောင်လေး ခပ်စိမ်းစိမ်းနေထိုင်တာပဲ ကျေနပ်သည်။

မေမေက မလွယ်ဘူး။

ပုံကို ဖိနှိပ်ထားဖို့ပဲ ကြံစည်နေခဲ့၏။

မောင့်ညီလေးကိုလည်း ချွေးမ ရွေးချယ်နေသည်။

“မမအိမ်ရှက်စွတွေ လုပ်ရတာ မောင်မသိပါစေနဲ့၊ မမလည်း”

လူကြီးမိဘတွေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ”

မမပုံရဲ့ စေတနာ မေတ္တာဖြူစင်မှုကို သော် သိလိုက်ရသည်။
တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမတွေပဲ။

မေမေ လွန်တယ်။

လူတစ်ယောက်ကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာမျိုး မကြိုက်။

တုကလည်း အရမ်းချောမောလှပသူပါ။

ရိုးသားစွာနှင့် ဝင်ငွေ ရှာနေသည်။

“မောင်လေး လုပ်စရာရှိရင်လည်း မမပုံကို အားမနုပါနဲ့
နော် ခိုင်းပါ ... မမကတော့ အောက်ခြေကလူလေ၊ ဘာမှအပန်း
မကြီးသလို အောက်ကျတယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး”

“မမရာ ... သော်တော့လေ မမကို အရမ်းလေးစားတယ်
ညီမလေးကိုတော့ ပြစ်မထားပါနဲ့ ... စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“အေးပါကွယ် ... မမလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မေမေ
နေရာမှာလည်း မမကိုယ်ချင်းစာတယ်လေ၊ သားတွေကို ရွှေလိုက်
ပြီး တန်ဖိုးထားတဲ့ အမေပဲ ... ”

သော်ကတော့ မမပုံကို အထင်ကြီးလေးစားမိသည်။

ဖြူစင်သူတွေပါ။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရထားတဲ့ မမပုံမှာ အထင်
သေးစရာတွေ ဘာရှိနေလို့လဲ။

လှပချောမောပြီး ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံနေသည်။

“မမပုံကိုတော့ မောင်လေးသော် လုံးဝအားမနာနဲ့နော်၊ ခပ်
စိမ်းစိမ်းလေးပဲနေပါ ... မေမေ့ကိုလည်း စိတ်အေးစေချင်ပါတယ်”

“သော့ကိုလည်း ခင်ခင်မင်မင်နေပေးပါ မမပုံ ... ကိုယ့်
မောင်လေးတစ်ယောက်လိုလေ ... ”

“စိတ်ချပါကွယ် ... မမပုံကတော့ မောင့်ဆွေမျိုးတွေက
မမပုံရဲ့ ဆွေမျိုးသွေးသားတွေလိုပဲ ... ”

သော်ကတော့ တုကို မရမနေ အရယူဖို့ ကြိုးစားမှာမို့ မမပုံ
နှင့်လည်း အဆင်ပြေစေရန် ပြောနေမိသည်။

တုကလည်း ကြိုးစားနေသူပဲ။

ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားနေတာမဟုတ်။

မေမေက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာနှင့်ပဲ အထင်သေးနေတတ်၏။

သော့နှလုံးသားတွေကို တုက အပြီးအပိုင် ဖမ်းစားထားသွား
နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၈)

“ဟဲ့ ... တု၊ နင့်လူက အရမ်းကို ခန့်ညားချောမောပြီး အရပ်
အမောင်းကလည်း မြင့်မြင့်မားမားနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ”

“မမ မန်နေဂျာကြီးနော် ... ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြော
နေနဲ့နော်၊ သူတို့လို အတန်းအစားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊
အထင်လည်း မကြီးဘူး”

မမပုံရဲ့ ခင်ပွန်းညီဆိုတာကို တု လုံးဝအထင်မကြီးမိ။
မမပုံတောင် ဘယ်လောက်အထိ အခက်အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်

နေရပြီလဲ။

ညီမဆီတောင် မလာနိုင်တော့။
တုကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူမတ်နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစား

နေသည်။

“စားစရာတွေကို မှာပြီး မစားဘူး၊ တုကို နောက်တာပါ။”

ရှင်မြတ်နိုး

တုဆီ ပို့ခိုင်းတယ် ... မမက ငြင်းပြစ်လိုက်တာလေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ် ... တုလေ တစ်ယောက်ထဲနေရတဲ့ဘဝမှာ လူ့အထင်အမြင်သေးရမယ့် အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်ဘူး။ တု ပညာရေးလည်း မဆိုးသေးပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားတစ်ခုပဲ တုတန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းရမှာပါ”

“တုလေးက တကယ့်ကို လေးစားဖို့ကောင်းတယ် ... တုလ် မိန်းကလေးမျိုး ရှားလိုက်တာကွယ်”

“တုက တမင်ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ... အခြေအနေအရပါ။ တုကိုယ်တု ထိန်းမှဖြစ်မှာလေ။ သူတို့လို အတန်းအစားတွေက တုတို့ကို အပျော်ပဲ ကြံစည်မှာပါ ... မမကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လောက်ဖိနှိပ်ခံနေရရှာမလဲ”

မမက ရိုးသားသူပါ။

လူတွေအပေါ်လည်း သည်းခံတတ်သည်။

တု သိပါတယ်။

မမပုံ ချမ်းချမ်းသာသာနေထိုင်ရရင်တောင် တုကိုတော့ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်။

အစ်ကိုနိုင် မိခင်က ရှိနေသေး၏။

တု နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် ဝင်ငွေရစေရန် ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“တု အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ် မမမန်နေဂျာရယ် ... တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ အထောက်အပံ့မရှိမှာ ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် တု ကြိုတင်ငွေရှာနေတာပါနော်”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့တုလေးရယ် ... မင်းကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူတွေ ပေါ်လာဦးမှာပါ ... ”

တု ဆိုင်ပြောင်းဖို့အတွက် သူငယ်ချင်းတွေကို လာပြီး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမကြောင့် အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာတွေ စားသောက်ရကြောင်း နောက်ပြောင်နေကြသည်။

“ဟွန်း ... ဘယ်လိုလူမှန်းမသိပါဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ ပေါနေတယ်ထင်တယ်”

တုကတော့ အထင်မကြီးပါဘူး။

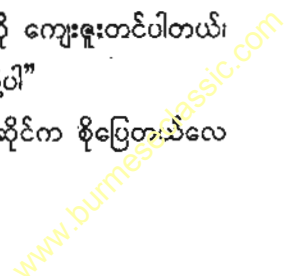
အခုတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အငမ်းမရ ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

အထင်မကြီးပါဘူး။

မမပုံကိုတောင် တားဆီးလို့မရ၍ ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“တု သွားမယ်နော် ... အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တုအပေါ် စိုင်းပြီး စောင့်ရှောက်ပေးကြလို့ပါ”

“တုရယ် ... ညည်းလေးရှိတော့ ဆိုင်က စိုပြေတယ်လေ

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်တော့ ကောင်းဘူးဟယ်”

“တုန့်တုန့်နေရာကိုတော့ မပြောပါနဲ့နော် ... မမသိသွားမှာ ခြောက်လို့ပါ”

“အေးပါကွယ်”

“တု သွားပြီနော် ...”

တု ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီဆိုင်က တုနှင့်ပို၍ ရင်းနှီးကြ၏။

ဆိုင်သစ်တွင် သူမ နေသားကျပါမလား။

ဒါပေမယ့် တု သတ္တိရှိသည်။

ရင်ဆိုင်နိုင်၏။

တစ်ယောက်ထဲ နေတတ်တဲ့အကျင့် လုပ်နေခဲ့သည်။

“မမပုံရယ် ... တုနေတတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ လည်း မမကို သတိရပြီး ငိုချင်တယ်၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့ကြတာ နှစ်တွေအကြာကြီး မဟုတ်လား”

မမပုံကို သတိရမိသည်။

ရှင်ကြောင့်လေ ...

ကျွန်မ အလုပ်ပြောင်းရတာပါ။

မြန်မြန်လေး ကျွန်မနဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားစမ်းပါ။

ဒေါသတွေဖြစ်ရ၏။

သူမ ဆိုင်သစ်ကိုရောက်သွားတော့လည်း တုကို ကြိုဆိုကြသည်။

“ဟိုဘက်ဆိုင်က ဖုန်းဆက်ထားတယ်နော် တုနှိုင်းစံ အား ခယ်ပါနဲ့ ... မင်းကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ...”

သူမ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် သင့်တင့်အောင် နေထိုင် တတ်သည်။

ဆိုင်သစ်မှာလည်း တုအားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ် ပေး တတ်၏။

တုကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။

“တုနှိုင်းစံက အရမ်းကြီးစားတယ်၊ အားကိုးရပါတယ်”

တု သူငယ်ချင်းဆိုင်လည်းဖြစ်နေ၍ မျက်နှာမပျက်စေရန် သူမ ကြိုးစားသည်။

ထိုဆိုင်က သူမနေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက်နှင့် အတော်လေး ဝေး သည်။

တု နည်းနည်းလေး စောစောပြန်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းပြီး ဆိုင်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို လျှောက်လာခဲ့ သည်။

“တုနှိုင်းစံ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ...”

“ကိုယ်က သူငယ်ချင်းအိမ်ကိုလာတာပါ။ မင်းက ဒီဆိုင်ကို ပြောင်းလာတာပေါ့လေ”

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကိုလိုက်ပြီး နောက်ယုက်နေတာလား”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲတု ... ကိုယ်က မမပုံ ညီမလေးနို့ လာပြီးပတ်သက်တာပါ ... ယဉ်ကျေးမှုအရ နှုတ်ဆက်တာလေ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားပဲ။

မမပုံက သူတို့အိမ်မှာနေတာပါ။

တုလည်း လူမှုရေးက ရှိသေးသည်။

တော်ကြာ ...

အဲဒီလူက မမပုံကို သွားပြောရင် ဒုက္ခပါပဲ။

“တုနှိုင်းစံ ... ကားပေါ်တက်ပါ။ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်မ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ သွားမှာပါ။ မမပုံ နေကောင်းလား ...”

“ကောင်းပါတယ် ... မင်း သတိရနေတယ်လို့ ပြောပေးမလား”

“မပြောပါနဲ့ရှင် ... မမပုံကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်

ဝန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့အကြောင်းလည်း ဘာမှမပြောပါနဲ့”

“မပြောစေချင်ဘူးလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ... ကိုယ့်ကားပေါ်တက်ပါ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ... ဘာဆိုလို့လဲ ... ကျွန်မကို ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ တစ်မျိုးမြင်မှာ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တယ်၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်ထဲနေရတာပါ ... မမသိသွားရင်လည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ... သွားပါတော့”

အရေးထဲ မမက ဖုန်းဆက်နေသေးသည်။

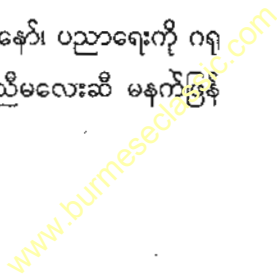
“တု ... နေကောင်းလား ညီမလေး။ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ် မမပုံ အရမ်းသတိရနေတယ် ... စိတ်လည်းပူတယ် တုရယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့တု အဆင်ပြေပါတယ် ... ငွေလည်းလုံလောက် ဝါစာယ်နော်”

“တု”

“ရှင်”

“မမပုံ အထောက်အပံ့ကိုပဲ လက်ခံနော်၊ ပညာရေးကို ဂရုစိုက်၊ တု ဘွဲ့ရမှ မမစိတ်အေးရမယ် ... ညီမလေးဆီ မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်လေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မလာပါနဲ့မရော ... တု အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငွေလည်း
လောက်တယ်၊ မမပဲ အဆင်ပြေအောင်နေပါ ... တုအတွက် မပူပါနဲ့”

“နုရော လာအိပ်သေးလား”

“အိပ်တယ် ... နုတို့မိသားစုက တုကို ဂရုစိုက်ပါတယ် ...
တခြားသူငယ်ချင်းတွေကလည်း တုကို ကူညီကြတယ်လေ”

မမပုံနှင့် စကားပြောနေတုန်း နောက်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံ
ကြီးတစ်ခုက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတာ တုဖုန်းထဲမှာ
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ချစ်ပွင့်ပုံ၊ ညည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘယ်သူ့ဆီ
ဖုန်းဆက်နေတာလဲ ... ညည်းညီမဆီလား ... ပေးစမ်းဖုန်း
ရာရာစစ ... ”

“အန်တီ”

မမယောကွမကြီးက ဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မမပုံ ... မမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တု”

“မမပုံ ဖုန်းကိုလုပြီး တစ်ယောက်ယောက်က ပိတ်ပစ်လိုက်
တယ် ... မမကိုလည်း အော်လိုက်တာ ကြောက်စရာကြီး ...
အမေပဲ ဖြစ်မယ်”

မေမေပဲ။

သော် အရမ်းအားနာပြီး မျက်နှာတွေ ထူပူသွားရသည်။
တုမျက်ဝန်းတွေက စိမ်းတောက်မာထန်သွားရ၏။

မေမေက ဒီလောက်အထိ မလုပ်သင့်ဟု ထင်မိသည်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်တု ... ကိုနိုင့်အစားပေါ့၊ ကိုကို
ကိုယ်ရော မမပုံကို စောင့်ရှောက်နေပါတယ် ... မေမေက
... ”

တု ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ပါဘူး။
မမပုံလို အဆင့်နိမ့်တဲ့မိန်းမကို သူဌေးတွေက ချွေးမအဖြစ်
ထက်ခံမှာတဲ့လား။

တု သိပါတယ် ...
စောစောက မမကို တားဆီးနေခဲ့တာပဲ။
လက်မခံနိုင်။

တု ဒေါသဖြစ်မိသည်။
မမထံ ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် ဖုန်းပိတ်ထားပါသည်ဟုပဲ ဖြေနေ
သည်။

“တောက် ... မမပုံ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလဲ၊
အဖေအစ်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်နော် ... ကျွန်မအစ်မ တစ်ခုခုဖြစ်
အားရင်တော့ ကျွန်မ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“တု”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှင်လည်း နောက်ထပ် ကျွန်မကိုလာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့ ကျွန်မက မမတုလို သည်းခံတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်ခံနေဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် တုရယ် ... ကိုကိုကလည်း မမတုကို ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ မေမေ ပြောဆိုတာ မခံပါဘူး ... မမပုံဘက်က အကောအကွယ်ပေးနေတာပါ”

“ကျွန်မအစ်မ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ... ရှင့်အစ်ကိုကိုလည်း ပြောပြပေးထားပါ ... ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ၊ ကျွန်မအစ်မက အရမ်းရိုးသားဖြူစင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်တုရယ် ... ကိုယ် လက်ခံပါတယ်၊ မမပုံက အရမ်းရိုးသားဖြူစင်သူပါ ... ကိုယ်လည်း ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးပွဲမယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ ...”

“ပြီးရော ...”
ဘတ်စ်ကား ရောက်လာသဖြင့် တုက စွေခနဲ တက်သွားသည်။

သော်ကတော့ မေမေလုပ်ရပ်ကို မနစ်သက်မိ။
မမပုံ သနားပါတယ်။
သော်လည်း သနားမိ၏။
ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းပင် မသိတော့။

သော်ကိုယ်တိုင်ပင် တုကို ချစ်မိစွဲလမ်းမြတ်နိုးမိနေသည်။
သော် အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။

မမပုံတစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကိုကို ပြန်လာခါနီးမှ အရူးအဝတ်အစားလဲ၍ သူမအခန်းထဲမှာ အနားယူခွင့်ရသည်။

“သားငယ် ... ဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲကွယ် ... မေမေလေး ချွေးမအရှာထွက်တာ သားနဲ့အရမ်းလိုက်ဖက်မယ့် သတို့သမီးလောင်းလေးကို တွေ့လာခဲ့တယ်”

သော် စိတ်ပျက်မိသည်။

သော် ငြင်းရမှာလည်းအခက်။

မေမေကိုလည်း မပြောရက်။

သားတွေအတွက် မေမေ အကောင်းဆုံးတွေပဲ ဖြစ်စေချင်

သော် ဆန့်ကျင်နေလျှင်လည်း မမပုံကို ပြဿနာရှာနေမှာ စိတ်ပူသည်။

“သော်နဲ့မေမေ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ... ခင်နန္ဒာတဲ့ ... ကိုယ် ငါ့ဆေးရုံကြီး ဖွင့်ထားတယ်၊ ဒေါက်တာခင်နန္ဒာတဲ့ ...”

သူကတော့ တုကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ခံစားလို့လည်း မရ။

သော်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့။

တုန့်တော့မှပါ။

“သော်”

“ဗျာ ... မေမေ”

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သော် ... မေမေပြောနေတာတွေ ကြားလား”

“သား အလုပ်ကိစ္စတွေဆီ စိတ်ရောက်သွားလို့ပါ။ သားက ကုမ္ပဏီအသစ်ဖွင့်မှာဆိုတော့ နေရာထိုင်ခင်းကို စဉ်းစားမိသွားတာပါ”

“အမလေး သားရယ် ... ဒါက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ၊ မေမေကတော့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို အရင်ဆုံးရွေးချယ်ထားစေချင်တယ်။ မေမေ စိတ်ပူတာက မေမေ့ရွေးမလောင်း ရှာဖို့ပဲ”

“မေမေ ရှာပါ ... သားလိုက်ကြည့်မယ်လေ၊ လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးမှ အိမ်ထောင်ရေးစဉ်းစားချင်တယ် မေမေရာ နော် ...”

“မင်းအစ်ကိုလို အဖြစ်မျိုးတွေကို မေမေထပ်ပြီး ကြုံတွေ့မှာ ကြောက်နေတယ်သားရယ် ... နိမ့်ကျတဲ့ မိန်းမကိုမှ ရွေးခဲ့တယ် ပြီးတော့ ... တန်ဖိုးထားနေလိုက်တာ မေမေမြင်လေ ခံစားရလွန်းလို့ အိပ်တောင်မပျော်ဘူး။ မေမေ သားငယ်ကိုတော့ ဒီလိုမျိုးအဖြစ် မခံနိုင်ဘူး ... ခင်နာနာက သင့်တော်တယ်၊ ဆရာဝန်မလေးထေ

သူတို့တော့ မေမေ မတွေ့ရသေးဘူး ...”

“လူချင်းမတွေ့ရသေးဘဲ မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ရှာလဲ”

“အောင်သွယ်ကနေ မနက်ပြန်တွေ့ရမယ်ထင်တယ်၊ မေမေ ဘာ သားဓာတ်ပုံနဲ့ အရည်အချင်းတွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ ပြောပြလိုက်တယ် ... သူတို့က သဘောကျတယ်လေ”

လောလောဆယ်တော့ မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောနေနိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“သားတွေ့ရမယ်နော် ... ချွေးမလောင်းလေးက ခင်နာနာ ဘာ ဆရာဝန်မလေး၊ မိဘတွေကလည်း ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးပိုင်တယ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲရှိပြီး အမေရိကားမှာတဲ့ ...”

မေမေ ဘာတွေပဲအမွှန်းတင်ပြောပြော သူချစ်မိသွားရတာ တုန့်ငြင်းစံပင်။

မေမေ ဘယ်လောက်ပဲ ချွေးမလောင်းရှာရှာ၊ ဖူးစာရှင်ဖြစ်မှ ဆင်းဖက်နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။

“မေမေကတော့ ဆရာဝန်မလေးဆိုကတည်းက အရမ်း သဘောကျနေပြီ၊ မိဘတွေကလည်း ဆရာဝန်တွေလေသားရယ်၊ ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေလဲ ...”

မေမေကတော့ ပီတိအပြုံးတွေနှင့် ဝေနေသလောက် သော် အိတ်ညစ်နေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

တုကို သူ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
တုမျက်နှာလေးကိုပဲ တမ်းတလွမ်းဆွတ် တွေ့မြင်လိုနေ
သည်။

“မနက်ဖြန် သားဘာအလုပ်မှ မလုပ်နဲ့တော့ ... အိပ်ရေးဝ
အောင်အိပ်ပါ။ မေမေတို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ချိန်းထားတယ်။ ညနေ
ခြောက်နာရီလေ ... ညစာ စားရင်း သီးသန့်အခန်းထဲမှာ တွေ့ဆုံ
ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မေမေနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ အလိုက်အထိုက် နေပြလိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ။

သူ အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ငြင်းပြစ်ရမယ်။

မေမေအနေနှင့် မမပုံကို အာရုံမစိုက်နိုင်ရန် သော် မေမေ
ဆန္ဒနှင့် ထပ်တူ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေသည်။

နန်း (၉)

မေမေ ဇွတ်အတင်းခေါ်နေ၍သာ သော်လိုက်လာရသည်။
ထဲမှာ မပါပေ။

မမပုံကြောင့်ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာက တုနှိုင်းစံပဲ ရှိနေ၏။

မေမေ ဆရာဝန်မလေးဆိုပြီး သဲသဲလှုပ်လှုပ်။

သော်ကို အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံအား အသေသပ်ဆုံး ဝတ်
စေသည်။

“မေမေတို့က ဒီလိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်
နော်သား ... အမိအရ ဖမ်းရမယ်”

“မေမေရာ ... အရမ်းကြီး ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်နေတဲ့ပုံဖြစ်
ရင် သိက္ခာကျစရာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်နော်။ သားလိုယောက်ျား
ယောက်က မိန်းမတွေကို ခေါင်းခေါက်ရွေးယူလို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ် ... ဒါပေမယ့် ခင်နာမှုလို မိန်းကလေးမျိုးက ရဲခဲတယ်။ မေမေကတော့လေ သားကြီးနို့ထဲက ကြောက်နေပြီ ... ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ တွေ့သွားမှာစိတ်ပူတယ်။ ချွေးမအမြန်ဆုံး ရှာနေတာလေ”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ သားတွေကို မယုံကြည်တော့ဘူး။ ချွေးမ အဆင့်မြင့်မြင့် ရှာနေသည်။

“မင်းနော် ... မေမေ့စကားကို နားထောင်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းမိမင်းအစ်ကိုနောက်လိုက်ရင် မေမေ သေလိမ့်မယ်။ အခုတောင် နှလုံးက မကောင်းချင်တော့ဘူး”

ဖူးစာဖက်ဆိုတာရော မေမေ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။

သူကတော့ စိတ်ပျက်နေသည်။
ဘယ်လိုငြင်းပစ်ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေ၏။
မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်း ဝတ်ဆင်နေရသည်။

“အဆင့်ရှိတဲ့ ချွေးမပဲ ရှာရမယ် သားငယ်ရေ ... မေမေ့သားတွေ ဂုဏ်ငယ်စေမယ့် လူတောထဲမတိုးတဲ့ ချွေးမ ဘာလုပ်ဖို့ထဲ သားငယ်ကိုတော့ အဲဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး”

မမပုံ ရှေ့မှာ မေမေက အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ပြောနေသည်။
သော် အားနာသွားရ၏။

မေမေကသွားရင် ကောင်းကောင်းမသွားဘူး။
ကိုကိုက ပြန်မလာသေးပေ။

ယောက်ျားကို အတို့အထောင် လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမဆိုလျှင် ညီညာတော့တက်ပြီ။

သော် အမြန်ဆုံး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

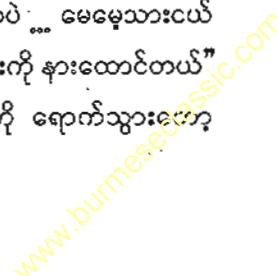
“မေမေ”
“ဟင်”

“မမပုံရှေ့မှာတော့ ပေါ်တင်ကြီး မပြောပါနဲ့၊ ကိုကိုသိသွားရင် ခက်မယ် ... ကိုကိုတို့ကယူပြီးသွားကြပြီပဲ ...”

“ကြားကြားဟေ့ ... မေမေက တမင်ကြားအောင်ပြောတာပဲ၊ ဒင်းဆင်းသွားအောင် မောင်းချတာတောင် ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ သွယ်ကပ်နေတာ ... သူ့အိမ်မှာက ထမင်းငတ်နေတာလေ”

မေမေ့ကြောင့်လည်း ခက်ပါတယ်။
သော် ဆက်မပြောတော့။
အောင်သွယ်တွေကတစ်ဆင့် မေမေက ချွေးမရှာနေတာပဲလို့ စိတ်ပျက်မိနေသည်။

“မေမေကတော့လေ အရမ်းပျော်တာပဲ ... မေမေ့သားငယ်ကြောင့်လေ၊ လိမ်မာတဲ့သား ... မေမေ့စကားကို နားထောင်တယ်”
သူနှင့်မေမေက စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတော့

ရှင်မြတ်နိုး

ပွဲစားက ဆီးကြိုနေသည်။

“မမသက် သားငယ်လား ... အမလေး ချောလိုက်တာ ခန့်လိုက်တာ၊ အောင်သွယ်တော် မျက်နှာရတာပေါ့ကွယ်”

“ကျေးဇူးပဲငွေရယ် ... မိန်းကလေးဘက်က မလာသေးလား”

“မမသက်တို့လာပြီးမှ ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမှာပါ ... မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကဆိုတော့ နည်းနည်းလေး ပဲပေးတာပေါ့လေ၊ ဝင်သွားသီးသန့်ခန်း စီစဉ်ပေးထားပါတယ်”

“အေးအေး ... အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါကွယ် ငွေရပွဲစားမနာမည်က ငွေတဲ့။

သူကတော့ ငွေတွေပဲ မြင်နေသည်။

မေမေ့ကို ရိတ်တော့မယ်ထင်တယ်။

သီးသန့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“သား”

“မေမေ”

“ဒီဆရာဝန်မလေးကိုတော့ မင်းရွေးချယ်လိုက်ပါ ... အကြီးတာက ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပြည့်စုံနေဖို့ပဲ၊ မေမေ့သားငယ်က အညာနဲ့ ဘယ်လိုကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့အသိုင်းအဝန်းနဲ့ လက်ထက်တယ်၊ ဒါတွေ ... မေမေ မက်မောတယ်”

သူကတော့ စိတ်ညစ်နေသည်။

သူချစ်ရတာက တုန့်ငံးစံပဲ။

မမပုံရဲ့ညီမလေး။

မေမေ့အကြိုက်လိုက်ပြီး ဆက်ဆံနေရတာပဲ စိတ်ပျက်နေသည်။

တံခါးက ကျွဲခနဲ မြည်သွားပြီး မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာကြ၏။

မေမေက ပြာပြာသလဲ ဆီးကြိုသည်။

“လာကြပြီလားရှင် ... ထိုင်ပါ ...”

ပွဲစားမကြီး ဒေါ်ငွေက မိန်းကလေးကို သူ့နားမှာထိုင်စေသည်။

သူ ကြည့်မိတော့ အထိတ်တလန့်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။

အသားအရည်က မဲကျုတ်ကျုတ်။

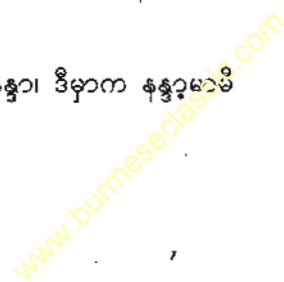
သွားက ခေါ်သေးတယ်။

ငွေကြေးကတော့ ချမ်းသာလှန်းသည်။

စိန်တွေညွတ်အိနေ၏။

မေမေ့အကြိုက်ပဲ။

“သူလေးလေ ... ဒေါက်တာခင်နန္ဒာ၊ ဒီမှာက နန္ဒာမာမိ ဒေါ်သီရိတဲ့ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ကျွန်မက ဒေါ်မေသက်ပါ။ ဒါက ကျွန်မရဲ့သားငယ် သက်ပိုင်သော်ပါ ... နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်လာပြီး အခုတော့ ကုမ္ပဏီထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

သူ စိတ်ပျက်ပြီး တယ်သူ့ကိုမှမကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရသည်။

“ဟင်”

ကိုယ်သင်းရနံ့လေး မွှေးမွှေးလေး။

ပြီးတော့ သွယ်တန်းဖောင်းအိနေတဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေ။

သူ မော့ကြည့်မိတော့ စားစရာတွေလာဖို့တဲ့ မိန်းကလေး။

“တုနိုင်းစံ ...”

တကယ့်ကို မထင်မှတ်တာပါ။

မေမေကတော့ တုနိုင်းစံကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူ့ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး ချွေးမလောင်းကို အမွန်းတင်ပြောဆိုနေသည်။

“ကျွန်မဘက်ကတော့ သမီးလေးနန္ဒာကို လက်ခံပါတယ် သမီးလေးလို ချစ်လည်းချစ်မိပါတယ်။ မကြာခင် လူကြီးချင်းစေ့စပ်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပချင်ပါတယ်”

တူနှင့်စားပွဲတိုး ကောင်မလေးတွေက စားစရာတွေ ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

“ဆရာဝန်မလေးဆိုတော့ သားနဲ့လည်းလိုက်ဖက်တင့်တယ် ဉာဏ်ကျက်သရေတွေ တိုးစေပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မသားကြီးတုန်းက ဆော့ အဆင့်အစားမရှိတဲ့ မိန်းကလေး အမိဖမ်းလိုက်လို့ ကျွန်မ ခင်ကျိုးမတတ် ခံစားခဲ့ရပါတယ် ... ကျွန်မရင်ထဲမှာ ချွေးမအဖြစ် ဘယ်လိုမှ မသတ်မှတ်နိုင်ပါဘူး ... ရွံ့လို့ ...”

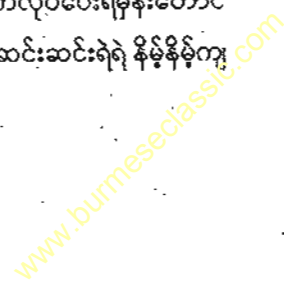
“မေမေ ...”

“ကျွန်မသားငယ်ကိုတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြို တွေ့ရမှာကြောက်တယ်။ ကျွန်မ ရင်ကျိုးရမှာပါ ... ဒါကြောင့် အမြန် ဆုံးလက်ထပ်ပွဲလုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ သမီးလေးဘက်က လိုအပ်တာ ဆွဲ တောင်းဆိုပါနော် ...”

တု နားထောင်နေရင်း ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲတော့မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

မမပုံရဲ့ညီမ ရှိနေတာ သိသိကြီးနှင့်ပြောနေတာ လွန်လာပြီ။

“ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေက တစ်ပုံကြီးပဲ ... ကျွန်မသားကြီးအတွက် ဘာဆက်လုပ်ပေးရမုန်းတောင် ဆိုတော့ပါဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ် ... ဆင်းဆင်းရဲရဲ နိမ့်နိမ့်ကျ ဆွဲ မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ် ...”

“မေမေ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ ... သားတို့ထံ
ပြောပါ ... ”

တုကို သူ့အားနာလားမိသည်။

တု မျက်ဝန်းလေးက ဒေါသတွေနှင့် မာထန်တင်းတည်း
သည်။

သူ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ။

“ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သုံးဆောင်နိုင်ပါပြီရှင် ... လိုအပ်တာကို
ပြောပါ”

“ညည်းတို့သွားကြတော့ ... လိုအပ်မှခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... ”

တု ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

တမင် ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပြောပြစ်လိုက်တာပဲ။

တုရှုနေမှန်း သိသိကြီးနှင့် မမပုံ ဘယ်လောက် အထိ

အနှိမ်ခံနေရပြီလဲ။

မမပုံက တုထက်ပင် ဖြူစင်သူပါ။

တု နားနေခန်းထဲဝင်လာပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။

“မတွေ့ချင်လို့ ဆိုင်ပြောင်းလာခဲ့ကာမှ တွေ့ဖြစ်အောင်

တွေ့ရသေးတယ် ... ဘယ်လိုလူတွေလဲ ... ”

ဟိုလူ သက်ပိုင်သော်ဆိုလား။

သူမကို ထိကပါး ရိုကပါး ပြောနေတတ်သေးသည်။

“ရှင်ကိုများ တုနှိုင်းစံက အထင်ကြီးမယ်ထင်နေလား၊ ဝေး

သေးတယ် ... ”

မမပုံအတွက် တု ဘယ်လိုများလုပ်ပေးရမလဲ။

ယောက္ခမရဲ့ နှိမ်ချဆက်ဆံခြင်းကို ခံနေရတာတော့ သေချာ

သည်။

ဒေါသ ဖြစ်လိုက်တာ။

ဘယ်လိုလူတွေလဲ ...

တုတို့ကိုများ မတူမတန်သလိုလိုနဲ့ နှိမ်ချပြောဆိုနေလိုက်

တာ။

“ကျွန်မအစ်မကို ထိလို့ကတော့ ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်

ဘူး ... ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ တုနှိုင်းစံအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေ

ရမယ်”

တုတစ်ယောက်ထဲ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းနေမိသည်။

ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုပြီး သူမ အနားယူပြစ်လိုက်၏။

မဝင်ချင်တော့ပါဘူး။

“မမပုံရယ် ... အရမ်းအနှိပ်စက်ခံနေရလားဟင် ... သနား

လိုက်တာ”

တုကတော့ မမပုံကို အရမ်းသတိရလာပြီး ဖုန်းဆက်မိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“တု ညီမလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မမပုံ ... ”

“ပြောလေ ... ”

“အဆင်ပြေရဲ့လားဟင် ... တုကို အမှန်အတိုင်းပြောပြစမ်းပါ ... မမပုံကို ယောက္ခမက ဘယ်လောက်အထိ နှိမ်ချဆက်ဆံနေလဲဟင်”

“တု ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... မမအဆင်ပြေပါတယ်။ ယောက္ခမကြီးကလည်း ကောင်းပါတယ် ... မောင်ကလည်း တုသိတဲ့အတိုင်း မမကို အရမ်းချစ်တယ်”

မမပုံကို မေးရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲဖြေမှာ ဖြစ်သည်။

တု စိတ်မချ။

မမပုံအသံတွေ အားအင်တွေမရှိသလို ပျော့စိစိ။

ကိုယ်ဝန်ကလည်းရှိနေတော့ တု စိတ်ပူမိနေသည်။

“တု ... ”

“ဟင် ... ”

“ညီမလေး စာပဲကြီးစားပါ။ ဘွဲ့ရမှ မမစိတ်အေးရမှာလေ ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားစေချင်တယ်ကွယ်”

တုကတော့ မမကျန်းမာရေးပဲ ဂရုစိုက်ပါ။

တုအတွက် ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ဟုပြောပြီး ဖုန်း ပိတ်ပြန်

လိုက်သည်။

“ရှင်ကြီး ကျွန်မအစ်မကို နှိပ်စက်နေပြီထင်တယ် ... ကျွန်မ အစ်မက အရမ်းပဲ ရိုးသားဖြူစင်တာပါ”

တု တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်နေရသည်။

မမအတွက် ဒေါ်မေသက်အား လက်တုနဲ့ပြန်ပြစ်ချင်နေ၏။

ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့လူတွေမှ ချွေးမတော်ချင်နေတာလား။

စိန်တွေညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားတာနဲ့ပဲ ဂုဏ်တွေအရမ်း

ဘက်ပြီလို့ သတ်မှတ်နေသည်။

ရှင်ကရာ အသားမဲချင်မဲ၊ သွားခေါချင်ခေါ၊ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့

ဂုဏ်ပုဒ်ကိုတော့ မက်မောသားပဲ။

တာဝန်ချိန်ပြီးသည်နှင့် တု အဝတ်အစားလဲပြီး ကားဂိတ်သို့

ထွက်လာခဲ့သည်။

“တု”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်”

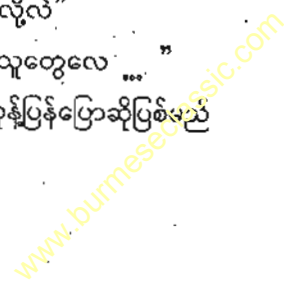
“ကားပေါ်တက်ပါ ... ကိုယ်တို့အေးအေးဆေးဆေးစကား

ပြောကြရအောင်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့က ပတ်သက်မှုရှိနေကြတဲ့သူတွေလေ ... ”

တု ပထမတော့ ဒေါသတကြီးနှင့် တုန့်ပြန်ပြောဆိုပြစ်မည်

ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

တုအား တိတ်ဆိတ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခုရဲ့ ကမ်းစပ်စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ကြ၏။

တု ဆုံးဖြတ်လိုက်တာက ဒေါ်မေသက်ရဲ့ သားငယ်အား သူမအရ ယူပြုလိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“တု”

“ပြောပါ ... ”

“မေမေပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တုကို အရမ်းအားနာမိပါတယ် ... တောင်းပန်ပါရစေ ... မမပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး တု အရမ်းခံစားရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ် ... ”

“ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ ... မမဘဝပဲပေါ့ ကျွန်မက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... အချစ်မှာ မျက်စိမပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ရှင် ယုံကြည်လား ... ”

“ယုံကြည်တာပေါ့ ... ကိုယ် အရမ်းလက်ခံထားတဲ့စကားပဲ ကိုယ်က ဖူးစာရှင်တွေအဖြစ် အတိတ်ဘဝထဲက သတ်မှတ်ထားပြီး သားဆိုတာကိုတောင် လက်ခံထားတယ်”

တု ဒေါသတွေကို လျှော့ပြစ်လိုက်သည်။

ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေမိ၏။

သားတွေကို တုတို့လို နိမ့်ကျတဲ့ အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းကလေး

တွေနှင့် လက်ထပ်ယူမိမှာ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသည်။

“ရှင်သားငယ်ကို မမပုံတို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံအရာကြောက်လို့ မဟုတ်လား ... ဒေါ်မေသက် တန်ဖိုးထားတဲ့သားကို ကျွန်မအရယူပြုမယ် ... ဖောင့်ကြည့်နေပါ”

ကိုသက်ပိုင်သော်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက တုထံ အကြင်နာတွေ နှုတ်ကစွာ စူးစိုက်ကျရောက်နေသည်။

တု သိနေ၏။

ရှင် ဘာကြောင့်လဲ ...

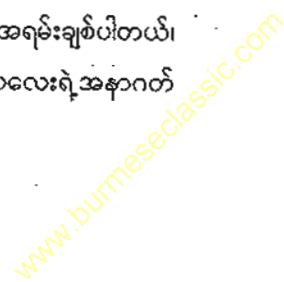
ကျွန်မဘဝကို ဖျက်စီးဖို့လား။

ရှင် လက်ထပ်မှာက တခြားတစ်ယောက် မဟုတ်လား ... ကိုသက်ပိုင်သော်။

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်ဘူးတု”

“ရှင်အမေ ဆန္ဒက အဓိကကျတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကတော့ ... တုနဲ့မဆိုင်ပါဘူး ... ကျွန်မအစ်မက အေးချမ်းတယ်၊ ရှင်တို့ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ယူခဲ့တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်သိပါတယ်တု ... ကိုကိုကလည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့နေဖို့ပြောခဲ့တာ မမတုက လက်မခံဘူး၊ ကလေးရဲ့အနာဂတ်လို့လေ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“လူလူချင်းပဲ ဘာများမတူမတန်ဖြစ်နေရတာလဲ ... ကျွန်မ အစ်မကို လုံးဝမထိခိုက်ပါစေနဲ့ ... မကြာခင် သူ့ဌေးချွေးမရတော့မှာ လေ၊ ကျွန်မအစ်မကို ပြန်ခေါ်ထားချင်တယ် ... အခြောက်တိုက် အနိမ့်ခံရတာမျိုးတော့ ကျွန်မ ‘လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်’”

“တုရယ် ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ဒေါက်တာ ခင်နန္ဒာကို လက်မထပ်ပါဘူး ... ကိုယ်ငြင်းပယ်ပစ်မှာပါ။ အချစ်မခံဘဲနဲ့ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေကြောင့်တော့ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ ကိုယ် လက်မထပ်နိုင်ဘူး တု ... ”

“အဟက် ... ”

“မရယ်ပါနဲ့တု”

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“တု ... ”

သူမပြောပြီး ထွက်လာတော့ သူလည်း နောက်မှလိုက်လာ သည်။

တုကို လိုက်ပို့ပါရစေဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေယံ တောင်းဆိုနေ၍ လက်ခံလိုက်၏။

ပွဲက အခုမှ စတင်ပြီဟု ထင်သည်။

နန်း (၁၀)

“မမ ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းပိန်ချိုးသွားရတာလဲ ... ယောက္ခမ နှိပ်စက်နေလို့လား”

“တု ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မောင်ကြားသွားရင် အား ရာကြီးဟယ် ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ... ”

“မမ”

“ဘာလဲ”

“နောင်တတွေ ရနေပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ရရမှာလဲဟဲ့ ... မောင်က ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်” အစ်ကိုနိုင် ချစ်တာတော့ တု ယုံကြည်နေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ... ယောက္ခမကြီးကတော့ ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်ဆဲနေလဲ။

မမပုံကို ကြည့်ရတာ တုအားမရ။

လောကလေးပဲ ရှိသည်။

“တုအစ်မက အနားယူပါဆိုလည်း ပြောလို့မရဘူးကွာ
... အားမရလို့လေ၊ အိမ်ခွဲနေမယ်ဆို
... လက်မခံဘူး ...”

“မမ အားရှိပါ့မလား ... တု စိတ်ပူတယ်၊ မမ အိမ်မှာခဏ
လောက်ပြန်နေပါလား။”

“ရပါတယ် တုရယ် ... မမပုံက ကိုယ်ဝန်ကြောင့်ပါ။ တု
... ညီမလေး ပညာရေးကို ကြိုးစားနော်
... နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီ၊ ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ အောင်မြင်အောင်
ညီမလေး ကြိုးစားပါ”

တုကတော့ တက်ကြွကျန်းမာနေ၍ ပုံ စိတ်အေးရသည်။
ယောက္ခမကြီးက ပုံကိုပညာရှိနှိပ်စက်နေတာကို မောင်နှမ
ညီမလေးတို့ကို အသိမပေးခဲ့။

“မမ အားတင်းထားပါ ... ကိုယ်ဝန်ကလည်း အားရှိပြန်
မယ်၊ တု အရမ်းစိတ်ပူတယ် ... မမက နေရာတကာ အနစ်နာ
တတ်တယ်၊ ကြိုတင်မှတ်ခံစားမနေစမ်းပါနဲ့နော် ...”

မမလည်း စိတ်ပူတယ် တုရယ်။

ရင်သွေးလေးကို ယောက္ခမကြီးက အသိအမှတ်မပြုချင်ဘူး
မမအလုပ်တွေ လုပ်ရလွန်းလို့ ပင်ပန်းပြီး ငံသရတော့မ

... နှင်တယ်။

မောင်ကတော့ မမကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးဂရုစိုက်ပါတယ်တု။
မောင့်အမေက သားကြီး ထွက်သွားရင် သေမလားဘဲ။
မမကြောင့်တော့ မောင့်အမေ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရမှာ မမ

... နိုးရိုခိုဆုံးပဲ။

“တု ... မမပြန်တော့မယ်၊ ကိုယ်ဝန်နဲ့ဆိုတော့ မမ ခဏ
... မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံကိုယူထားပါ။ နောက်မှ တုအလုပ်
... ပြန်ဆပ် ... ချေးတဲ့သဘောပဲ ထားလိုက် ...”

“တု မလိုပါဘူး၊ မမပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပဲဟာ၊
... ယူသွားပါ ...”

“ယူထားပါ ညီမလေးရယ် ... အကယ်လို့ မမတစ်ခုခုဖြစ်
... ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ ... နိမိတ်မရှိတာ၊ မမက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... တု
... ကိုယ် မမရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်နော် ... ငွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊
... အိမ်အစ်မကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ ...”

မမပုံကို တုဖက်လိုက်တော့ အသားတွေက ပျော့စိအေး
... နေသည်။

စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲ။

ရင်တွေ ထိတ်သွားသလိုလို။

ခြစ်တော့ဘူး ...

အေးနားကို တုအမြန်ဆုံး ရောက်မှဖြစ်မယ်။

“ဖယ်တော့ တု ... မမပြန်ရမယ်”

“ပုံရယ် ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး ညီမလေးနဲ့ နေပါဦး ... အိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်အထိ ပြန်ချင် နေရတာလဲ”

မောင့်မေမေက အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်သည်။

မလာရင် ညည်းအသေပဲတဲ့။

ငါ့သားကို ညည်းတို့ရုပ်ကွက်ထဲ ခေါ်မသွားနဲ့တဲ့။

မသဒီဘူးတဲ့ ...

ပုံကတော့ ပြဿနာတွေ မဖြစ်စေချင်ပေ။

ပြန်ချင်နေ၏။

မောင်က မပြန်ပေ။

ပုံ ဒီမှာပြန်နေချင်ရင် ပြန်နေတဲ့။

မောင်ပါ လိုက်နေမယ်တဲ့။

ဘုရားရေ ...

မဖြစ်နိုင်တာ။

မိုးအထိ မီးလောင်သွားနိုင်သည်ဟု ထင်သည်။

“ပြန်ကြမယ်မောင် ... အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

ပုံ နားချင်တယ်၊ ပုံရင်သွေးလေးက မောင့်သွေးမို့ထင်တယ်၊ အိမ် ခုတ်လေးထဲမှာ ခဏလေးတောင် မနေချင်တော့ဘူး”

မမပုံ လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေတာပါ။

တု သိတာပေါ့။

မိဘတွေ အမွေအနှစ်အိမ်လေးကို မမပုံ ဘယ်လောက်အထိ နှစ်သက်လည်းဆိုတာ တုသိသည်။

“တုလေး လိမ်မာနော် ... မမစိတ်အေးချင်တယ်၊ တုလေး အင့်တင့်တယ်တယ် ရပ်တည်စေချင်ပါတယ် ... မမရဲ့ အကြီးမား ဆုံးဆန္ဒ သိလား ... ”

“အင်းပါ ... မမပုံ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိနေဖို့ကလည်း တုရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲနော် ... ”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ် ... ”

ပုံ ပြန်လာခဲ့သည်။

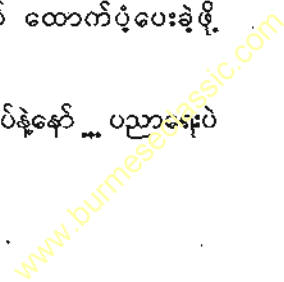
ညီမလေးကို စိတ်မချတဲ့ ခံစားမှုတွေက ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

ရင်လေးလိုက်တာ ...

ငွေလည်း လုံလုံလောက်လောက် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ဖို့

အားကိုးကို ပြောမိသည်။

“ညီမလေး အလုပ်တွေဘာတွေ မလုပ်နဲ့နော် ... ပညာရေးပဲ

ရှင်မြတ်နိုး

ကြီးစား ... မမကတော့ အင်ဂျင်နီယာမလေးအဖြစ် မြင်ချင်တယ်
ပုံ ပြန်ရောက်တာ စောတာတောင် ယောက္ခမကြီးက မျက်
နှာမသာမယာနှင့် တင်းနေသည်။

သူ့သားကို အဆင့်နိမ့်ကျအောင် လုပ်နေတာလားဟု မောင်
မသိအောင် ကြိမ်းမောင်းနေသေးသည်။

“ပုံ”

“ဟင်”

“အိပ်တော့ကွာ ... တု ပြောသလိုပဲ၊ ပုံကိုကြည့်ရတာ အ
မရဘူး၊ မောင်မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ ပုံကို မေမေ ကောင်းကောင်းမွ
မွန် ဆက်ဆံရဲ့လားပုံ”

“ဆက်ဆံပါတယ် ... မောင့်ကိုချစ်တော့ ပုံကိုလည်း ချစ်
တယ်လေ ... ”

ပုံ နေမကောင်းဘူး မောင်ရယ်။

စိတ်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရတယ်။

မောလိုက်တာ ...

နှလုံးတွေလည်း တုန်နေတယ်။

မောင့်ကို ဖက်လိုက်တော့ မောင်က တုန်ပြန်၍ဖက်ထ
သည်။

“မောင် ... ”

“ပြောလေ ... ပုံ”

“ပုံ စိတ်ပူတာကလေး ပုံညီမလေး တုကိုပဲ ... တုပညာရေး
အစီအစဉ်တစ်ခုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ အရမ်းစိတ်ပူတယ်၊ မောင်
ညီမထားပါနဲ့နော် ... စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ပုံ ... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ ... ညီမလေးတုက
အစွမ်းအစရှိတယ်၊ ထက်မြက်တယ် ... ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်တယ်၊
မောင် စိတ်ပူတာက ပုံကိုပဲ ... အခက်အခဲတွေ ကြိတ်မှတ်မခံစား
နိုင်ပါနဲ့ ... မောင့်ကို ရင်ဖွင့်ပါ ... ”

“ဟင်အင်း ... ဘာမှမရှိပါဘူး၊ အိပ်တော့မယ်နော်”

မောင်က နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးကို ဖွဖွလေးနမ်းရှိုက်သည်။
သူမကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ မောင်ပါ။

ပုံစိတ်တွေ လေးနေတယ်။

မောင့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပုံအိပ်ပျော်သွားသည်။

“ချစ်ပွင့်ပုံ ... ဟဲ့ ချစ်ပွင့်ပုံ ... ညည်းက စည်းစိမ်တွေယူနေ

တာပေါ့လေ ... တစမ်း ... ”

“ခွန်း ... ”

“အား ... ”

သူမ လန်ပြီး မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင့်
မေက မားမားကြီးရပ်နေသည်။

“နင် အိပ်နေတာ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ ချစ်ပွင့်ပုံ ... နင့်ထံ
တောင် အလုပ်သွားပြီ ... ”

“ဟင်”

သူမ ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာကနေ ထလိုက်သည်။

နေခဲတောင် အတော်မြင့်နေပြီပဲ။

“မေမေ ... ”

“ဘာမေမေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော် အန်တီသက် ... ဧ
ကလည်း မနိုးဘူး ... ”

“ထ ... လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ အချောင်မခိုနဲ့ ... ဒီညနေ
ချွေးမလောင်းကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ် ... သန့်ရှင်းရေး
ထား၊ ငါ့ချွေးမလောင်းက နင့်လို အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်မဟုတ်
နော် ... ဒေါက်တာမ ... မိဘတွေကလည်း အရမ်းချမ်းသာ
နင် အပြင်ထွက်မလာနဲ့နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ပုံ အိပ်ရာကထပြီး မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားမဲတွဲလဲရည်
အိမ်သန့်ရှင်းရေးတောင် ပုံလုပ်နိုင်ပါတော့မလား။

ခေါင်းက မူးတူး မိုက်တိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်စမ်းပါ ... ညည်း မာယာများမနေနဲ့ ... ”

ညက ညည်းညီမအိမ်သွားတာ ငါ့သားကို ညည်းညီမအတွက် ပိုက်ဆံ
ဘယ်လောက်ပေးလိုက်လဲ ... ”

“မများပါဘူး ... ညီမလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ထောက်ပံ့
တာပါမေမေ ... နောက်မပေးတော့ပါဘူး”

“နင်က ငါ့သားကို ဘယ်လိုများမြူဆွယ်ဖြားယောင်းထား
လည်းမသိဘူး ... မွန်နေတယ်၊ အသုံးမကျတဲ့ သားကြီး ... ”

ပုံ ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ အလုပ်တွေကိုလုပ်နေမိ
သည်။

“ညည်းကလည်း ငါ့သားအနားကနေ တုတ်နဲ့ကော်ချတာ
တောင် ခွာမယ့်ကောင်မ မဟုတ်ဘူး ... ပေကပ်နေတယ်၊ ငါ့သား
ဆေးမိနေတာပဲဖြစ်မယ် ... အောက်လမ်းနည်းတွေနဲ့ပဲ ပြုစားထား
သလား စုန်းမရဲ့ ... ”

“အား ... ”

ယောက္ခမကြီးစကားကြောင့် တု ရင်ဘတ်ဆီမှ စူးခနဲ
အောင့်တက်သွားသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”

“အား ... အောင့်တယ် ... အမလေး အောင့်လိုက်တာ၊
မောင့်ဆီဖုန်းဆက်ပေးပါ ... ပုံ့ကို ကယ်ပါဦး အန်တီသက်ရယ်”

www.burmeseclassic.com

“အောင်မလေး ... ညည်းက ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့အေ
မာယာကိုများတယ်၊ ငါ့သားကြီး ဘယ်လောက်အလုပ်များနေလဲ
လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်စမ်းပါ”

“အန်တီသက် ... ကျွန်မ တကယ်ပဲ အောင့်နေတာပါ။
ဆေးရုံကို ပို့ပေးပါနော် ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ အသက်တောင်
ရှူလို့မရတော့ဘူး ... ရှိမိုးပါတယ် ... မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါ”

“သေလေ ... ညည်းသေပေါ့၊ ငါ့သားကြီးကို ဂုဏ်မဲ့အောင်
ကြံစည်နေတဲ့မိန်းမ ... ”

“အန်တီသက် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ပုံလေ ပုံ”
မောလိုက်တာ ...

ပုံ အသက်ရှူလို့ပင် မဝတော့။

ရင်ဝမှာ မီးတောက်တွေနှင့် လောင်ခြိုက်နေသလို ပူလောင်
နေသည်။

မောင့်အမေက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
“တု ... ညီမလေး ... မောင်ရေ ... ပုံကို ကယ်ပါဦး ...
အား ... ”

ပုံ့မျက်ဝန်းတွေက ပြာဝေလာသည်။
အသက်ရှူလို့ မဝတော့ဘူး။

ပုံ သေရတော့မယ်ထင်တယ်။

မောင့်ကို လက်ထပ်ရတာ ပုံ နောင်တမရပေမယ့် ကြောက်
နေမိသည်။

“မောင်ရေ ... ပုံကိုလာကယ်ပါဦး၊ မောင့်အမေ အရမ်းရက်
ဧကိတယ် ... အမလေး ... ”

ပုံ ဦးခေါင်းကို ကျောက်တုံးကြီးနှင့်ဖိလိုက်သလို လေးလံ
လာပြီး၊ ပုံ အသိဉာဏ်တွေအားလုံး အမှောင်တိုက်ကြီး ဖုံးလွှမ်းသွား
သည်။

“မမပုံ ... မမကြီးပုံ”
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးအိက အပြေးအလွှားရောက်လာ

သည်။
မမပုံကို ခေါ်မရတော့ ...

သနားလိုက်တာ။
မေမေကြီးက ရက်စက်လွန်း၏။

မမပုံ နေမကောင်းဖြစ်တာကိုလည်း ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာ
ပြုသွားသည်။

“မမပုံ ... မမကြီး ... အမလေး ခေါ်လို့လည်းမရတော့ဘူး၊
ဆုပ်ကြပါဦး ... မမပုံ သေပြီထင်တယ် ... လာကြပါဦး ... ”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အော်သံကြောင့် ဒေါ်မေသက်
ရောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

အခြေအနေက အဲဒီလောက်အထိဖြစ်သွားမယ်မှန်း ထ

အေးခဲ့။

ချစ်ပွင့်ပုံ သေပြီထင်တယ်။

မိမိစိတ်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်မာယာများပြတာဟု ထင်

ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့၏။

မထတ်နိုင်ဘူးလေ။

ဒင်းသေတော့လည်း သေပေါ့။

ငါ့သားအနားမှာ တွယ်ကပ်ချင်တဲ့ကောင်မ။

ဒင်းကိုယ်ဝန်လည်း ပျက်စီးပြီ။

ဒင်းသွေး မကျန်တော့။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အိအား နှုတ်ပိတ်လိုက်သည်။

“အိအိ ...”

“ရှင်”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနော်၊ သေတာကတော့ သူ့ဟာ

သေတာပါ ... ငါ့သားနဲ့လက်ထပ်ထဲက ရောဂါသည်မပဲ ... ငါ

နင့်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားရတာနော်၊ နင်လိမ်မာရင် နင့်

ရွှေတွေပါ ဆင်ပေးမယ် ... ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မေမေကြီးကိုလည်း အိ မဆန့်ကျင်ရဲပါဘူး။

အိမှာ ခိုကပ်စရာအိမ်မှ မရှိတာ။

ငယ်စဉ်လေးကဲက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာပဲ မိဘမဲ့အဖြစ် ကြီး

လာရတာပါ။

မေမေကြီးကို ကြောက်ပါတယ်။

“နင်တို့အစ်ကိုကြီး ဘယ်လောက်အထိ ဂုဏ်မဲ့ခဲ့ရလဲ၊ လူ

အထဲတောင် မတိုးရဲဘူး ... ညည်းသစ္စာရှိပါ၊ မေမေကြီး ညည်း

အတစ်လျှောက်လုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်စားသောက်

အောင် လုပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး ... အိ နားလည်ပါတယ်၊ မေမေကြီး

အားကို နားထောင်ပို့မယ်”

“ပြီးရော ...”

ဒေါ်မေသက် ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးစေခဲ့

၏။

“နလုံးအရမ်းအားနည်းနေပါတယ် ... နလုံးဖောက်ပြီး သေ

တာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... သမီးလေးရယ် ... မေမေသားကို ဘယ်

ပြောပြရမလဲ ... သမီးကို အရမ်းချစ်ရှာတဲ့ သားကြီးကို ဘယ်လို

အိပေးရမလဲ သမီးရယ် ...”

ချစ်ပွင့်ပုံကို ဖက်ပြီး ဒေါ်မေသက် ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုပြရ

ရှင်မြတ်နိုး

သည်။

ပြီးတော့ ...

သားကြီးဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်၏။

သားကြီး အရူးတစ်ယောက်လို ကယောင်ကတမ်းတွေနှင့် ရောက်လာပြီး ချစ်ပွင့်ပုံကို ဖက်၍ငိုကျွေးနေသည်။

“ပုံရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မောင့်ကိုထားခဲ့ပြီလား ကွာ ... မောင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မင်းကို အခုလိုဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ မောင်စိတ်မချတာ ... မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ပုံကို ဆေးခန်းကို မပို့ပေးဘူးလားဗျာ ... ”

“မေမေလည်း မသိဘူး ... ပုံက ဘာမှမပြောတာဘဲ၊ သားကြီးမိန်းမက ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲ ပြောနေတယ်၊ မေမေလည်း အရူးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံကိုယ်ဝန်က မေမေသားကြီးသွေး ရှိနေတယ်လေ”

မေမေ့ကိုလည်း နိုင် လုံးဝမယုံပေ။

ပုံကို သူ့ကွယ်ရာမှာ ကြိတ်ပြီး နှိပ်စက်နေသည်ဟု ထင်သည်။

သည်။

ပုံကရိုးသားလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

နိုင် လုံးဝမဖြေနိုင်ပေ။

ပုံကိုချစ်တယ်။ သူ တန်ဖိုးထားရတဲ့ချစ်သူ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပြီးတော့ ...

သူ့ရင်သွေးလေးပါ သေဆုံးရသည်။

နိုင် ရူးသွပ်မတတ် ခံစားရ၏။

ချစ်ဖုန်းခန္ဓာကိုယ်ကိုအတင်းအကြပ် ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“ညီမလေးတုကို ဘယ်လိုအသိပေးရမလဲပုံရယ်၊ မောင့်ကို

ပြောပါဦးကွာ ... ”

ညီလေးသော်လည်း ရောက်လာပြီးငိုသည်။

ပုံ သေဆုံးရတာ ဘာကြောင့်လဲ ...

နိုင် ထင်မထားမိ။ ပုံ အားနည်းနေတာကို သူ လုံးဝ ဂရု

မထားမိ၍လည်း နောင်တတွေ ရနေခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ... ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

သူ့ရင်တွေ ဟက်တက်ကွဲနေသည်။

(၁၁)

“မမပုံကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ ... တုလား ... ကျွန်မကို
ဘက်ပုံချင်လို့ သူဌေးသားနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလား”

တု မကျေနပ်ဆုံးက မမပုံရဲ့ ယောက္ခမကြီးကိုပင်။
မမပုံ စိတ်သောကတွေရောက်အောင်လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်မေ
လား။

မမပုံရဲ့နှလုံးတွေ အားနည်းသွားစေခဲ့တာ တရားခံ ဘယ်သူ
တု မျက်ရည်တွေက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတင် တစ်ဆို့နေ
ပြန်။

“တု ငိုလိုက်လေ ... ကြိတ်ပြီး တင်းမထားပါနဲ့ အားရပါးရ
လိုက်ပါဟာ”

သူငယ်ချင်းနုက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ထိန်းမတ်ရင်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သတိပေးနေသည်။

သူမ ငိုလို့မရ။

မွန်းကြပ်နေ၏။

မမပုံနှင့်တူနှိုင်းစုံ သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာ ဒီအစ်မပဲ ရှိတာ

ပါ။

တုကို စိတ်မချဘူးဆို။

မမ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ရတာလဲလို့။

“တု ငိုလိုက်ပါလား ... မမပုံက နင့်ကိုအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့

အထူးချွန်ဆုံး ရစေချင်တာလေ၊ နင် ကြိုးစားပြုစို့ပဲ လိုအပ်တာတို့

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့လည်း တုမယူချင်တော့ဘူး။

တု ဂုဏ်ယူခွဲကြွားပြစရာ မမပုံမှ မရှိတော့တာဘဲ။

တုရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေက မျက်ရည်တွေအဖြစ် မျက်

ဝန်းတွေထဲကနေ ပြုတ်ကျမလာဘဲ ရင်ကို နာကျင်စူးနှင့်နေနေ

သည်။

“မမပုံအတွက် တု ဘာလုပ်ရမလဲ ... တု ဖြေသိမ့်လို့မရဘူး

ဘယ်လိုလုပ်မိမှ တုစိတ်တွေကို ဖြေလို့ရမှာလဲဟင် ... ”

မမပုံအလောင်းက မသေခင်ဝေဒနာတွေ ခံစားခဲ့ရပုံဟင်

ဘယ်သူကများ ဆေးခန်းကိုအချိန်မီ မပို့ရတာလဲ။

ကိုယ်ဝန်ကလည်း နုသေး၍ သွေးခဲအဖြစ်ပဲ ရှိနေသည်တဲ့။

“ပုံရယ် ... မောင်ဘယ်လိုဖြေရမလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦး ...

ဒီလိုမှန်းသိထားရင် မင်းအနားကနေ မောင်တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါဘူး”

မမပုံ ခင်ပွန်းလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသည်။

ကိုနိုင်ကိုတော့ တု ယုံကြည်တယ်။

မမပုံကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာလေ။

ကိုသော်လည်း နာကျင်ကြေကွဲနေရ၏။

တု မကျေနပ်တာက မမပုံရဲ့ယောက္ခမကြီး ဒေါ်မေသက်ပဲ။

“ကဲ ... သဂြိုဟ်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ၊ ဖယ်ကြတော့ ...

သားငယ် မင်းအစ်ကိုကို ခေါ်ထုတ်ပြီး ပြန်တော့ ... ”

“ကိုကို နေပါစေ ... မီးသဂြိုဟ်ပြီးတဲ့အထိ နေပါစေမေမေ၊

ထားလိုက်ပါ ... ”

“ခေါ်သွားစမ်းပါ သော် ... သားကြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ

စိတ်ပူရတယ်”

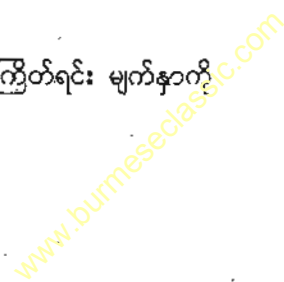
“ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး မေမေ ... ပုံကို အချိန်ရသ

လောက်ကြည့်မယ် ... တစ်ဝကြီး ကြည့်ပါရစေ၊ ပုံက အရမ်းဖြူစင်

သူပါ”

ဒေါ်မေသက်က မကျေနပ်နှင့် အံကြိတ်ရင်း မျက်နှာကို

တွန့်မဲ့ရွံ့ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

မေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီး တု အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားတော့ မမပုံနဲ့
ယောကျာ်းက သူ့အရိုင်းဘာနှင့် တုတို့အိမ်မှာပဲ အသုဘ ရက်လည်
ဆွမ်းအာပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလာပေးသည်။

“မေမေကြီးကံ နှာလိုက်ပါတယ် တုနိုင်စံ ... သူ့သားတွေ
နဲ့ ပတ်သက်စရာမလိုတော့ဘူးတဲ့၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်ဖို့ နှာ
လိုက်ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“သူ့သားတွေကို လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့တဲ့၊ ထောက်ပံ့ခိုင်းတာ
မျိုးတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့ ... ”

ကားဒရိုင်းဘာက ထွက်သွားသည်။

ဘယ်လောက်များ အတ္တကြီးပြီး လူမဆန်တဲ့ မိန်းမကြီးလဲ
လူလူချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး မမပုံ အသုစာတောင်
ရက်မလည်သေးဘူး။

တုရဲ့ နာကြည်းမှုတွေက တုရင်ထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ အစိုင်အခဲ
ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ကောင်းပါပြီ ... ရှင်က သားတွေနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့ ဟုတ်
လား ... ကျွန်မတို့လို နိမ့်ကျတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းသွား
မှာ အရမ်းကြောက်နေတာလား ... ပတ်သက်ပြမယ်၊ ရှင်ရွေး
အဖြစ် ရှင်နေတဲ့တိုက်ကြီးပေါ် တက်လာပြမယ် ... ”

သူမ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မမအသုဘ ရက်လည်ဆွမ်းကို သူမ အိမ်လေးမှာပဲ ဆွမ်းကပ်
အုန်းခန်းခွဲ၏။

ကိုနိုင်ရော၊ ကိုသော်ရော ... သူမအိမ်လေးမှာ ကပ်တဲ့
လှူဆီပဲ လာရောက်ခဲ့ကြသည်။

“တုကို နောက်ထပ် ထောက်ပံ့ကူညီတာမျိုးတွေ လုပ်စရာ
မရှိတော့ပါဘူး ကိုနိုင် ... တု ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
အပြေး ကိုနိုင်အမေ ပြောဆိုမှာကြောက်ပါတယ်၊ တုလည်း ကိုယ့်
အနားကိုယ်နေတာပါနော် ... ”

“ကိုနိုင်လည်း အမေရိကားကို အပြေးအပိုင်ထွက်သွားတော့
မိမိတု ... မင်းလိုအပ်တာရှိရင် အကူအညီတောင်းပါ၊ မင်းအစ်ကို
ယောကျာ်းလိုပဲ သတ်မှတ်ထားပေးပါလား ... ပွဲအတွက် အစစ
အရာရာကိုနိုင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ”

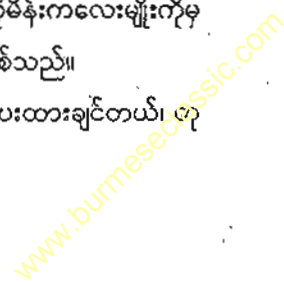
နိုင် ထွက်သွားတော့မယ်။

မေမေကြောင့်ဆိုတာလည်း နိုင် သိသည်။

မေမေကို အသိမပေးဘဲ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ပုံကလွဲပြီး သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ
မထိုးနိုင်တော့ကြောင်း သူအသိဆုံးဖြစ်သည်။

“ပွဲဆန္ဒအတိုင်း တုကို စောင့်ရှောက်ပေးထားချင်တယ်၊ တု

ရှင်မြတ်နိုး

အစ်ကိုပဲလေ ... ”

“တု ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး ကိုနိုင်၊ စိတ်ချပုံ ကိုနိုင်ကတော့ သူမအား ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆန္ဒရှိသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာတော့ ကိုနိုင် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတော့၏။

ကိုသော်လည်း တုဆီ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။

“ကိုကိုက မှာသွားတယ်တု ... မင်းကိုစောင့်ရှောက်ဖို့တု တု အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ ... မမပုံရဲ့ ဆန္ဒပဲလေ ... ”

“ရှင့်အမေကရော ကျွန်မဆီ ဒရိုင်ဘာကိုလွှတ်ပြီး သူ့အဖေတွေနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဖို့ ပြောခဲ့တယ်လေ ... ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲ ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဆဲဆိုဆူပူ ကြိမ်းမောင်းရင် ကျွန်မပိုပြီး အရှင်ရမှာနော် ... ”

“မေမေကလား ... မင်းဆီလာပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ”

“မေမေကလည်းဗျာ ... အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဘဲ”

မေမေက သော့ကိုလည်း နောက်ထပ်မပတ်သက်ဖို့ သတိပေးထားသည်။

ခင်နန္ဒာနှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့လည်း အမြန်ဆုံး စီစဉ်နေဆဲ

အသုဘ ဖြစ်သွားလို့ပါ။

သေသွားတဲ့ မမပုံကိုလည်း ပြောဆိုကြိမ်ဆဲနေသည်။

“ရှင်လည်း နောက်ထပ်မလာပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ထောက်ပံ့စရာ လိုဘူး ... ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှိတယ်၊ မမပုံ ပေးထားတဲ့ငွေတွေ

လည်း ရှိပါတယ်”

“တု”

“ပြောပါ ... ”

“မင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဘာပြောတယ် ... ဘာလဲ ကျွန်မကို သနားလို့လား၊

လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ တိတ်တိတ်ပုန်းလား”

“တုရယ် ... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ ... မင်းကို ချစ်တယ်၊

ကိုယ်စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ချစ်မိသွားရတာပါ ... ကိုယ့်အမေက သဘောမတူပေမယ့် ကိုယ်လက်ထပ်မယ် ... ကိုယ် မိန်းမ

တစ်ယောက်ကို မိဘအထောက်အပံ့မပါဘဲ တာဝန်ယူနိုင်တယ်တု”

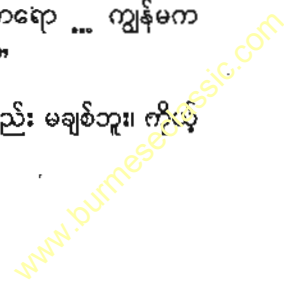
သော်က တု ဆင်ထားတဲ့အကွက်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီ။

ကောင်းလိုက်တာ။

“ရှင်နဲ့စေ့စပ်တော့မယ့် မိန်းကလေးကရော ... ကျွန်မက

အထက်အများကြီး နိမ့်ကျနေတယ်နော် ... ”

“ခင်နန္ဒာကို လက်မထုပ်ပါဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ဘူး၊ ကိုယ့်

ဘဝအတွက် ငွေကြေးက ရှာလို့ရတယ်လေ၊ အချစ်တွေနဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ချင်တာပါ။ ကိုယ်ကတော့ တုကိုပဲ ချစ်တယ် ... လက်ထပ်မယ် ... ”

“ကျွန်မအစ်မနေရာမျိုးတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ... အနိုင်ခံဘဝမျိုးနဲ့လေ ... ”

“မနေရပါဘူး တုရယ် ... ကိုယ်သိပါတယ်၊ မမပုံလိုမျိုး တုကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါဘူး ... ကိုယ်တို့ အိမ်ခွဲနေမယ်”

ဒေါ်မေသက် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

သားတစ်ယောက်ထဲ သူ့အနားမှာရှိတာမို့ ပြန်ခေါ်ထားမှာ သေချာသည်။

တု အရမ်းကြီး လိုက်လျောလို့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ် ကိုသော်ရယ် ... ရှင်က တုထံထက် မြင့်မားပါတယ်၊ တုကြောင့် ရှင့်ကို မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး ရှင့်ဘဝ နိမ့်ကျရာမျိုးလေ ... ”

တုကတော့ မမပုံလို ငတုံးငအ ကြိုတ်မှိတ်ခံစားနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုသော်။

အချစ်ဆိုတာကို တု မယုံကြည်ပေ။

ချစ်သူလည်း မထားဖူးခဲ့ဘူး။

တု ပညာရေးကိုပဲ ဦးစားပေး ကြိုးစားခဲ့သူပါ။

“တုကို တစ်ယောက်ထဲ ထားဖို့ ကိုယ်လုံးဝ စိတ်မချဘူး၊ လက်ထပ်ကြမယ်တဲ့ ... ကိုယ်လည်း မေမေသဘောတူတဲ့ မိန်းမတို့ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုသော် ... တုလည်း တစ်ယောက်ထဲနေရာမှာ အားငယ်ပါတယ်၊ မမပုံရှိစဉ်ကနဲ့ မတူဘူးလေ၊ မမကိုလည်း အရမ်းလွမ်းတယ်၊ ကြေကွဲရတယ် ... တု သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာတောင် စိတ်က ပျော့ညံ့သွားချင်တယ်”

“ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် တုဆန္ဒအတိုင်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေပါ၊ ကျောင်းလည်း ဆက်တက်နိုင်တာပဲ ... တု အထူးချွန်ဆုံး အင်ဂျင်နီယာမကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစား ... မောင် ဇောက်ပုံမယ်”

“ရှင်”

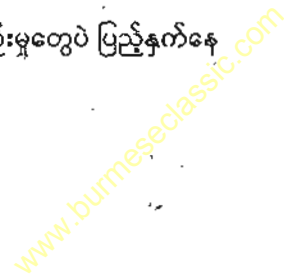
မောင်တဲ့။

ရှင်ကတော့ တကယ်ကို အပိုင်ကြီး တွက်ထားတော့တာပဲ။

တု ရယ်ပြစ်ချင်မိနေသည်။

ကိုသော်ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အားကိုးချစ်ခင်နှစ်သက်သွားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ အပြည့်ပဲ။

တု ရင်ထဲမှာ မမပုံအတွက် နာကြည်းမှုတွေပဲ ပြည့်နှက်နေလေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“တုကိုချစ်တယ် ... မောင့်အချစ်တွေကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပေးပါ တုရယ် နော် ...”

“အကြွင်းမဲ့တောင်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ်တု ... ကိုယ် မင်းကို အကာအကွယ်ပေးပါ့မယ်၊ ပျော်ရွှင်အောင်ထားပေးပါ့မယ် ... အရာအားလုံး မင်းဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရပါစေမယ်တု ... ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ရှင် ... ယောက်ျားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တုကို ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးရတယ်ဆိုတာ မောင် ... ဘယ်လိုသက်သေပြရမှန်းတောင် မသိတော့လောက်အောင်ပါပဲ တု ...”

မေမေ သဘောတူတဲ့မိန်းမကို သော် မချစ်နိုင်ပေ။

ခံစားလို့လည်း မရ။

တုကိုတော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ သော် ချစ်မိသည်။

ချစ်တာမှ သူ့နှလုံးသားတွေအထိ နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်မြတ်နိုးနေရ၏။

တုနှင့်အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေသည်။

“တုနဲ့မောင် လက်တွဲပြီး ... မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ကြရအောင်ကွာနော် ...”

တု လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

တုက ဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်ပြစ်၏။

သော် လန့်သွားရသည်။

“ကျွန်မကို အထင်သေးတာလား ကိုသက်ပိုင်သော် ...”

ကျွန်မက မမတုလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပျော့ညံ့ညံ့နဲ့ အရာရာ ကြိတ်ခိတ်ခံစားနေမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မကိုလာပြီး နှိပ်ကွပ်နေမယ်ဆိုရင်လေ ...”

“မောင်တို့ အိမ်ခွဲနေမှာပါ၊ မေမေနဲ့ မနေပါဘူး ... မောင်တို့ မိသားစုဘဝကို မောင်တို့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲ တည်ဆောက်မယ်”

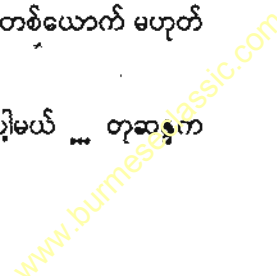
“ရှင်က ကတိတွေ အရမ်းပေးနေပါလား ... ရှင့်လို အရည်အချင်းရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတော့ မရှားလောက်ပါဘူးနော်”

“တုရယ် ... မောင့်ကို ယုံပေးပါကွာ၊ မောင့်ရင်ထဲက စကားတွေပါ”

“ရှင်အမေရဲ့ဆန္ဒကို ရှင်ဆန့်ကျင်ရတဲ့ သတ္တိရှိလို့လား၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပြီးမှ ရှင့်အမေက မတူမတန်ဘူး၊ သူ့သားအနာဂတ်ကို နိမ့်ကျနေပါတယ်ဆိုရင်ရော ...”

ကျွန်မက ရှင့်အမိန့်ကို နာခံမယုံမိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်”

“တု ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ် ... တုဆန္ဒက

ကိုယ်ဆန္ဒပါ။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်တဲ့အခါ မောင့်ရဲ့ ကတိစကားတွေ ပါ စာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ကြမယ်လေ ... ”

သော် မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အထက်က ကနေ မာနတွေနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ပေမယ့် တုနှင့်တွေ့တော့ သော်ကပဲ အောက်ကျခံပြောဆိုနေခဲ့သည်။

တုကို ချစ်မိသွား၍ ဖြစ်၏။

မေမေနှင့်အတူ နေထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေ သည်။

“တု”

“ရှင်”

“မောင့်ကို လက်ခံပေးပါကွာ ... မေမေက မကြာခင် မောင့် ကို ခင်နာနှာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိမ့်မယ်၊ မောင် တားဆီးမှဖြစ်မယ် တုနဲ့လက်ထပ်ပါရစေ ... ”

တုလည်း ဒီအကွက်ကို ဆင်ထားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

တု မျက်နှာလေးက အရမ်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေ သည်။

မျက်နှာလေးကို သော်က အရေးတယူနှင့် တုအနားတိုးကပ် လာ၏။

တွေတွေဝေဝေလေး စဉ်းစားနေတဲ့တု။

“ကျွန်မ စဉ်းစားပေးပါမယ် ... ကျွန်မတို့အတွက် အနှောက် အယှက်တွေက အများကြီးရှိလာနိုင်တယ်လေ၊ ရှင် နေထိုင်ဖို့ ဘယ် ခြံတာဝန်ယူပေးနိုင်မလဲ ... အသေအချာ စဉ်းစားပါဦးနော်”

“လောလောဆယ်တော့ မောင့်သူငယ်ချင်းပိုင်တဲ့ လုံးချင်း ချက်လေးမှာ နေကြမယ် ... တု မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး၊ မောင် သာကျားကတိပါ ... ခင်နာနှာနဲ့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်တော့မယ်၊ အစပတ်အတွင်း မောင်နဲ့တု လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

သူမ သဘောတူလိုက်သည်။

မမပုံအတွက်ပါ။

အပြစ်မဲ့တဲ့ မမပုံနှင့် ရင်သွေးလေးတို့ ရိုးသားစွာ သေဆုံးရ ခြင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မိ၏။

အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အထင်သေးနှိမ်ချချင် ဒေါ်မေသက် ...

တုကိုများ ဒရိုင်ဘာနှင့် လူလွတ်ပြီး တားဆီး ပိတ်ပင်ခဲ့သေး သည်။

အခန်း (၁၂)

သားငယ်နှင့် ချစ်ပွင့်ပုံရဲ့ ညီမ တုနှိုင်းစံတို့ လက်ထပ်လိုက်
ပြီဆိုတဲ့သတင်းက ဒေါ်မေသက် ရင်ကို ကွဲအက်မတတ် နာကျင်ခံ
စားရသည်။

အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ။

ဒင်းက ငါ့သားကို အပိုင်ချိုင် ပြစ်လိုက်တာပဲ။

သားကြီးကလည်း မိမိအနားကနေ ထွက်သွားပြီ။

မိမိ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးပြစ်ကြဲတဲ့သားတွေ။

စွန့်ပစ် မထားနိုင်ဘူး။

ဒင်းအစ်မနောက်ပဲ ဒင်းလိုက်ရမယ်။

ဒေါက်တာ ခင်နန္ဒာဆီလည်း သားငယ် လက်ထပ်သွားတဲ့

အကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသင့် မကြားသင့် စဉ်းစား

အရသေးသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒင်းအစ်မ သေတာတောင် မမှတ်သေးဘူး ... ငါ့သားငယ်ကိုများ ဒင်းတို့က တန်ရာတန်ရာ မမှန်းကြဘူး။ ငါ့သားငယ်ကို သွားခေါ်ရမယ်”

ဒေါ်မေသက် အမွေလည်းမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။
သားငယ်ကို ပြန်ခေါ်လာဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
သားငယ်နှင့် တူနှိုင်းစံတို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်သွားတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း မိမိရင်တွေ မီးတောက်မတတ်ပင်။

သဘောမတူနိုင်ဘူး။
ခွဲပစ်ရမယ်။
နင်လည်း နင့်အစ်မလို သေစေရမယ်။
အစ်မသေတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ။
ညီမက သားငယ်ကို အရယူပြသည်။

“ရှက်လိုက်တာနော် ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းတောင် မသိဘူး ... သေပြစ်ချင်တယ် ...”

ဟန်းနီးမွန်းထွက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာမှ သားငယ်က မိမိထံဖုန်းဆက်သည်။

“မေမေ ... သားကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ သားချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာပါ”

“သား ... အမလေး သားငယ်ရယ် ... မေမေရင်ကွဲပါပြီ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မေမေ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ။ အစ်ကိုဇနီး ကွယ်လွန်သွားတာ မကြာသေးဘူးလေ”

“မေမေ သဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ သားလက်ထပ်နိုင်ပါ့မယ် မေမေ ... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ တူကို သားချစ်လို့ အတင်းအကြပ်လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“တူက သားငယ်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ... သားရဲ့တောင်းဆိုမှုပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာများ ဂရုစိုက်တာလို့လဲ မေမေရာ ... ဖူးစာဖက်တွေဖြစ်တော့လဲ ...”

“တော်စမ်း သက်ပိုင်သော် ... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မြစ်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝန်းဆိုတာ ရှိတယ်ဟဲ့၊ မေမေ့ သေစေချင်တာလား သားငယ်ရယ် ... မေမေ့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါလိမ့်”

“မဖြစ်ဘူး မေမေ ... တုဆန္ဒပဲ။ သားချစ်သူကို လက်ခံပေးမေမေ့ကို ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ...”

“သားငယ် ... သားငယ် ... အမလေး ...”

သားငယ်က အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပြီးပြောရင်း ဖုန်းပိတ်သည်။

ဒေါ်မေသက် ရင်ကွဲမတတ်ပင်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အိမ်ခွဲနေမယ်တဲ့။

မိမိ အချိုသတ်မှဖြစ်မယ်။

တုနှိုင်းစံ နင်က ဘာကောင်မလဲ။

ရာရာစစ။ ငါ့သားငယ်ကို မှန်းရဲတယ်။

လောလောဆယ်တော့ ခွဲပြစ်ဖို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မိမိ သိသည်။

အရေးထဲ ပွဲစား မငွေက ဖုန်းဆက်နေ၏။

သားသမီးရေးကိစ္စ စီစဉ်ကြရအောင်တဲ့။

ဒေါ်မေသက် အသိမပေး၍မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်သွားသည်။

“မငွေ ... သားက လက်ထပ်သွားပြီ၊ သူ့ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တဲ့။ ခင်နာတို့ဘက်ကို အကြောင်းကြားပေးပါဦး ... ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမမေ ... ကောင်မလေးဘက်က လူကြီးလူကောင်း ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝန်းနော် ... မမမေ အတင်းအကြပ်ရှာခိုင်းလို့ ကျွန်မ ရှာပေးရတာ အားနာစရာကြီး ငွေတော့ နာမည်ပျက်ပါပြီ ... ”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး ငွေရေ ... သားငယ်က တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ဟန်းနီးမွန်းကတောင် ပြန်လာပြီ”

“မမမေ သားတွေကလည်း အသုံးမကျလိုက်တာ၊ ဘယ်လို ဆင့်ကိုမှ ယူကြတာလဲ”

မငွေလို မိန်းမကတောင် မိမိသားတွေကို ဝေဖန်သွား၍ သူ့ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွားရသည်။

ဒေါသထွက်လိုက်တာ။

တုနှိုင်းစံကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လာ၏။

ဒင်းအစ်မ လမ်းစဉ်ကို ဒင်းလိုက်ကိုလိုက်ရမယ်။

သားငယ်ရှိနေတဲ့ လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး မိမိလိုက်သွားသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ အန်တီ ... ”

“ဘာ”

“အန်တီက ဘယ်သူပါလဲ”

တုနှိုင်းစံဆိုတဲ့ ကောင်မ တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေညွတ်အိနေ

သည်။

သားကြီးမိန်းမကမှ ညှိုးညှိုးမိန့်မိန့် နေသေးတယ်။

ဒေါ်မေသက် အသိကင်းမဲ့သွားမလားလို့တောင် ထင်မိသွား

သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ဒင်းအစ်မနဲ့တခြားစီပဲ။

မျက်နှာကျောက တင်းတင်း၊

“ဒီမှာ အန်တီ ... ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လဲလို့ မေးနေပါတယ် သူများအခန်းကို ဘဲလဲလာတီးပြီး ကျွန်မတံခါး ပိတ်တော့မယ်”

“ဟဲ့ နေဦး ... ဒီမှာ သက်ပိုင်သော် ရှိလား ...”

“မရှိပါဘူး ... မောင်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ် ပြီးတော့ ကျွန်မစီးဖို့ ဖိနပ်မှာလိုက်တယ် ... သူ့ကိုခိုင်းလိုက်တာတွေ အများကြီးပဲ ...”

“ဘာပြောတယ် ... ညည်းကများ ငါ့သားကို ...”

“ဪ ... အန်တီက မောင့်အမေလား ... စိတ်မရှိပါနဲ့နော် ကျွန်မက မသိလို့ပါ ... ဝင်ပါ ...”

မောင့်အမေဆိုတာ သိသားပဲ။

တု တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည် မောင့်မေမေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရွှံ့ရှာမှန်းတီးမှုတွေအပြည့် တူနှိုင်းစံက ချစ်ပွင့်ပုံလို ရိုးအ သည်းခံနေမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

မောင့်အမေက ဧည့်ခန်းမှာ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ချိတ်ထိုင်ရုံ သူမအား အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ တုနှိုင်းစံ ... မင်းအစ်မတော့ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ၊ မင်းလုပ်သင့် မလုပ်သင့် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ငါ့သားကို အငမ်းမရ ယူရလား ...”

“တုက အငမ်းမရ ယူရတယ်လေ ... အန်တီသားလို သောကြားမျိုး ရတုန်းယူလိုက်တာပါ ...”

“ဘာပြောတယ် ... ညည်း ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါက အမေဟဲ့၊ မင် ရိုသေမှု မရှိလိုက်တာ ...”

“ကျွန်မအမေကလွဲပြီး ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အမေ မခေါ်နိုင်ဘူး”

“တုနှိုင်းစံ ... ညည်း ... ညည်း ...”

အမလေး ...

သားငယ်မိန်းမကျမှ အကြောတင်းတင်းလေးပါလား။

မိမိ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

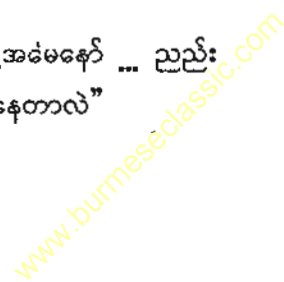
ဒီကောင်မလေး မလွယ်ဘူး။

သားငယ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားပုံပင်။

“ဟွန်း ... တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးလည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ညည်း ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်တာ ကျွန်မ လုံးဝဝါသနာမပါဘူး၊ ကျွန်မ အင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့ရဖို့ ပညာရေးပဲ အာရုံစိုက်ထားရမို့ပါ”

“ညည်း ... ငါက သက်ပိုင်သော်ရဲ့အခဲမနော် ... ညည်းလေးမစား မရှိမသေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံနေတာလဲ”

“ကျွန်မ ပြောတတ်သလိုပဲ ပြောတာပါ။ လူကြီးသူမကို မသေ လုပ်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ... ”

ဒေါ်မေသက် ဒေါသတကြီးနှင့် တူနှိုင်းစံကို ဘယ်လိုနှိုင်း ကွပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း သားငယ် ပြန်ရောက်လာသည်။

“မောင် ပြန်လာပြီလား၊ တုမှာလိုက်တာတွေရော ပါလား ... ဒီမှာ အန်တီ ရောက်နေတယ် ... ”

ကောင်မ မျက်နှာက ချိုအိသွားလိုက်တာ။

ဒေါ်မေသက်ပင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။

သားငယ် လက်ထဲမှာ အထုပ်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် ဖိနှိပ် လည်း ပါသည်။

“ဟယ် ... ဖိနှိပ်လေးက လှလိုက်တာ၊ မောင်က တကယ် ရွေးတတ်တယ်၊ တုမှာတာတွေ အကုန်ပါရဲ့လား မောင် ... ”

ဒေါ်မေသက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သားငယ် ဒီအလုပ်မျိုးတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးလေ မိမိသားတွေကို ရွှေလိုဥပြီး မွေးထားခဲ့တာပါ။

“သားငယ် ... မင်းဈေးဝယ်တတ်နေပြီလား၊ အမလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ် ... အိမ်က အိမ်ဖော်ကို လွှတ်ပေးပါမယ်၊ မင်း အခန်းကလည်း ရှုပ်ပွေပေရနေတာပဲ မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး အဆင့်မရှိလိုက်တာ။

အောက်တန်းကျတယ်လို့ ပြောပြစ်ချင်တာ။

တူနှိုင်းစံက သားကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ပုံ ရနေသည်။

ဖိနှိပ်တောင် ဝယ်ပေးရတယ်လို့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘုန်းကန် နိမ့်ကျအောင် လုပ်နေ

ဒေါ်မေသက် စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းနေသည်။

“မေမေ ... ထိုင်နေပါ၊ တုက ပညာရေး တပိုင်းတစ်ခုဆို တော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလေ၊ ရပ်ကွက်ထဲက သန့်ရှင်းရေးသမား

တွေ ခေါ်ထားပါတယ်၊ မနက်ဖြန် လာမှာပါ”

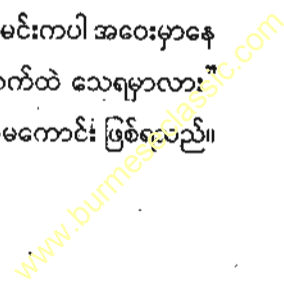
“မင်းအတွက် စားသောက်ရေးကရော သား ... ”

“ဝယ်စားပါတယ်၊ အလွယ်တကူ ချက်စားလို့ရတဲ့အထုတ် တွေလည်း ဝယ်ထားပါတယ် ... မပူပါနဲ့ မေမေ ... ”

“သားငယ် ... မေမေနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့တော့ ... ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ မေမေ ... တုက ရှိသေးတယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ သားတို့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... မင်းတို့လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး ပြန်လိုက်ခဲ့ မေမေမှာ ဒီသားတစ်ယောက်ထဲရှိတာပါ၊ မင်းကပါ အဝေးမှာနေ နိုင် မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... တစ်ယောက်ထဲ သေရမှာလား” မေမေကိုမြင်တော့လည်း ဇော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

မေမေ့ဆီမှာ မာနတွေ အတ္တတွေ လူတွေအပေါ် အထိ
သေး နှိမ်ချချင်တဲ့စိတ်တွေ ရှိမနေရင် ကောင်းမှာပဲဟု သော် တွေး
နေ၏။

တူက မမပုံနဲ့မတူဘူး။

မဟုတ်မခံ ဇော်ဇော်ကြိမ်လေးပါ။

မေမေနှင့် အတူတူနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိနေသည်။

“မေမေ ပြန်ပါ ... မကြာမကြာ သားတို့ လာလည်ပါမယ်
မေမေ့ကို ပြစ်မထားပါဘူး၊ ပြန်ပါနော် ... ”

“မင်းမိန်းမကိုလည်း မေမေ လက်ခံမယ်လို့ ပြောထားပြီး
ပဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါ ... မေမေ သားငယ်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါသား
ရယ်နော် ... ”

“မဖြစ်ဘူး မေမေ ... သားတို့နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်
ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ကြဖို့ တိုင်ပင်ထားပါတယ်၊ မေမေ စိတ်
မပူပါနဲ့ ... ”

ဒင်းက ငါ့သားကို တော်တော်လေး ဖြားယောင်းသိမ်းသွား
ထားနိုင်တာပဲ။

သားကြီးမိန်းမနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် အကြောက်အထိ
မရှိ။

ယောက်ျားကို ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်ထားရမလဲဆိုတာ သိ

တဲ့ မိန်းမလည်မ။

ဒင်းရုပ်ရည်ကလည်း ချစ်ဖွင့်ပုံထက် လှပအိစက်နေ၍ သား
စွဲမက်မယ်ဆိုရင်လည်း စွဲမက်စရာပဲ။

ဒေါသတွေကို မျှိုသိပ်လိုက်သည်။

နေဦးပေါ့ တုနှိုင်းစံ။

ညည်းအစ်မ လမ်းစဉ်ကို ညည်းလည်း မလွှဲမသွေ လိုက်ရ
မယ်။

“သားငယ်ရယ် ... မေမေ့ကို ပြစ်မထားပါနဲ့ကွယ်၊ မေမေ
တစ်ယောက်ထဲလေ ... သားတွေကို မေမေ ဘယ်လောက်ချစ်
လည်းဆိုတာ သားသိပါတယ်နော်”

ဒေါ်မေသက် မျက်ရည်ကျတော့ သားက ပြောပြာသလဲနှင့်
မိမိကို နှစ်သိမ့်တော့ ချွေးမနှုတ်ခမ်းက တွန့်မဲ့သွားသည်။

မိမိတွေ့အောင် တွန့်ပြတာပါ။

“အဟင့် ဟင့် ... အဟင့် ... မေမေ ဘယ်လိုနေရမလဲ၊
သားတွေက ရက်စက်လွန်းတယ် ... အမေဆိုတာ အစားပြန်မရနိုင်
ဘူးနော် ... ”

မိန်းမက အစားပြန်ရနိုင်တယ်ဟု ဆက်ပြောမလို့ ချွေးမက
ထပြီ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

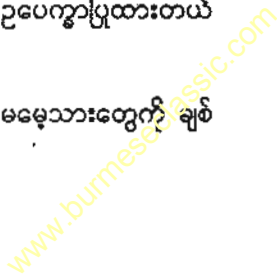
လူပါးဝလိုက်တာ။

ရှင်မြတ်နိုး

အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့မိန်းမ။
 အောက်တန်းစားမ။
 နင် ... ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။
 ငါ့သားကိုများ နင် ကြီးကိုင်ချင်တိုင်း ကိုင်ထားလို့ရမယ်
 မထင်နဲ့။
 “မေမေ ပြန်ပါဗျာ ... သားတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ သား
 လာမှာပါ ... မေမေအိမ်မှာတော့ သားလိုက်မနေနိုင်ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်
 ပေးပါမေမေ ... သား ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”
 သားငယ်က မိမိအား ထိုင်ကန်တော့နေ၍ မိမိ မျက်ရည်
 မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။
 သားငယ်က မအေကို ချစ်သူ။
 ဘယ်တော့မှ မိမိဆန္ဒကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ခဲ့။
 “မေမေ ပြန်မယ် ... သား စိတ်ချမ်းသာအောင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့
 မေမေဆီတော့ မကြာခဏ လာတွေ့ပါသားရယ် ... ”
 “စိတ်ချပါမေမေ ... သားလာပါမယ်၊ မေမေ ကျန်းမာအောင်
 နေပါ ... ”
 “ကောင်းပါပြီ သားရယ် ... မေမေ ပြန်တော့မယ်နော်၊ ငါ့
 သားငယ်လေးက မေမေ အချစ်ရဆုံးပါ”
 ဒေါ်မေသက် ခွဲပြန်ပြီး သားပါးကိုနမ်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်မှ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲရ၏။
 လူပါးဝလွန်းတဲ့ ကောင်မ။
 စိစိညက်ညက်ကြေအောင် လုပ်ပြစ်ချင်တယ်။
 အောက်တန်းစားမ။
 ငါ့သားတွေရဲ့ဘဝကို အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ နင်းခြေဖျက်ဆီးပြစ်ဖို့
 ကြံစည်နေကြတဲ့ ကောင်မတွေ။
 သားကြီးဆီကလည်း ဖုန်းလာသည်။
 “မေမေ ... ညီလေး အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတော့ သား
 တို့လို မလုပ်ပါနဲ့မေမေ ... လွှတ်ထားပေးလိုက်ပါ”
 “ဘာပြောတယ် သားကြီး ... မင်းညီက မေမေရင်ကို ဟက်
 တက်ကွဲအောင် လုပ်ပြစ်လိုက်တာလေ၊ တုနိုင်းစံကို လက်ထပ်တာ
 ဒင်းယုတ်မာတာပဲ ... ”
 “အဲဒီလိုမတွေးပါနဲ့ဗျာ၊ ညီကိုယ်တိုင်က ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့
 တာ နိုင် သိပါတယ် ... တုက မေမေထင်သလို စိတ်ဓာတ်အောက်
 တန်းမကျပါဘူး”
 “မင်းကတောင် ဒီဟာမဘက်ကနေ လိုက်နေတာလား၊
 အမေ တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မင်းတို့ ဥပေက္ခာပြုထားတယ်
 ပေါ့လေ ... သားမိုက်တွေ ရင်နာတယ်”
 “မေမေ သားတောင်းပန်ပါဦး၊ မေမေသားတွေကို ချစ်

ရှင်မြတ်နိုး

တယ်ဆိုရင် မေမေသားတွေဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးပါ”

“မပေးနိုင်ဘူးဟဲ့ ... ဒီကောင်မက အပိုင်ချိုင်ဖြစ်တာ၊ ဒါ
အစ်မလိုပဲလေ ... မေမေ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ လက်မခံဘူး ...
ဒင်းလည်း ဒင်းအစ်မနောက် လိုက်စေရမယ် ... ”

ဒေါ်မေသက် ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။

ဒေါသတွေ ဖြစ်လိုက်ရတာ။

တုနှိုင်းစံ ...

ညည်းက အကြောပိုမာပြနေတယ်။

တစ်နေ့တော့ မေသက်အကြောင်း နင် ... ကောင်းကောင်း
သိစေရမယ်။

အိမ်ဖော်မလေး အိမ်က မိမိအနားရောက်လာ၍ မိမိ အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားရကာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ပြစ်မိပြီးမှ ပြန်ဆွေ
ထားရသည်။

ဆန်း (၁၃)

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်တုရယ် ... မေမေကလေ သား
ဆွအပေါ် အချစ်ကြီးလွန်းတာပါ ... မေမေအိမ်မှာ မောင်လည်း
နေပါဘူးကွာ၊ တုနေချင်တဲ့နေရာမှာ မောင် လိုက်နေမယ်၊ တုကို
မောင် အရမ်းချစ်တယ် ... တု ပျော်သလိုနေပါ၊ မောင့်အချစ်တွေကို
ခံပါ တုရယ်နော် ... ”

“မောင့်အမေက တုကို အရမ်းအထင်သေးလွန်းတယ်၊ မတူ
တန်သလိုပဲ ... ဒါကြောင့် မောင့်ကို တု လက်မထပ်ချင်တာပါ။
မတူလည်း အရမ်းခံစားရမှာပါ၊ နှလုံးအားနည်းပြီး သေရတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင် သိပါတယ်၊ မေမေ့ကို မောင်
ကြိုမှာပါ၊ တုနေတတ်သလို နေနော် ... မေမေဆီလည်း တု လိုက်
ဆွစရာမလိုပါဘူး၊ တု ပညာရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်နော်”

မောင်ကတော့ တုကို ချစ်လွန်းသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

ဂရုလည်း စိုက်တတ်၏။
တုကသာ မောင့်ကိုချစ်ဖို့ အတော်လေးကြီးစားနေရဆဲ ဖြစ်
သည်။

မမပုံကြောင့်ပါ ...
မမပုံ သေဆုံးရတာ မောင့်မေမေ စိတ်သောက ရောက်
အောင်လုပ်လို့ဟု ထင်ထား၏။

တု ရင်တွေ့ကာကြည်းမှုတွေနှင့် မောင့်ကို အချစ်တွေ မပေး
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“တု”

“ဟင်”

“မောင့်ကို ချစ်ရဲ့လားကွာ၊ တုဘက်က အေးစက်လွန်းတယ်
မောင့်အမေကြောင့်လား ... မောင့်အမေ အတ္တနည်းနည်းကြီးတာ
မောင်သိပါတယ်”

“နည်းနည်းလား ... အများကြီး အတ္တကြီးတာ၊ ချွေးမကို
ဘယ်လိုဆက်ဆံရတာလဲ မောင် ... သူ့သားတွေက ရွှေထွက်နေလို့
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်သိပါတယ်၊ ကဲပါကွာ ... စိတ်ညစ်
စရာအကြောင်းတွေကို တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ တု ဘာစားမလဲ ...
မောင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးရမလား”

“အင်း ... စားမယ် ပြုတ်ပေး”

“အိုကေ ... မောင့်ချစ်ဇနီးလေး စားဖို့ ကြက်ဥလေးနဲ့ ခေါက်
ဆွဲပြုတ်ပေးမယ် ... ခဏလေးပဲ စောင့် ... ”

“အမြန်နော် အမြန် ... သုံးမိနစ်ပဲ စောင့်မယ်၊ မောင် ကြား
အား ... ”

“အိုကေပါ”

မောင် ပြေးထွက်သွားသည်။

တု လုပ်ရပ်တွေက မှားယွင်းသွားပြီလားဆိုတာ တွေးမိနေ
မယ့် ယောက္ခမကြီး ဒေါ်မေသက်ကို မုန်းတီးမိသည်။

အဆင့်အတန်း ခွဲခြားလွန်း၏။

မမပုံကို ဘယ်လောက်အထိများ နှိမ်ချဆက်ဆံနေမလဲ။

တု အိမ်ခွဲနေတာထက် ဒေါ်မေသက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန်
အတူတူနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

မောင် တကယ်ပဲ သုံးမိနစ်လောက်အကြာမှာပဲ ခေါက်ဆွဲ
ပြုတ် ပန်းကန် ရောက်လာ၏။

ဒါပေမဲ့ ...

ဖြူဖွေးနုအိနေတဲ့ မောင့်လက်ဖမိုးပေါ်တွင် အနီကွက်ကြီး
အနီနုက ထင်းနေသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်, ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အပူလောင်တာလေ ... တုပဲ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်မယ်ဆို၊ မောင် သုံးမိနစ်ကျော်သွားမှာကြောက်လို့ အမြန်လုပ်ရင်း ရေခန်း ပူလောင်တာလေ ... ”

“တကယ်ပါပဲဟယ် ... မောင်ကလေ ခိုင်းရတာတောင် စိတ်ပျက်တယ်”

“နောက်တစ်ခါ သတိနဲ့လုပ်ပျံ့မယ်ဗျာ ... ခိုင်းပါ ... ခိုင်းပါ စိတ်မပျက်လိုက်ပါနဲ့ အချစ်လေးရယ် ... ”

တု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပေမယ့် ယောင့်တက်သွားမှာ ကြောက်၍ တု မသိချင်ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။

မောင်က သူဌေးသားပဲ။

မောင့်အမေက ရွှေလိုဥထားမှာပါပဲ။

တုကတော့ မောင့်အချစ်တွေကို ယုံကြည်မိလာသလိုလို အချစ်တွေက သူမ နှလုံးသားထဲအထိ တိုးဝင်လာခြင်း မရှိသေး။

“မောင်”

“ပြောလေ တု ... ”

“တုလေ ... အိမ်ခွဲမနေတော့ပါဘူး။ မောင်လည်း ပင်ပန်း ပါတယ်။ မောင့်မေမေတို့ အိမ်မှာက အလုပ်သမားတွေလည်း ရှိတယ် အားလုံးအဆင်ပြေနိုင်တာပဲ ... ”

“မဖြစ်ဘူးတု ... အလုပ်သမားတစ်ယောက်တော့ မောင်တို့

“မဖြစ်ဘူးတု ... အလုပ်သမားတစ်ယောက်တော့ မောင်တို့

ခေါ်ထားမယ်လေ၊ မေမေက အတ္တကြီးတယ်၊ တုကို အလွယ်တကူ သက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ... တု စိတ်ဆင်းရဲမှာ ကြောက်လို့ပါ”

“တုကတော့ ရှောင်နေမှာပါ။ မောင့်ဘဝကို မနိမ့်ကျစေချင် ခို့ပါကွယ် ... တုက မမပုံလိုတော့ မပျော့ညံ့ပါဘူး။ စိတ်ညစ်စရာ တွေကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ကြာကြာသိမ်းထားတတ်တာမှ မဟုတ် ဘာ ... ပြီးတော့လေ ... တု ကားမောင်းသင်ချင်တယ်၊ ကိုယ်တိုင် ကားလေးမောင်းပြီး ကျောင်းတက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ် လေ”

“ကောင်းတယ် တု ... နောက်ဆို မိသားစုအတွက် မောင် ဆည်း စီးပွားရေးတွေ လုပ်ရမယ် ... မောင် သင်ပေးမယ်နော်”

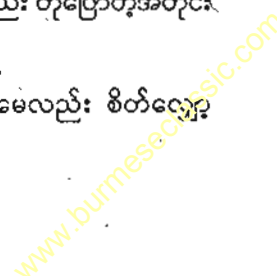
“အဲဒါကြောင့် မောင့်မေမေတို့ဆီမှာ သွားနေချင်တာပါ။ တု တို့ အပိုအလုပ်တွေ မရှုပ်တော့ဘူးလေ ... အလုပ်သမားတွေက သူစိမ်းဆိုတော့ ကြောက်တယ်”

သော်ကတော့ မမပုံလိုဖြစ်မှာ စိတ်ပူမိသည်။

မေမေက ကွဲအောင်လုပ်မှာပဲ။

တုကို ချွေးမအဖြစ် ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပေ။ နှစ်ယောက်ထဲ နေထိုင်ဖို့ကျတော့လည်း တုပြောတဲ့အတိုင်း အတတ်နေသည်။

“အတူတူနေလိုက်တော့ မောင့်မေမေလည်း စိတ်လျော့

သွားနိုင်တယ်လေ ... မောင်တို့အိမ်မှာပဲ အတူတူပေါင်းနေကြတာ
ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ် ... နော် ... ”

“ညနေ မေမေနဲ့တွေ့လိုက်မယ်၊ တုနေချင်လည်းနော်
မောင်က တု စိတ်ညစ်နေမှာပဲ စိတ်ပူတယ်”

“နေကြည့်တာတော့ မမှားပါဘူး မောင်ရယ်နော်”

စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုသက်ပိုင်သော်။

ရှင့်အမေပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပါ။

တု ဘယ်လိုမှ စိတ်မညစ်တတ်ပါဘူး။

မမပုံနဲ့တော့ လုံးဝတခြားစိပ်နော် ... သတ္တိရှိတယ်။

“တု ... ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်လေ၊ မောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အင်း ... ”

သော်ကတော့ ကုမျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာကိုပင် မေ
မထိုင်တတ်။

သူ့အချစ်တွေကို ယုံကြည်စေချင်သည်။

တု စိတ်ချမ်းသာစေချင်၏။

တုကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပြီး သူ ကုမွဏ်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စတွေ လုပ်

သည်နှင့် မေမေဆီ ဝင်လာခဲ့သည်။

မေမေကတော့ ဖက်ပြီး ငိုသည်။

“အမလေး သားရယ် ... မေမေဖြင့် လွမ်းလိုက်ရတာ၊ မေမေ

စိတ်ထဲလဲနေတယ်၊ မေမေ သေရင်တောင် အသက်ပိုပါ့မလား”

“မေမေကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ ... နိမိတ်မရှိ

ဘတွေ သားတို့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“အမလေး ... မေမေလို အဆင့်အတန်းက ဘယ်လိုလုပ်

နိုင်မိန့်ကျတဲ့ မိန်းမကို ချွေးမတော်နိုင်မှာလဲ သားရယ် ... မေမေ

ကျွန်းမတတ် ခံစားရတယ်လေ”

ဒေါ်မေသက်ကတော့ ချွေးမကိုတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။

သေကွဲမကွဲရင် ရှင်ကွဲ ကွဲရမယ်။

“မေမေ”

“သားရယ်”

“သားတို့ မေမေနဲ့အတူတူ လာနေပါ့မယ်၊ မေမေ လက်ခံ

နိုင်ဆိုရင်ပေါ့ ... ”

“လက်ခံပါတယ် သားရယ် ... လာနေပါ၊ မေမေသားလေး

မေမျက်စိအောက်မှာပဲ နေစေချင်တာပါ”

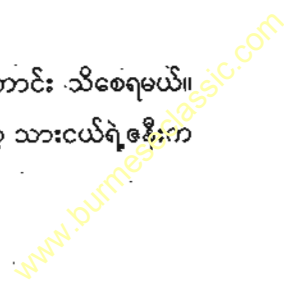
တုနှိုင်းစံ ညည်းက တောင်းဆိုတာလား။

ဘာသဘောလဲ ...

ကျုပ်ကိုနှိပ်ကွတ်ဖို့လား။

မေသက်အကြောင်း ညည်းကောင်းကောင်း သိစေရမယ်။

“သားငယ်လေးရယ် ... မေမေကတော့ သားငယ်ရဲ့ဇနီးက

ရှင်မြတ်နိုး

လည်း မေမေသမီးအဖြစ် လက်ခံပါတယ်။ မေမေကိုတော့ မထားကြပါနဲ့။”

“ဒါဆိုလည်း တုနဲ့တိုင်ပင်ပြီး သားတို့ပြောင်းလာပါ့မယ်။ ဒါ သုံးပစ္စည်းတွေလည်း သိပ်မဝယ်ရသေးဘူးလေ”

“ပြောင်းလာခဲ့တော့ ... အမြန်ဆုံးသာ ပြောင်းလာခဲ့ကြ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြပြီပေါ့ တုနိုင်းစံ။”

ညည်းက ငိုသားငယ်ကိုများ။

ရင်ဝမှာ မီးတောက်နေသည်။

“သား ပြန်တော့မယ် မေမေ ...”

“မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းလာကြတော့နော် သားငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သော်ကလည်း မေမေထံမှ လက်ခံသဖြင့် တုဆီဝစ်စ် အားရ ပြန်လာခဲ့သည်။

“တု ... မေမေက ပြောင်းလာခဲ့တဲ့ မောင်ပြောသား မေမေက မောင့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ... တုကလည်း မေမေသမီး တဲ့ ...”

ဟွန်း ...

ဘာသမီးလဲ ...

ဒေါ်မေသက် ဘယ်လောက်မုန်းတီးနေလိုက်မလဲ။

တိုးတိုးလေးစံပြောမယ် ချစ်တယ်

ရုတ်ဒြပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချွေးမ ခြစ် လက်လွတ်သွားရလို့လေ။

တုကတော့ ဒေါ်မေသက်ကို ပညာပေးချင်သည်။

မမပုံအတွက်ပါ။

သူမကိုလည်း အဆင့်မရှိတဲ့ ချွေးမအဖြစ် ပြောဆိုသူပဲ။

“မောင် ...”

“တု”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့နော် ... တုဘက်က အောက်ကျခံပြီး နရင်တောင်မှ အဆင်ပြေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး နေပေးပါ့မယ်”

“တုရယ် ... မောင့်မေမေအကြောင်းလည်း မောင်သိပါ သ် ... မေမေက အတ္တကြီးတယ်။ ဒါကလည်း သားတွေကိုချစ်တဲ့

မိနဲ့ပါ။ မောင် တောင်းပန်ပါတယ် ... တု သည်းခံပေးပါ”

“အင်း”

“တုကို မောင် ချစ်တယ်”

“မောင်”

“ဟင်”

“တုကို ကားမောင်းသင်ပေးဦးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဒီညနေကစပြီး မောင်သင်ပေးမယ်နော်”

“အင်း ...”

တု ကိုယ်တိုင် သူ့သားငယ်ပေးတဲ့ ကားစီးပြီး ကျောင်းသွား
တက်ရင် ဘယ်လောက်များ ဒေါ်မေသက် ခံပြင်းဒေါသထွက်ရမယ်
တုရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

နောက်နေ့ကျတော့ တုတို့ မောင့်အိမ်ကို ပြောင်းလာကြ
ဒေါ်မေသက်အကြည့်တွေက တု ဝတ်ထားတဲ့လက်ဝတ်
ရတနာတွေဆီ သဲကြီး မဲကြီး စူးစိုက်ကျရောက်နေသည်။

“သားငယ်တို့ ပြောင်းလာကြပြီပဲ ... အမလေး ... မေမေ
ဖြင့်လေ ပြောင်းမှလာပုံမလားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ သားတို့ နေထိုင်ပုံ
အခန်းလည်း အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားတယ်၊ ဟဲ့ ... အိတို့၊ မပို
ပစ္စည်းတွေ ရိုင်းသယ်ကြစမ်း ... ”

တုကတော့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုပင် မကိုင်ခဲ့။
သူဌေးကတော် အိုင်တင်က အပြည့်။
ဒေါ်မေသက် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကိုလည်း မရှောင်မ
သားရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေပြီး ကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေ
အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မတတ်ပင်။

“သားငယ်တို့ သွားနားတော့နော် ... သမီးလေးလည်း ထို
အပ်တာရှိရင် ပြောပါ။ သားနဲ့ပတ်သက်တော့လည်း သမီးလေးပဲ
တက်ကြလေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ဟုကတော့ မေမေဟုပင် မခေါ်ချင်။
မဟုတ်မခံတတ်တဲ့ တု ယောက္ခမကြီး။
မတရား နှိမ်ချဆက်ဆံတာမျိုးတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ

“လာလေ တု ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

မောင့်ရှေ့မှာတော့ တုလည်း မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လေး
မောင်က တုလက်လေးကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာ
သည်။

အခန်းလေးကတော့ ရှယ်ပဲ။
ပန်းနုရောင်တွေ လွှမ်းနေပြီး ခမ်းနားလွန်းနေသည်။
“တုရယ် ... မေမေ ပြင်ဆင်ပေးထားတာလေ ... ဘယ်
အောက်လှပလဲ၊ တုကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံတဲ့ သဘောပဲလေ”
တုကတော့ ရယ်ပစ်ချင်သည်။

ရှင်အမေလောက်တော့ တုက ယုံကြည်မယ် ထင်နေလို့
ဟန်ဆောင်နေတာပါ။

ကျွန်မကို ဘယ်လောက်အထို မုန်းတီးရွံရှာနေလဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

ရှင်အမေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲ ရှင် ရှာဖွေကြည့်မိရဲ့လား။

“တု ကျေနပ်ရဲ့လားကွာ ... မောင်ကတော့ တုလေးဆန္ဒနဲ့ နော် ... ပျော်ရဲ့လား ... ”

“အင်း”

“တုကို ချစ်တယ်”

မောင့်ကိုလည်း တုချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို တု မပြောချင်။ အချစ်တွေကိုလည်း တု ရင်ထဲမှာ ခံစား၍မရ။

အချစ်တွေက ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

“ကားမောင်းသင်ပြီးတာနဲ့ တုကို ကားအကောင်းစား တစ်စီး ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေးမယ် ... တု ကြိုက်တာဝယ်”

“အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်နော် မောင် ... ”

“တု ... ”

“ဟင်”

“အရမ်းချစ်တယ်လို့ပြော ... ”

“ဟာ ... မောင်ကလည်း တု ရှက်တယ်၊ လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲ လိုသေးလို့လား ... ”

“ပြောပါကွာ ... မောင် ကြားချင်လို့ပါ”

မောင့်ကိုချစ်တယ်ဟု ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ၍ပင် မပြောနိုင်

ခဲ့။

ထိုးထိုးလေ့ပြောမယ် ချစ်တယ်

တု ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်နေသည်။

မမပုံ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် သေဆုံးရတာကို တု သံသယ ဖြစ်နေ ခဲ့၏။

ဒေါ်မေသက်ရဲ့ နှိပ်စက်နေမှုကြောင့်ဟု ထင်သည်။

ဒီမှာ မမပုံ ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့ရလဲဆိုတာလည်း တု သိချင် နေ၏။

မောင်ကတော့ တု ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိုင်း၍ဖက်ထား သည်။

“မောင့်အချစ်တွေကို တု ယုံရဲ့လားကွာ၊ မောင့်အချစ်တွေ ဆို သက်သေပြချင်တယ်၊ တုဘက်ကနေ အရာရာ မောင်တားဆီး ဆာကွယ်ပေးမယ် ... အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း တု ဝိုင်းလုပ်ပေးစရာ မလိုဘူးနော်”

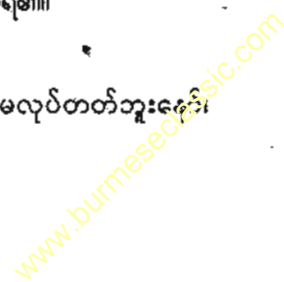
မမပုံတုနန်းက မေမေ မတရား ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေတာတွေ ဆို သော် သိထားသည်။

မမပုံက ရိုးသားသူပါ။

မမပုံ အမောဖောက်လာတုနန်းက မေမေ ဥပေက္ခာ ပြုလိုက် ဆာလည်း အိမ်ဖော်မလေး အိမ်က ကြားခဲ့ရ၏။

တုကိုလည်း သော် စိတ်ပူနေသည်။

“တုကတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ သိပ်မလုပ်တတ်ဘူးနော်၊

ပွင့်မြတ်နိုး

မောင် အိမ်မှာဆို မမပုံက ဘာမှမခိုင်းဘဲ ဟပဲကြိုးစားစေခဲ့တာပါ”

“မလုပ်နဲ့တု ... မင်းကျောင်းပဲတက်ပါ။ ဘယ်လိုအခက်အခဲ တွေပဲရှိရှိ မောင့်ကိုပြောပြနော် ... မောင် ဖြေရှင်းပေးမယ်”

“ကဲပါ မောင်ရယ် ... ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တုက လည်း မမပုံလိုတော့ ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေကို မျှိုသိပ်မထား တတ်ပါဘူး ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ နေတတ်တယ်”

“ကောင်းတယ်တု ... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲနေပါကွာ နော်”

“အင်း ... ”

မောင်က အကြင်နာတွေနှင့် တုခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ ဖက်နမ်းရွိုက်နေပေမယ့် တုနှလုံးသားက နာကျင်အောင့်သက်နေရ တာဖြစ်၍ မောင့်အချစ်တွေ အကြင်နာတွေကို မခံယူချင်ဘဲ ဖြစ်နေ သည်။

အခန်း (၁၄)

တုနှိုင်းစံဆိုတဲ့ ကောင်မက ချစ်ပွင့်ပုံလိုတော့ ခပ်ညံ့ညံ့၊ ရိုး ရိုးအအ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်မေသက် သိလိုက်သည်။ သားငယ်အပေါ် တော်တော်လေး ညှို့ ယူဖမ်းစားနိုင်သူ ဖြစ် နေ၏။

ချစ်ပွင့်ပုံလိုတော့ အလွယ်တကူ နှိပ်ကွပ်နိုင်မည်ဟု မထင် မိ။

ဒေါ်မေသက် ဒေါသတွေ ဖြစ်ရသည်။

“ဒင်းကများ ကားမောင်းသင်ရတယ်လို့ အမြင်ကတ်လိုက် တာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အောက်တန်းစားမကများ ... ”

သားက တုကို ကားမောင်းသင်ပေးနေတယ် မေမေဟု ပြောထဲက ဒေါ်မေသက် အူထဲ အသည်းထဲအထိ ဒေါသတွေလိပ် တက်လာရသည်။

ပိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ကားနဲ့ ကျောင်းတက်မလို့ ဟုတ်လား။
တန်ရာ တန်ရာ မလုပ်ဘူး။
အလှတွေလည်း ပြင်ထားလိုက်တာ။
ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေရဲ့ တန်ဖိုးကိုရော ဒင်း
သိရဲ့လား။

“သားငယ်က သားကြီးထက်တောင် မိန်းမကို ပိုချစ်ပြနေပါ
သေးလား။ အမလေး ... ကိုယ်ပိုင်ကားတောင် ဝယ်ပေးတော့မယ်”
သားကို အမွေဖြစ်ဖို့ ကျတော့လည်း ဒေါ်မေသက် မလုပ်
နိုင်။

သားငယ်နာမည်နှင့် အဖိုးအဖွားတွေက အမွေပေးထားခဲ့
တာလည်း ရှိသေးသည်။

တုနှိုင်းစံအတွက်တော့ မဖြစ်စေရဘူး။
ဒေါ်မေသက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
ပွဲစားမငွေကို သတိရသွား၍ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းလိုက်၏။
မငွေဆီမှာ အကြံဉာဏ် တောင်းဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“မငွေ ... ”

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ မမမေရယ် ... ”

“သားငယ်အတွက် အရမ်းငယ်ပြီး အရမ်းချောတဲ့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက် ရှာပေးနိုင်မလား”

“ဟင် ... မမမေသားက လက်ထပ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“သားငယ်မိန်းမကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့ မမမေ သေတော့
မယ်။ သားငယ်မိန်းမက အကြောကြီးနဲ့လေ ... သူ့အစီမံလို မဟုတ်
ဘူး”

“မမမေ သားတွေကိုယ်တိုင်က ပျော့ညံ့တာပါ။ ဘာမဟုတ်
တဲ့ မိန်းမတွေကိုများ ... ”

“မငွေ ပြောချင်သလိုသာပြောပါတော့၊ အကူအညီပဲ ပေး
စမ်းပါ မငွေရယ် ... သားငယ်ကို စွဲဆောင်နိုင်မယ့် မိန်းမတစ်
ယောက်လောက်ပါ။ ဒင်းထက် ချောမောလှပရမယ်လေ ... ”

“ငွေ ရှာပေးပါ့မယ် ... ငွေ ကိုတော့ ပွဲစားစ ခြိုးခြိုးမျက်မျက်
လေးမှနော် ... ”

“အေးပါဟယ် ... တုနှိုင်းစံကို မောင်းထုတ်ပစ်ချင်တယ်။
မမမေ ချွေးမဖြစ်နေတာကြီးကကို ရွဲတယ်”

“ငွေတာဝန် ထားပါ။ ချောလည်းချော အမျိုးကောင်းသမီး
လေးလည်း ဖြစ်စေရမယ်။ ငွေနဲ့မမမေနဲ့ မပတ်သက်ဘဲ တွေ့ဆုံနိုင်
အောင် စီစဉ်မယ်”

“လုပ်ပေးစမ်းပါဟယ် ... မမမေ ရင်နာလွန်းလို့ပါ။ တုနှိုင်းစံ
ကပိုပြီး အကျောမာတယ်”

“မမမေ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြော ...”

“ငွေ စဉ်းစားထားတာကလေး ပိုက်ဆံပေးပြီး မြူဆွယ်ခိုင်း လို့ရမယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခိုင်းရင်ရော၊ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးမှ မရမက မြူဆွယ်နိုင်မှာလေ ...”

“ဟင်”

တုနှိုင်းစံထက် ဆိုးဝါးတဲ့ မိန်းကလေး။

မိမိကလည်း တုနှိုင်း စံထက်လည်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့မှာလဲ ကြောက်သည်။

“အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ပိုဆိုး သွားနိုင်တယ်လေ ...”

“အင်းပါလေ ... အမှန်အကန်ပဲ ရှာပေးပါ့မယ်၊ ရှိပါတယ် ငွေပွဲစားခကိုတော့ ဘယ်လောက်လဲ ...”

“ငွေရယ် ပြောရမယ့်သူတွေလား ... အောင်မြင်ရင် ငွေလို သလောက် ဖြစ်စေရမယ်”

ဒေါ်မေသက်က အတ္တကြီးလွန်းသည်။

ဆင်းရဲသားတွေကို နှိမ်နိမ်ချချ ဆက်ဆံနေတာကြီးကိုတော့ မနှစ်သက်မိ။

ဒါကြောင့်လည်း မညာမတာကို ပွဲမယူဖြစ်မယ်။

သူ့သားက အိမ်ထောင်သည်ကို အမှန်အကန်က မြူဆွယ်

လေး။

ငွေကတော့ မိမိအကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“စိတ်ချနေော် မမမေ ... ငွေတာဝန်ထားပါ၊ ငွေ အားလုံး ဘူညီမယ်၊ ဖြစ်စေရမယ် ...”

“အမှန်အကန်လေးနော်၊ သားငယ်နဲ့ တင့်တယ်မယ့်သတို့ သမီးလောင်း ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဟိုဟာမ တုနှိုင်းစံနဲ့ ကွာရှင်းပြီး သစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးလိုက်မယ်”

“စိတ်ချပါ ... ငွေ စီစဉ်ပေးမယ်၊ အများကြီးပါ ... မမမေ ဘ ရုပ်ချောတာ မလိုဘူး ဆိုလို့လေ”

“ရုပ်ချောမှတော့ဖြစ်မယ်ငွေ ... ယောက်ျားလေးဆိုတာ ချောတာမက်တယ်လေ”

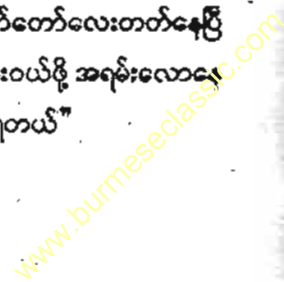
မငွေကို သေသေချာချာပြောပြီး ဒေါ်မေသက် ပြန်လာခဲ့ သည်။

ချွေးမကတော့ ကားမောင်းသင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း ပြန်လာသဖြင့် မိမိအမြင်ကတ်ရသေး၏။

သား စွဲမက်စရာ တုက ချောမောအိစက်နေသည်။

“အန်တီမေရေ တုကားမောင်း တော်တော်လေးတတ်နေပြီ ဟီးလား ... မောင်ကလေး ကားအသစ်တစ်စီးဝယ်ဖို့ အရမ်းလောငှေ

အလေး ဒါကြောင့် ... တုက တားထားရတယ်”

၁၉၂

ရှင်မြတ်နိုး

“ကောင်းပါတယ်လေ ... လုပ်ပေါ့၊ ညည်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးက ကံကောင်းကြတာပဲ ... လင်တွေက ချစ်တယ်လေ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ... လင်ကံကောင်းတယ်နော်”
ဒေါ်မေသက် မျက်နှာကြီးက ရဲ့မဲ့နေသည်။

တုကတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ ရွေးမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတယ် အကြောင်းပြရမည်။

သူမ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်သည်။
“အိရေ ... အအေးတစ်ခွက် လာပေးပါဦး ... ”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မေသက် အမြင်အကတ်ဆုံးက တုနှိုင်းစံရဲ့ အပြုအမူတစ်ခုတစ်လုပ်ပြနေတာပါ။

ကြည့်ပါဦး ...
ယောက္ခမကို လုံးဝမထေမဲ့မြင်ပဲ။
မိမိခိုင်းလျှင် လုပ်မည့် ကောင်မလေး မဟုတ်ပေ။
သားကို ပြန်ပြောမှာ။
နေဦးပေါ့ တုနှိုင်းစံ။
တစ်နေ့နေတော့ ညည်း ဒီအိမ်ကနေ ရွေးပြေးဝက်ပြေး

ရမှာပါ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ငါ့သားနဲ့ ညည်း ကွဲကိုကွဲရမယ် စောင့်ကြည့်နေပါ။

“အိ ... ”
“ရှင်”
“မမတု အိပ်ခန်းကို ရှင်းပေးဦးနော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

အမလေး ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
ရွေးမက သူဌေးစတိုင်လ် ဖမ်းနေတယ်။
အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်ပြီး ဝတ်စားထားတာက လန်ပြန်နေတာပဲ။

ပြောလည်း မပြောရဲပေ။
မိမိခိုင်းစေလျှင်လည်း လုပ်မှာမဟုတ်။
ဒေါသဖြစ်လိုက်ရတာ။
ပုံနှင့်မတူတဲ့ ဟာမ။
နည်းနည်းလေးမှ အချိုးမပြေဘူး။

“အိရေ ... အဝတ်တွေကို ဘန်သန်လေးလျှော်နော်၊ မမတို့ ခင်ရာခင်းတွေလည်း လဲပေးဦး။ မမတုက အပြာလွင်လွင်လေးတွေ ခြောက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
ရွေးမကပြောပြီး ကော့ကော့လေး အပေါ်ထပ်သို့ တက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သွားသည်။

အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်မေသက် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲရမ်း
လူပါးဝလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

“အိ”

“ရှင် ... မေမေကြီး”

“တော်တော် လူပါးဝတဲ့ဟာမပဲ၊ ဒင်းကိုယ်ဒင်း ဘာများ

အောင်းမေ့နေလည်း မသိဘူး”

“သွားပြီး မလုပ်ပေးရဘူးလား မေမေကြီး ... ”

“ဘာ ... ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ပါလို့ သွားပြောလိုက်မယ်”

မမပုံတုန်းက မေမေကြီး ဘယ်လောက်အထိ ညှင်းပန်းနှိပ်

စက်ခဲ့လဲဆိုတာ အိ အသိဆုံးပင်။

နောက်ဆုံး မမပုံ သေဆုံးရတာ မေမေကြောင့် ဖြစ်သည်။

အိလည်း မမပုံကို အရမ်းသနားမိနေ၏။

မမတုနဲ့ကျမှ ဝဋ်လည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... သွားမပြောနဲ့၊ ဒီဟာမက ချစ်ပွင့်ပုံနဲ့မတူဘူး ...

အကြောမာလွန်းတယ်၊ ကြည့်ပါလား ... ”

“အိ သွားလုပ်ပေးရမှာလား”

“လုပ်ပေးလိုက် ... ဒင်းကို မဟုတ်တာတွေ သွားမပြောပြနဲ့

စိုးလပြည့်စာပေ

... ကြားလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင့်ကို ဘယ်သူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားလဲ၊ နင်အမေ

တွေ လက်ထက်ထဲကလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွား”

မေမေကြီးက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အိ

တော့ အစုတ်အပြတ်တွေပဲ ဆင်ပေးခဲ့ပြီး၊ သူ့သားတွေ စိတ်မဝင်

အောင်တဲ့။

လခလည်း မပေးဘူး။

အိ ထွက်ပြေးချင်တဲ့စိတ်ပင် ပေါက်လာတတ်သည်။

အိမှာ ပြေးစရာမြေမရှိလို့ပါ။

တခြား အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကိုလည်း နှိမ်ချဆတ်ဆံ

့ မကြာခဏ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ထွက်သွားတတ်သည်။

အိကတော့ ဒီမှာပဲမွေးပြီး ဒီမှာပဲ ကြီးပြင်းလာ၍ မေမေကြီး

ပိုင်ဖြစ်နေရ၏။

ထွက်သွားခွင့် မရှိခဲ့။

အမြဲတမ်း အော်ငေါက်ဆူပူခံနေရသည်။

“မမတု ဝင်လာမယ်နော် ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“အေး”

အိကတော့ မမတုကို သဘောကျမိနေသည်။

သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲ၍ ဖြစ်၏။

မမပုံကအေးပြီး ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေတတ်သူပါ။

“မမသန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်နော် ... မမအခန်းက သန့်ရှင်းနေတာပဲဟာ”

“နည်းနည်းတော့ ထပ်ရှင်းပေးနော် အိ ... မမတု မုန့်ဖိုးဖေးပါမယ်ကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... အိမယူပါဘူး၊ ဒီမှာ အိတို့ ပိုက်ဆံကိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မေမေကြီးက ခွင့်မပြုဘူးလေ၊ အလှအပတွေလည်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား ... မမတု သိပြီ၊ သူ့သားတွေနဲ့ ငြိမှာ ကြောက်လို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အစ်ကိုကြီးရော အစ်ကိုလေးရော တည်ကြည်ခန့်ညားကြပါတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းကြတယ် ဖေဖေကြီးနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

ဘယ်လောက်အထိ အတ္တကြီးတဲ့ ဒေါ်မေသက်လဲ။

အိက ဘာပေးပေး မယူပေ။

အိ ဒီမှာ 'နေထိုင်ခွင့်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီတဲ့။

သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း စေတနာပါပါနှင့် လုပ်ပေးနေသည်။

“အိ”

“ရှင်”

“မမပုံကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“မမပုံ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရတာလဲ”

“ရှင်”

အိဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရွံ့

တုန်လှုပ်သွားရတာလဲ။

တု မသင်္ကာမိ။

ဒေါ်မေသက်များ သတ်ပြစ်လိုက်တာလား။

“မမပုံကို အန်တီမေက ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့လဲ ... မမတုကို

ပြောပြပါလား”

“အို ... မသိပါဘူး၊ အိတို့က ဘာပြောပိုင်ခွင့်ရှိမှာလဲ၊ မေမေ

ကြီးကို အရမ်းကြောက်ရပါတယ်”

တု သိလိုက်ပါပြီ။

အိက အလုပ်သမားပဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

“မသိပါတယ် ... မမပုံကို အစေအပါးတစ်ယောက်လို နှိမ့်ချသတ်ဆဲတယ်၊ မဟုတ်လား”

“အင်း အဲ... မမတု ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ပြန်ထေးပေးရင် ... အလုပ်တွေ ပြီးသွားပြီ”

“အိ”

“ရှင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ၊ မမပုံ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မမတု သိချင်တယ် ... အဲ ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး၊ မမတု တာဝန်ယူပါတယ်ကွယ်”

အိ ပြောပြချင်မိနေသည်။

မမတုက ကြင်ကြင်နာနာနှင့် အိကိုဖက်၍ မျက်ရည်လျှောက်လည်း ပြည့်လျှံကျမတတ်ပင်။

မမပုံကိုလည်း အိ ချစ်မိနေ၏။

သနားသည်။

“အိ သွားတော့မယ် ... ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းပါ ... နောက် ဒါတွေ မမေးပါနဲ့နော်”

အိကို ချော့မော့မေးမလိုဟာ။

ယောက္ခမကြီးက အခန်းဝမှာ ရပ်နေသည်။

“အိ ... ပြီးပြီလား ... ”

“ရှင်”

“မေမေကြီး ဆေးလိမ်းခိုင်းမလို့ ... လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ဒေါ်မေသက် စိတ်တွေ မလုံ၍ အိကိုလာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိက ငယ်ရွယ်သူ။

တုန့်ခိုင်းစံ မိန်းမလည်မက ပြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး မေး

နိုင်၏။

ဒေါ်မေသက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု ရှိသည်။

“အိ”

“ရှင်”

“ညည်း ဘာတွေလုပ်နေရလို့ ကြာနေရတာလဲ”

“မမတုက ခိုင်းနေလို့ပါ”

“နင့်ကို ဘာတွေမေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမမေးပါဘူး”

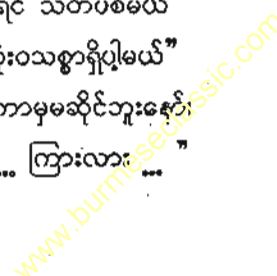
“ဒင်းနဲ့အရောတဝင် သွားမလုပ်နဲ့နော်အိ ... နင့်ဘဝမှာ ငါပဲ

ဘာမှမေးစောင့်ရှောက်ထားနိုင်တာ၊ နင်ပြောရင် သတ်ပစ်မယ်”

“မပြောပါဘူး ... အိ မေမေကြီးကို လုံးဝသစ္စာရှိပါမယ်”

“ချစ်ပွင့်ပုံက သူ့ဟာသူသေတာ၊ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊

ဘာမှ လှည့်ပတ်မေးလည်း မသိဘူးပဲပြော ... ကြားလား ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သွား”

ဒေါ်မေသက် စိတ်မအေးနိုင်။

တုနိုင်းစံကိုလည်း စိတ်မချ။

ဒီကောင်မ ဝင်လာတာ မရိုးသားဘူး။

မိမိအိမ်မှာနေဖို့ အလွယ်တကူ သဘောတူတာလည်း မရှိနိုင်ပါ။

“ငါ့သားတွေကိုများ ဒင်းတို့က မတန်မရာ ယူထားတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ဒုက္ခလာပေးလို့ရမယ်မထင်နဲ့ မိတုနိုင်းညည်းပဲ ဘဝပျက်သွားစေရမယ်”

အမလေး ... ရင်တွေပူလိုက်တာ။

တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေ ထွက်လွန်း၍ မအိပ်နိုင် မစား

ဖြစ်နေရသည်။

သားတွေမွေးထားရတာ ရင်နာတယ်။

မအေ့စကားကို နားမထောင်ကြတော့ဘူး။

မိန်းမတွေမှ မိန်းမတွေ။

သားငယ်က ပို၍ပင် မိမိရင်ကို နာကျင်စေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၅)

“မောင်”

“တု”

“ကားအသစ် ဝယ်ပေးတော့လော တု အရမ်းမောင်းချင်နေတယ် ... ကားအသစ်လေးနဲ့ ကျောင်းသွားချင်တယ်ကွာ နော်” မောင့်ကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ပြီး တုခွဲခွဲနဲ့နဲ့လေး ပြောမိသည်။

“တုရယ် ... ဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ အခုပဲ မောင်နဲ့တု အပြင်ထွက်ကြမယ်လေ၊ တု ကြိုက်တဲ့ကားကိုဝယ် ... ”

“အင်း”

မောင့်ကိုချစ်တယ်ဟု ပြောမိတော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ တု ဘရိတ် ပြန်အုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဟန်ဆောင်၍ပင် မပြောချင်။

ရှင်ပြတန်း

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး သူ့ဌေးကတော်ဘဝကို အချောင်မယူချင်၍ပါ။

မမပုံကြောင့် မောင်နဲ့လက်ထပ်ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“တု ပျော်တယ် မဟုတ်လား ... မောင်တို့အိမ်မှာနေရတာ အဆင်မပြေရင် ပြောနော်”

“အင်းပါ”

မမပုံလို ဖြစ်သွားမှာကို သူ လုံးဝမဖြစ်စေလိုပေ။

မေမေ စိတ်သောကရောက်နေတာ နည်းလမ်းမမှန်ဟု သိ ထင်သည်။

အချစ်ဆိုတာကို မေမေ ထည့်တွက်သင့်၏။

ကိုကိုလည်း နိုင်ငံခြားမှာနေပြီး ပျက်စီးတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်စပြုနေသည်ဟု သတင်းကြားထားသည်။

“တု အဝတ်အစားလဲပြီးရင် ထွက်လာခဲ့ ... မောင် မေမေ့ဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ ... ကားဝယ်တာ မောင့်မေမေက ကြိုက်စရာ မလား ... တု ကြောက်တယ်”

“မောင်ပိုင်တဲ့ငွေနဲ့ ဝယ်မှာပါ ... တု ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် မောင်အဖေဘက်က အဖွားတွေ အဒေါ်အပျိုကြီးတွေ အမွေပေးတာရှိတယ်”

“မောင့်အဖေဘက်က အမျိုးတွေနဲ့ မောင် ပတ်သက်သွားလာတာ မတွေ့ဘူးနော် ...”

“နိုင်ငံခြားမှာလေ ... အဒေါ်အပျိုကြီးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတော့တယ် ... တုကိုခေါ်ပြီး မောင်တို့သွားလည်ကြမယ်”

“တုကို လက်ခံပါမလား”

“မောင့်အဒေါ်က မောင့်ဆန္ဒပါပဲ ... ကိုကိုသွားနေတာ အိမ်မှာလေ ... အခု ကိုကို ပျက်စီးနေပြီတဲ့”

“ဟင်”

ကိုနိုင်က မမပုံကို ဘယ်လောက်အထိချစ်လဲဆိုတာ တု သိသည်။

မောင်လည်း တုကို ချစ်တာပါပဲ။

တု မျက်နှာလေးတစ်ချက်လေးပင် အညှိုးမခံခဲ့။

တုဘတ်ကသာ မောင့်ကိုချစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မရသေးပေ။

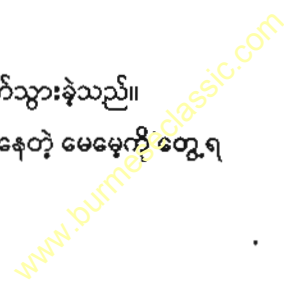
တု နှလုံးသားတွေက မမပုံကြောင့် နာကျင်ကြေကွဲနေသည်။

“မောင် သွားပြီနော် ချစ် ...”

“အင်း”

သူက တု နဖူးလေးကို နမ်း၍ ထွက်သွားခဲ့သည်။

မေမေဆီရောက်တော့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ မေမေကို တွေ့ရ

သည်။

“မေမေ ... နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

“သားငယ်”

“မေမေ”

“မေမေ ရင်နာနေတယ် ... သားကြီးရော၊ သားငယ်ရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်သွားရတာလဲဟင် ... မေမေ ကံဆိုးသလားပဲ”

“သားတို့ကို မေမေချစ်တယ် မဟုတ်လား ... သားတို့တုတ် မိန်းမတွေကိုလည်း မေမေ ချစ်ပေးပါနော်၊ ဖူးစာဆိုတာ သေးတယ်”

“သားကြီး မိန်းမကမှ မေမေ့ကို ရိုကျိုးသေးတယ်၊ သားမိန်းမကတော့ မောက်မားထောင်လွှားနေတယ်နော်”

“မေမေရယ် ... ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တုကို သားတယ်၊ တုက ပညာမာနရှိတယ်လေ ... သားကို ပြားယောင်းဆွယ်ယူခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... သား အရမ်းချစ်လို့ပါ”

“တော်ပါတော့ သားရယ် ... မေမေ မကြားချင်ဘူး၊ မေမေလေ စားမဝင် အိပ်မပျော်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်”

“သား တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ ... ခွင့်လွှတ်ပေး”

“သားစုတွေအားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ သားမိန်းမကို မေမေ့ချွေးမအဖြစ် လက်ခံပေးပါဗျာ ...”

လက်ခံမပေးနိုင်ဘူးဟု အော်ဟစ်ပြစ်လိုက်ချင်ပေမယ့်

အိမ်သက် ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မဖြစ်ဘူး ...

သားက တုနှိုင်းစံမှ တုနှိုင်းစံ ဖြစ်နေတယ်။

သည်းခံနေလိုက်ရ၏။

သားငယ်ကို မိမိဘက်ပါစေရန် ဘယ်လိုစွဲဆောင်ပြောဆိုရ

သေဟု စဉ်းစားသည်။

“မောင်ရေ ... သွားမယ်လေ၊ တု ပြီးသွားပြီ”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ ... မေမေ တုအတွက် ကားဝယ်ပေး”

“သားလည်း တုကို ကျောင်းလိုက်မပို့နိုင်ဘူးလေ”

“ဘာ ...”

မိမိ ဒေါသတကြီး ထလိုက်ပြီးမှ ချွေးမက ဝင်လာ၍ ဆက်

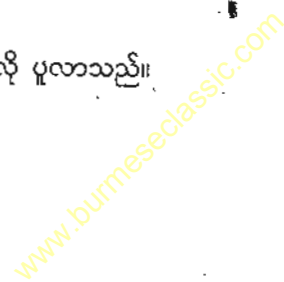
ပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

တုနှိုင်းစံကျမှ မိမိလက်လျှော့ရမလို ဖြစ်နေ၏။

မကျေနပ်လိုက်တာ။

ချွေးမမျက်နှာကြည့်ရတာ နေလို မီးလို ပူလာသည်။

“သွားပြီနော် မေမေ ...”

“အေး ... အေး ...”

ယောက္ခမကြီး ဒေါ်မေသက်ရဲ့အကြည့်တွေက တု ခန္ဓာကိုယ်လေး လောင်မြိုက်ပြာကျသွားမတတ် ဖြစ်နေသည်။

ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်တော့တာပါလား။

ကျွန်မက နည်းနည်းပါးပါးလေးပါ။

ကျွန်မ အစ်မ သေဆုံးရတာ မတရားမှုပဲ။

ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့လေ။

ရက်စက်လွန်းလို့ပါ။

မောင်က တုကို ကားအကောင်းစားတွေကို ကြိုက်တာဝယ်ဖို့ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခွင့်ပြုသည်။

“တု ကြိုက်တာဝယ်နော် ... ဈေးဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီးပါ”

“အင်း”

သူမကလည်း ဈေးအကြီးဆုံး အကောင်းဆုံးကိုဝယ်သည်။

“ကားက ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း ဈေးဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး ကျွန်မ လုံးဝမပျော်ပါဘူး ကိုသက်ပိုင်သော် ကျွန်မ ရှင်ကို ကွာရှင်းမှာပါ”

သူမ စိတ်ထဲကနေ တွေးမိသည်။

သူမဘဝနဲ့ရင်းပြီး မမပုံအတွက် လက်တုနဲ့ပြန်ပေးတာပဲ။

“ရှင်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးမှာပါ ... တုနှိုင်းစံက ဆန်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး၊ ရှင်ကိုအရယူပြီး နည်းစိမ်တွေ ခံစားနေတာလို့ ထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

သူမ ကားလေးကို လိုအပ်တဲ့အလှအပတွေ မောင်က တပ်ဆင်ပေးနေသည်။

ပြီးတော့ တုကို ပြုစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်ဟု ပြောပြီး ခေါ်သခဲ့၏။ တု ပျော်ရွှင်မြူးတူးဟန် ပြုရပေမယ့် ရင်က နာကျင်လာသည်။

“မမပုံ ဘယ်လောက်အထိများ နှိမ်ချဆက်ဆံခြင်းခံရပြီး သာကတွေ ရင်မှာပိုက်သွားရရှာလဲ ... ညီမအတွက်လည်း စိတ်ပူအယ်၊ ရင်သွေးကလည်း တန်ဆာခံပဲ ...”

တု တွေးမိရင်း မောင့်အနားကနေ ပြေးထွက်သွားချင်လာ

၏။

ဒေါ်မေသက်ရဲ့ ချွေးမဘဝကို မုန်းတီးလာ၏။

စိတ်တွေက မသက်သာ။

ကားကို သတိထားမောင်းလာရသည်။

“တု”

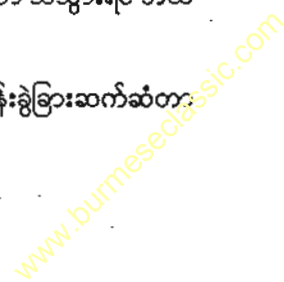
“ဟင်”

“ကားကို သေသေချာချာမောင်းနော် ... မောင် စိတ်ပူ

တယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်း ... စိတ်လောမကြီးနဲ့”
 “အင်းပါ ...”
 မောင်က လမ်းပြရင်း သတိပေးနေသည်။
 တု တချက် တချက် စိတ်ကလွင့်သွားချင်၏။
 စိတ်က မသဒိချင်။
 ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုန်းနေသည်။
 “ရောက်ပြီတု ... ဒီခြံကြီးပဲ ...”
 “ဟင်”
 ခြံတံခါးကြီးကို အစောင့်တစ်ယောက်က လာဖွင့်ပေးရင်း
 တုကိုပါ အရိုအသေ ပြုနေသည်။
 “တုကမ္ဘာစံအိမ် ... ဘာလဲမောင်”
 “တုအတွက်ပဲလေ ... တုနာမည်နဲ့ မောင်ဝယ်ထားတာ
 လာ ... တိုက်ကြီးထဲဝင်မယ်”
 မောင်က တုလက်လေးကိုဆွဲပြီး တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့
 သည်။
 ပြီးတော့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြုနေ၏။
 တု လက်မှတ်ထိုးလိုက်တဲ့။
 တုလက်လေးကို ဆွဲယူတော့ တု တွန့်ဆုတ်စွာ ပြန်ရုန်း
 ပြစ်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲတု ... မင်းအတွက်ပဲလေ”
 “တု မလိုချင်ဘူး ... မောင့်နာမည်နဲ့ပဲထားပါ၊ မောင်ပိုင်ဆိုင်
 အက တုပိုင်ဆိုင်တာပဲလေ”
 “မောင်ရဲ့ချစ်သက်လက်ဆောင်ပါ တုရယ် ... လက်ခံပေး
 ကွာ၊ မေမေအတွက် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး၊ မောင့်ကိုယ်ပိုင်ငွေ
 ကြေးပါ”
 “ဟင့်အင်း ... တု လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မောင့်အချစ်တွေကို
 ယုံကြည်ပါတယ် ... မောင့်ဆီကနေ အကောင်းဆုံးကားကို
 ခိုင်ဆိုင်ထားပြီးပဲ ... တု လက်မခံနိုင်တာကို အတင်းအကြပ်ကြီး
 ပေးပါနဲ့”
 မောင် ဘယ်လိုပဲပေးပေး တုလက်မခံနိုင်ပေ။
 တစ်နေ့နေ့ တု ကွာရှင်းပြစ်မယ့်ယောက်ျားပါ။
 တုက အချောင်သမား စိတ်ဓာတ် လုံးဝမရှိတူးနော်။
 “တုရယ် ... မင်းမာနတွေကို မောင် လေးစားပါတယ်၊
 ဆင့်အချစ်တွေကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါကွာ”
 အင်းဟု ပြီးစလွယ်ဖြေပြီး တု ပြန်လာခဲ့သည်။
 သူ့သားလုပ်ရပ်အတွက် ဒေါ်မေသက်သာ သိသွားရင် ဘယ်
 ကောက်အထိ ရင်နာသွားမလဲ။
 သူမတို့ ညီအစ်မအပေါ် အဆင့်အတန်းခွဲခြားဆက်ဆံတာ

မျိုးတော့ သူမ နာကြည်းနေသည်။

ပြန်ရောက်လာတော့ မောင့်မေမေက ထွက်လာပြီး မကြည့်

ပေ။

သူမက ကားဟွန်းကို အကျယ်ကြီး တီးပြစ်သည်။

“ပွမ် ပွမ် ...”

“ပွမ်”

“ပွမ်”

“တု အရမ်းပျော်တယ်မောင် ... တု ကားမောင်းပြီး

ကျောင်းတက်ချင်တာပါ”

“ပွမ် ...”

“ပွမ်း ... ပွမ်”

မောင့်လက်မောင်းကိုတွဲပြီး တုတိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့

သည်။

မောင့်မေမေက အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်တဲ့။

ခေါင်းမူးလို့တဲ့။

“ခဏအနားယူမယ် ... ပြီးတော့ အပြင်ပြန်ထွက်ကြမယ်

နော် မောင် ... လာခဲ့ ...”

မောင့်အမေ အိပ်ခန်းထဲ မောင်ထပ်မသွားစေရန် မောင်

လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ တုခေါ်လာခဲ့သည်။

ရွေးမတွေ့အပေါ် တန်ဖိုး မထားချင်တဲ့ မောင့်အမေ။

ရင်ပွင့်သွားနိုင်၏။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

မောင့်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“မောင်”

“တု”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ”

“လင်မယားပဲ တုရယ် ... ကျေးဇူးတင်စရာမှ မလိုတာ၊

အကို မောင်ဘယ်လောက်အထိ ချစ်လည်းဆိုတာ သက်သေပြချင်

အထိ၊ တုအတွက် မောင်ဘာမဆို ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တယ်၊ တု အပြီး

ဆားတွေ တုမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ထာဝရ ရှိစေချင်လို့ပါ”

“တကယ်”

“တုရယ်”

မောင့်အနမ်းတွေ မောင့်အပွေ့အဖက်တွေကိုတော့ တုမခံ

သူလိုပေ။

အောက်သက်သက်နှင့် မနှစ်သက်မိ။

ထို့ကြောင့်ပင် မောင်က ချစ်လားဟုမေးနေမှာ ကြောက်၍

မည်း မောင့်ကိုကော်ဖီ တစ်ခွက် မောင်ကိုယ်တိုင်သွားဖျော်ပေးပါ

ပြောလိုက်သည်။

၂၂

ရှင်မြတ်နိုး

“ကောင်းပါပြီ မိန်းမရယ် ... မောင်ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးဖို့ မယ်”

“အိကို မခိုင်းရဘူးနော်”

“စိတ်ချ ... မောင်ကိုယ်တိုင် ဖျော်မယ်၊ အချစ်ဆန္ဒက မောင်ဆန္ဒပါပဲနော်”

မောင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

တု လုပ်ရပ်တွေက မှားလား မှန်လားဆိုတာကိုပင် တုပြန်နှိမ့်စဉ်းစားသုံးသပ်လို့လာခဲ့သည်။

အချစ်မရှိဘဲနဲ့များ တုရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးကို အဆုံးရှုံးခံပြန်လို့လိုက်တဲ့ မိန်းမ။

ရှေ့ဆက်ဘဝကို ဘယ်လိုတန်ဖိုးတွေနဲ့ ရပ်တည်နေထိုင်မလဲ။

တု လုပ်ရပ်အတွက် မမပုံက နှစ်သက်မှာမဟုတ်ပေ။

“တု ... ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူနော်၊ တုကို ထူးချွန်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာမလေး ဖြစ်စေချင်တယ် ... မမရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒနော် ပြီးတော့လေ ... ကိုယ့်ဘဝနဲ့နီးစပ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကိုရှာပြီး လက်ထပ်၊ တုလေးကိုတော့ မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူး”

မမပုံ ပြောတတ်တဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လား

သည်။

မမပုံ ယောက္ခမကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တု ဝေဖန်ရင်လည်း ခေမပုံက နားချဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်တတ်သည်။

“သူ့သားက အရာရာပြည့်စုံတဲ့သားလေ၊ အကောင်းဆုံးတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်စေချင်မှာပေါ့၊ တုရယ် ... အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မမတို့လည်း မေမေနေရာရောက်ရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ညီလေးတုကိုတောင် သာမန်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မမပုံ ဆဘောမတူနိုင်ပါဘူး ... မေမေက သားလေ ... ”

တု လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်ပြီး မောင်ကို ကွာရှင်းပြစ်လိုက်နှင့် ကောင်းမလားဘဲ။

မောင်ဘက်မှ အချစ်ကြီးချစ်ပြကာ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေသည်။

“ရှင်ကိုတော့ တု ဘဝတစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွား၊ ဆန္ဒမရှိပါဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ”

မောင်အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်ငြိသွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ယောက်ျားချမ်းသာပြီး တုက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ စံစားနေနိုင်တာ ရှက်သည်။

တုကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ။

မောင်တို့ အသိုင်းအဝန်းတွေကလေး ပိုင်းလုံးမဆိုပြီး အလောက်များ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်နေကြမလဲ။

တု ကားအသစ်ကြီး မောင်းသွားရင်တောင် ကျောင်းအရှက်ရစေနိုင်သည်။

“တု”

“ဟင်”

“တုအတွက် ကော်ဖီလေး ... မောင် အစွမ်းကုန် ပျော်တယ်၊ သုံးခွက်မြောက်ပဲ ... တစ်ခွက်က ရေများသွားလို့၊ တစ်ခွက်က မှောက်ကျသွားလို့၊ ဒီတစ်ခွက်ကိုတော့ မောင်အသက်နဲ့ထဲက ကာကွယ်လာခဲ့ရတာလေ”

မောင်က အချွေအရံတွေ မြောက်များစွာနဲ့ နေထိုင်လာသူပါ။

တုအပေါ်ကျတော့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ လုပ်ဆောင်နေသည်။

မောင့်အချစ်တွေက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းနေ၏။

သူမ အနားလာပြီး ပွေ့တူပေးနေ၏။

မောင် တယုတယ။

အမေ နေမကောင်းဖြစ်တာကိုပင် မောင် မေ့လျော့နေသည်။

“ကော်ဖီသောက် ... ပြီးရင် မောင်တို့အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားကြမယ်၊ တုကို ကားမောင်းကျင့်ပေးမယ် ... မောင် စိတ်မချဘူး၊ တု ပင်ပန်းနေလား”

“ဟင်အင်း ... ကားမောင်းရတာ ပျော်တယ်၊ ညစာလည်း အပြင်မှာသွားစားကြမယ်လေ နော် ... မောင် ...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... တုလေး ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်စေမယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

မောင်က တုကို ပွေ့ဖက်ထားပြန်သည်။

တော်ပြီကွာ ...

ရေချိုးတော့မယ်ဆိုပြီး မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြစ်မိတ်၏။

မောင်က တဟားဟား ရယ်နေပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၆)

“ငါ သွေးတက်ပြီး သေတော့မယ် အိရယ် ... လူပါးဝလိုက်
တာနော်၊ ကြည့်စမ်း ... ကားဟွန်းသံကို တမင်အကျယ်ကြီး တီး
နေတာဟဲ့”

ဒေါ်မေသက် ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲလာတော့မည့်စိတ်ကို
အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

မအေ နေမကောင်းဘူးဆိုတာတောင် လာမကြည့်ဘဲ မိန်းမ
တို့တော့ ကားအသစ်ဝယ်ပေးပြီး အပျော်တွေ ဆိုက်နေကြသည်။

“အစ်ကိုလေးကို ခေါ်ပေးရမလား မေမေကြီး ...”

“မခေါ်နဲ့ နေပါစေ၊ မိန်းမကို ကော်ဖီကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေး
တယ် ဟုတ်လား ... ငါ့သားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘာမဟုတ်
တဲ့အောက်တန်းစားမိန်းမတစ်ယောက်အတွက်များ”

ဒေါ်မေသက် မဖြေနိုင်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ခဏကြာတော့ ကားက ပြန်ထွက်သွားသံ ကြားသည်။

“အိ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်သူလဲ၊ ဒင်းတို့ ထွက်သွားကြပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေကြီး ... ကားအသစ်နဲ့လေ”

အိကလည်း မေမေကြီး ဝင်္ဂလည်နေတာကို ကြိုတ်နဲ့ သဘောကျနေမိသည်။

မမပုံတုန်းက မေမေကြီး ရက်စက်ခဲ့တာပဲ။

ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာပင် ဆေးခန်းမပို့ခဲ့။

မေမေကြီး သတ်တာပဲ။

“တောက် ... ဒင်းက မတန်မရာလာပြီး ဗိုလ်ကျနေတာထိ ငါ့အသည်းကို စီးမြိုက်ခံနေရသလိုပဲ ... ဆားနဲ့အပက်ခံရသလိုပဲ ဒင်းကို အသေသတ်ဖြစ်ချင်လာပြီ”

မေမေကြီး ဝင်္ဂပြန်လည်တာလေဟု အိပြန်ပြောချင်သည်။

ဒေါသကြီးတဲ့ မေမေကြီးကိုတော့ အိကြောက်မိ၏။

မမတု အနိုင်ယူပြတာ အိတော့ကြိုတ်ပြီး ထောက်ခံမိနေသည်။

“အိ”

“ရှင်”

“ငါနားကို ဝှမ်းဆို့ပေးစမ်း၊ ဒင်းတို့အသံတွေ မကြားချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မေမေကြီးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အိ ရယ်ပြစ်ချင်သည်။

မမတု မှန်တယ်။

ဆင်းရဲသားတွေကို နှိမ်ချင်တဲ့မေမေကြီး။

အိကလည်း မေမေကြီး ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း ဝှမ်းဆို့ပေးလိုက်၏။

အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ မေမေကြီးရဲ့ဝေဒနာက မုန်းတီးစရာ ကောင်းနေသည်။

“နင် သွားတော့ ... ဟိုဟာမ ပြန်လာရင် ခိုင်းနေဦးမယ်။

အိပ်တော့ ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိ ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်မေသက် တစ်ယောက်ထဲ တုနှိုင်းစံအား ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဆဲဆိုဖြစ်နေမိသည်။

“အောက်တန်းစားမ ... အဆင့်ကိုမရှိ ပိုင်းလုံးမ ... နင်နဲ့ငါ့

သား တူတန်လို့လား၊ အစုတ်ပလုတ် ကောင်မ”

ဒေါ်မေသက် အိပ်လို့ပင်မရ။

နားထဲမှာ ဝှမ်းဆို့ထားသဖြင့် သားတို့ပြန်ရောက်လာတာပင်

မကြားရ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ငွေဆီကနေ ဖုန်းလာသည်။

“မမမေ ... တွေ့ပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ လာကြည့်မလား”

“အင်း ... ကြည့်မယ်၊ အတော်ပဲငွေရယ် ... မမတော့လေ
သေတော့မယ်၊ ဒေါသတွေဖြစ်ရလို့လေ ... ငွေရေ အမှန်အကန်ရော
ဖြစ်ရဲ့လားကွယ်”

“မမမေ ကြည့်လိုက်လေ၊ မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ၊ ကောင်း
မလေးက ပထမနှစ်လေ ... နည်းပညာကောလိပ်တက်နေတယ်
နေတာက သံလွင်လမ်းမှာပါ မမ”

“ဟယ် ... ကောင်းလိုက်တာ၊ စောစောထဲက အဲဒီလိုဟာ
မျိုးလေးကို ရှာရမှာ၊ မမ အခုပဲ လာတွေ့မယ်ငွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့နေကျ စားသောက်ဆိုင်လေးကို လာ
နေနော်”

“အေး ... အေး”

အဆင်ပြေလိုက်တာ။

တုနိုင်းစံထက် မြင့်တယ်။

ဒေါ်မေသက် ပျော်သွားပြီး ဝတ်စားပြင်ဆင်၍ အပြင်ထွက်
လာသည်။

တုနိုင်းစံကလည်း ကားနှင့်အပြင်ထွက်ရန် ပြင်နေ၏။

သားက ကျန်ရစ်သည်။

“အန်တီမေ ... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ တုလိုက်ပို့ပေးရမလား။

ဒါမှာ မောင်ဝယ်ပေးတဲ့ကားလေးကို ကြည့်ပါဦး ... တုစိတ်တိုင်းကျ
ချွေးဝယ်ထားတာလေ ... မောင်က တုအတွက် လုံးချင်းတိုက်ကြီး
တောင် ဝယ်ပေးတာ ... တုက လက်ခံဖို့စဉ်းစားနေတုန်းလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“တက်လေ ... ဘယ်သွားမလဲ၊ တုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ညည်းမောင်းတာ မစီးရပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ ကားရှိတာပဲ ...
နိုင်တာနဲ့ပဲ သွားမယ်”

သားက လုံးချင်းတိုက်ကြီးတောင် ဝယ်ပေးတာတဲ့။

သားနှစ်ယောက်လုံးဆီမှာ သူ့အဖေဘက်က ပေးထားတဲ့

မွှေးတွေ ရှိထားကြသည်။

သားကြီးတုန်းကမှ အမေကို ငဲ့ညှာထောက်ထားသေး
တယ်။

မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။

ကြာရင် ဒင်းလက်ထဲ အကုန် ရောက်တော့မယ်။

ပညာအတတ်ဆုံးနဲ့ အစွမ်းအစအရှိဆုံး သားငယ်က တုနိုင်းစံ

ပို၍ပင် စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသည်။

“မောင်ချို ... မြန်မြန်မောင်းတော့၊ ကြာရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်

ကားကို မီးရှို့ပြစ်မိတော့မယ် ... ပိုင်းလုံးမ ... ”

လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒရိုင်ဘာနဲ့ပါ”

“အေးကွယ် ... သားငယ်ကို အစောကြီးထဲက အဲဒီလိုရှာပေးရမှာ၊ ငယ်လည်းငယ် ချောလည်းချော၊ ပိုက်ဆံလည်းချမ်းသာတဲ့ ပညာလည်းတတ် ... ငွေရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“မမရေ ... နောက်မှပျော်၊ လောလောဆယ် သားနဲ့ဘယ်လို ဆုံပေးမလဲ၊ တိုင်ပင်ဦး ...”

“မမမေက ပေါ်တင်ကြီးလုပ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သမီးလေးက သားနဲ့ဆုံဖြစ်အောင် ကြိုးစားလေ ... အန်တီသားရှိတဲ့ရာကို လိုက်ပြမယ် ... သမီး ကြည့်ထားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာဘ်က လူကို တွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ လူမြင်ပြီးမှ လာဘ်ခံစားလို့ရမလား ပြောမယ်လေ”

“ကြည့်ပါကွယ် ... အန်တီသားငယ်က အရမ်းခန့်ညားချောတယ်”

လာဘ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မဆိုးဘူး။
ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံသူလေးပဲ။
မိဘတွေကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းရှင်တွေတဲ့။
ဒေါ်မေသက် သဘောအကျကြီး ကျသွားရသည်။
သားရှိနေတဲ့ ကုမ္ပဏီကိုခေါ်သွားပြလိုက်၏။

လာဘ် အရမ်းနှစ်သက်သဘောကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လာဘ် ... မေမေကြီးသားငယ် မချောဘူး

ဘူး”

“အင်း ... အရမ်းကို ခန့်ညားချောမောတဲ့ ကိုကိုပဲ၊ လာဘ်ကြိုက်သွားပြီ ... ကိုကိုကို အရယူရတော့မယ် ထင်တယ်”

“တုနှိုင်းစံဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းစေချင်တယ်၊ မောင်းထုတ်ခွင့်ချင်တယ် ... နိမ့်ကျတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေမေကြီး

ဘူးမအဖြစ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ လာဘ်လေး ကြိုးစားပါ၊ သား

တစ်က လာဘ်လေးကို နှစ်သက်စွဲလမ်းသွားရင် ဒင်းနဲ့ကွာရှင်းပြီး သားနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ... အမွေတွေအားလုံး လွှဲပေးမယ်”

“အမွေတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး၊ ကိုကိုလာဘ်ရဲ့နလုံးသားကို လာထိတယ်၊ ကြိုက်သွားပြီလေ ...”

“လာဘ်လေး ကြိုးစားနော်”

“စိတ်ချ”

လာဘ်လေး ပြန်သွားတော့မှ မငွေက ဒေါ်မေသက်ထံမှ ငွေခ တောင်းသည်။

“မမမေ ... ကတိအတိုင်းနော်၊ လာဘ်လေးအခြေအနေကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကြိုက်တယ် ငွေရယ် ... အစောကြီးထဲက ဒီလိုဖြစ်ရမှာလေ”

“ငွေအတွက်”

“ပေးမယ် ပေးမယ် ... လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရင် ဘောက်ဆူးထပ်ပေးဦးမယ်ငွေ”

ငွေ တောင်းတဲ့ပိုက်ဆံကို အလွယ်တကူပဲ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“လာဘ်လေးက မဆိုးပါဘူး၊ မမမေ သဘောကျတယ်၊ သားနဲ့ဖြစ်သွားပါစေ ...”

ဒေါ်ငွေကတော့ ရသမျှငွေတွေယူပြီး လာဘ်နှင့်ချိန်းထားတဲ့နေရာ ပြန်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အန်တီငွေ ... ဝီပြင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီအဖွားကြီး အတ္တကြီးလွန်းတယ်၊ တမင်လုပ်ပြစ်တာ၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင်လေ”

“လာဘ်လည်း အဝီအပြင်လုပ်မယ်၊ ကိုကိုက ချောလိုက်တာ တကယ့်ကို ယောက်ျားပီသတယ်”

လာဘ်က နာမည်တွေ အများကြီးပဲ။

ချောမောတောင့်ဖြောင့်တာကတော့ လာဘ်ရဲ့ ပါရမီ။

“ဒီအဖွားကြီးက ယုံတာပဲ ...”

“သူများအပေါ် ဒုက္ခရောက်စေချင်တာလေ ... လာဘ်ကတော့ အပိုင်ချည်ရမှာပဲ”

လာဘ်က ဒေါ်ငွေတူမ ဝမ်းကွဲပါ။

မိဘက ဆင်းရဲသည်။

နည်းပညာတက္ကသိုလ်တက်နေတယ် ဆိုတာလည်း မဟုတ်

လမ်းပေါ်က မိန်းကလေး။

“ကိုကို အဟိ ... အရမ်းချောတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ခင်ဆံကလည်းချမ်းသာ၊ လာဘ်တော့ ပွပွပဲ ...”

“နင်ပွရင် အန်တီငွေ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့နဲ့နော် လာဘ်”

“အန်တီငွေကိုတော့ အထူးသီးသန့် ကျေးဇူးဆပ်မှာ”

“ဒေါ်မေသက် ယောက်ျားဘက်က အရမ်းချမ်းသာတာ၊

လေးတွေမှာ သီးသန့်အမေ့ပစ္စည်းတွေပဲ အများကြီးရထားတယ်

... အန်တီငွေလည်း အပိုင်ချိုင်ဖို့ အကွက်တွေ သွားတာပဲ၊

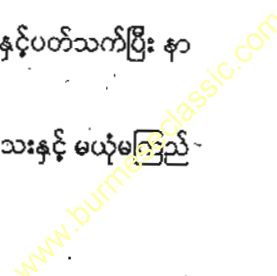
ဆင်းရဲသားတွေဆို အရမ်းနှိမ်ချဆက်ဆံချင်တယ်၊ အန်တီငွေ

လင် ဟန်ကောင်းလို့လေ ...”

ဒေါ်ငွေ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါ်မေသက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နာ

ညည်းစရာ ရှိနေခဲ့သည်။

မိမိကို စတွေ့ချင်း အထင်သေး၊ အမြင်သေးနှင့် မယုံမကြည်

ရှင်မြတ်နိုး

စကားတွေပြောခဲ့ဖူး၏။

စိတ်ထဲမှာ တေး၍ မှတ်ထားသည်။

“တုနိုင်းစံ အစ်မတုန်းက မတရားလုပ်တာလေ၊ ကောင်မလေး သေသွားရတယ်”

“လာဘ်နဲ့တွေ့ပြီလေ ... လာဘ် ပိပိရိုရို လှုပ်ရှားပြမယ်”
ကိုကိုနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ လာဘ် အရမ်းပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။
လာဘ်ကို အတည်မယူရင်တောင်မှ လာဘ် သူဌေးမလေး
ဖြစ်ချင်တယ်။

ဘဝက ရုပ်ချောတာတစ်ခုပဲ ကံကောင်းခဲ့၏။

အဖေက လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းရတယ်။

အမေ့ဘက်က နည်းနည်းတော့ ပိုက်ဆံရှိတယ် ပြောတာပဲ။

“ကိုကိုကို ဘယ်လိုတွေ့အောင်လုပ်ရမလဲ ... အန်တီငွေ
အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး”

“လာဘ် လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေက ရိုးနေပါပြီ ... ကောင်
မလေး အပီအပြင်လုပ်”

“စိတ်ချပါ”

လာဘ်ကတော့ အကြီးအကျယ် ပွပေါက်တိုးသွားသည်။

အစီအစဉ်တွေအားလုံးကို အန်တီငွေက စီစဉ်ပေးခဲ့၏။

ကားငှားတာတွေရော လာဘ်အတွက် အပြင်အဆင်တွေ

ရော အားလုံး အပီအပြင် ဖြစ်သည်။

“နည်းနည်းလေးမှ မမှားယွင်းစေနဲ့နော် လာဘ် ... အန်တီ
ငွေလည်း ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လစ်တော့မယ်၊ ပွဲစားဘဝက ကျွတ်
အောင် ကြိုးစားရမယ်”

မိမိလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။

ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ဖို့ စဉ်းစားထား
သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒီညနေပဲ ကိုကိုနဲ့ဆုံမိအောင် လုပ်ရမယ်၊
လာဘ်တော့ အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီ ... အဟိ ... ဒီလိုယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့သာ အတူနေရရင် သေပျော်ပါပြီ၊ အရမ်းချော အရမ်း
ခန့်တယ်”

လာဘ် စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး ရင်တွေခုန်နေသည်။ ကံ
ကောင်းပြီး ဒီလိုခွင်ကောင်းကောင်းလေး တွေ့ရတာပဲ။ ကိုကိုကိုဖြစ်
ကျသွားအောင် မြူဆွယ်မှဖြစ်မယ်။ လာဘ်ကိုယ်တိုင်က စွဲမက်စရာ
အလှတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

အခန်း (၁၇)

“မောင်ရေ ... တု ငါးဟင်းမစားတတ်ဘူး၊ အရိုးတွေနှင့်ပေး
ငါလား”

တု ထမင်းပွဲမှာ တမင်အသံစာစာဖြင့် မောင့်ကို ရွဲနဲ့ ပြောနေ
သည်။

“ငါးဟင်းမစားတတ်ရင်လည်း တခြားဟင်းတွေရှိတယ်လေ
တု ... သားလက်တွေ အရိုးစူးကုန်မယ်”

“ငါးဟင်းလည်း စားချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... တုကို
ငါ့ဟင်းချက်တိုင်း မမပုံက အရိုးနှင့်ပေးတတ်တယ်၊ တု ကြိုက်
တော့ ကြိုက်တယ်”

“အိ လာနှင့်ပေးလိုက် ... ”

“ကဲပါ ... မောင်ပဲ နှင်ပေးပါ့မယ်၊ တု စားချင်ရင်လေ’
ယောကွမကြီးရဲ့ မျက်စောပိုးကြီးက သူမထံ ဆက်ခံနဲ့

ရောက်လာသည်။

နောက်ဆို တုတို့ကို ထမင်းပိုင်းမှာ အတင်းခေါ်စားခိုင်းအ
မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

“ညည်း ... အမေရှေ့မှာတောင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သားကိုခို
နေရတာလဲ တုနိုင်းစံ ... နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ပါဦးအေ”

“မေမေ”

“မင်း အသာနေစမ်းပါ ... သားယောက်ျားလေး ထ
ယောက်ရဲ့ ဘုန်းကံဆိုတာရှိသေးတယ်လေ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ အ
ရှေ့မှာတောင် မရှောင်ဘဲ ခိုင်းနေရတာလဲ”

“တော်ပါတော့မေမေရာ ... လင်မယားဆိုတာ ထ
ယောက်ကိုတစ်ယောက် သာတယ်နာတယ်မတွက်ဘဲ လုပ်ကိုင်
ကြရတာပဲ”

တု ဆတ်ခနဲထပြီး ထမင်းပိုင်းကနေ ထွက်လာခဲ့မိသည့်
အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

မောင့်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု တု ထင်သည့်
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင့်ရဲ့အချစ်တွေကို တု မခံစား
၍ပဲဖြစ်သည်။

မောင်က နောက်မှလိုက်လာပြီး သူမအား ပွေ့ဖက်
မော့လိုက်၏။

တု ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ တွန်းဖယ်ရုန်းထွက်ပစ်သည်။

“ဖယ်ပါ ... တုအသားကို မထိနဲ့၊ မောင့်အမေက ဒီလိုလင်
မယားကြား ဝင်ပြောစရာလိုလို့လား၊ ကြည့်ပါဦး ... မညာမတာ
တုကို အမြဲတမ်း နှိမ်ချဆက်ဆံချင်နေတယ်”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် တုရယ် ... မေမေက လူကြီးဆို
တော့ မျက်စိနောက်တာပါ၊ ကဲ ... ထ၊ မောင် အရိုးနှင်ပေးမယ်၊
တု စားလေ ... ဘာမှလည်း မစားရသေးဘဲ ထသွားရတာ”

“ဖယ်ပါ ... ရှင့်အမေက တုကို နှိမ်ထားချင်တာ၊ တုပြော
ထားသားပဲ ... တုကို လာနှိမ်လို့ မခံဘူးလို့ ... ”

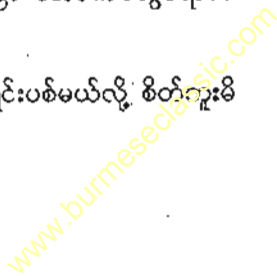
“ဟုတ်ပါတယ် ... တု မမှားပါဘူး၊ မောင် မေမေကိုပြောပါ
မယ်၊ တု ဘာမှမစားရသေးဘူးလေ ... ဒါကြောင့် ... မောင့်တို့အိမ်
ခွဲနေမယ်လို့ ပြောတာလေ”

“တစ်ယောက်ထဲ မနေရဲလို့ပေါ့၊ ယောက်ျားအိမ်မှာကပ်နေ
တာမှ အပြောအဆိုခံရတယ်၊ တော်ပြီ ... အိမ်ခွဲနေတော့မယ်”

“တုသဘောပါပဲကွာ ... ကောင်းတယ်၊ မောင် ဝယ်ထားတဲ့
ခြံကြီးမှာသွားနေကြမယ်၊ တု လက်ခံလိုက်နော် ... ”

မောင့်ကို တုမချစ်နိုင်ဘဲ ဆက်ပြီး သောကတွေရောက်
အောင် မလုပ်ချင်တော့ပေ။

မောင့်ကို အကြောင်းရှာပြီး ကွာရှင်းပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိ

ရှင်မြတ်နိုး

တော့လည်း တုတွေဝေတွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

သံယောဗဉ် တွယ်နေပြီလား။

မောင့်အမေနှင့်ဝေတဲ့နေရာမှာ သွားနေဖို့ တု ဆုံးဖြတ်မိလို့က်တာ မောင့်အပေါ် မပြတ်သားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်က တုဆံပင်လေးတွေကို ဖွဖွလေး နမ်းသည်။

“တုပဲ မေမေကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်ဆို ... ပြောပါဦး တုဆန္ဒက မောင့်ဆန္ဒပါပဲကွာ၊ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းကြမယ် ... ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ အခုပဲ ပြောင်းနေကြမယ်”

မောင်က တုအတွက်ဆို ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ အဆင့်ပါပဲလား။

မောင့်အချစ်တွေကို တုအသိအမှတ် ပြုရမလို့ ဖြစ်နေသည်။

တုလေ မောင့်ကို သာမန်တုနဲ့ ဘဝတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

နစ်ယောက်အတူတူ ရုန်းကန်တည်ဆောက်လိုသည်။

“တုကို မောင် ချစ်တယ် ... ဝေးသွားရမှာ မောင် အစိုးရဆုံးပဲ ... မောင့်ကို ကတိပေးစမ်းပါ တုရယ် ... မောင်နဲ့ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူးလို့ ...”

တုက ကွဲကွာဖို့ ကြံစည်နေသည်။

လက်ထပ်ထဲက ကွာရှင်းဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့၏။

တု အချောင်သမား မဖြစ်ချင်ဘူး။

မမပုံ အတွက်ပဲ တုရဲ့ဘဝကို စတေးပြစ်ခဲ့တာပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ တု နောင်တရလာသည်။

မောင်နှင့်ဝေးရမှာ တုလည်း ကြောက်နေမိသည်။

“မောင် ကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် တု ...”

“မပြောင်းတော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲတု”

“ဒီမှာပဲ နေတော့မယ် ... မောင့်အမေကိုသာ မောင်ပြော

ထားပေး ...”

“ပြောင်းကြရအောင်ပါ တုရယ်နော် ... မောင်တို့အိမ်ထောင်

ဆု ခိုင်မြဲအေးချမ်းဖို့ဆိုတာ သီးသန့်နေထိုင်သင့်ပါတယ်”

တုကတော့ မောင့်ကိုကွာရှင်းပြတ်စိမ့်ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား၍ သီး

သန့်နှစ်ယောက်ထဲ မနေလိုပေ။

တု စာမေးပွဲပြီးတာနှင့် မောင့်အနားကနေ တု ထွက်သွား

သည်ဖြစ်သည်။

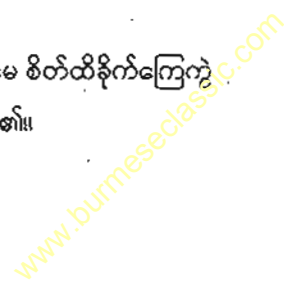
“မောင့်မေမေ ... အရမ်းပေါက်ကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ထားလိုက်

တော့ ... တု ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့မယ် ... ဖယ်ပါ ...”

သော်လည်း ခက်နေသည်။

မေမေကတစ်မျိုး တုကတစ်မျိုး မေမေ စိတ်ထိခိုက်ကြကွဲ

ရတာလည်း သော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

တုကို မမပုံလို အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေချင်။

မေမေနှင့်အနီးကပ် မနေချင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တု ပြင်ဆင်ပြီး ကျောင်းကိုထွက်သွားတော့ မေမေက အခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“သားကို မေမေ သတိပေးတာပါ ... မင်းမိန်းမက မေမေ

ကို အမုန်းတွေ အရမ်းများနေပြီထင်တယ်၊ မေမေ့သားတွေကို အနှစ်သက်လို တယုတယ တမြတ်တနိုးထားနေတာလေ၊ မေမေ့ရှေ့မှာ

သားငယ်လုပ်နေတာ၊ မေမေ ရင်ကျိုးရပြီ”

“သားက အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်သွားပြီလေ ... မေမေက ဆိုင်း

ဆိုင်တော့တာလေ ... မပိုင်တော့ဘူး၊ သားတို့ အိမ်ထောင်ရေး

အဆင်ပြေအောင်ပဲ ... မေမေ နားလည်ပေးပါ ... ”

“ဘာပြောတယ် သား ... ”

“သားကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုတာပါ။

မဟုတ်လည်း သားတို့အိမ်ပြောင်းနေပါ့မယ်”

မလွယ်ပေ။

သားငယ်က ဟိုဟာမမှ ဟိုဟာမ ဖြစ်နေသည်။

ငွေကို ဖုန်းဆက်ရမယ်။

လာဘ်လေးကိုရောပဲ။

အမြန်ဆုံး ကြံစည်ပါတော့။

အဆင့်မရှိတဲ့ ဟာမကိုတော့ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး။

“အိမ်တော့ မပြောင်းပါနဲ့သားရယ် ... မေမေပဲ ခွင့်လွှတ်

သည်းခံပေးပါ့မယ် ... အမေဆိုတာ အစားပြန်မရနိုင်ဘူးနော်သား”

“သိပါတယ်မေမေ ... တုကိုလည်း သားဘယ်လိုမှ မစွန့်

ခွတ်နိုင်ပါဘူး၊ မေမေ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ”

မေမေ့ကို သည်းခံနားလည်ပေးစေရန်ပဲ သော် ပြောနေမိ

သည်။

တု မျက်နှာလေးပျက်နေတာပင် သော် မနေတတ်။

ချစ်သူ မျက်နှာလေး ကြည့်လင်စေရန် သော် ဘယ်အလုပ်

ကိုမဆို လုပ်ပေးချင်ခဲ့၏။

မေမေ့ကိုပဲ ဖြောင်းဖျက်သိမ့်ရင်း သူလည်း ကုမ္ပဏီကို ထွက်

ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကားပေါ်က အဆင်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်

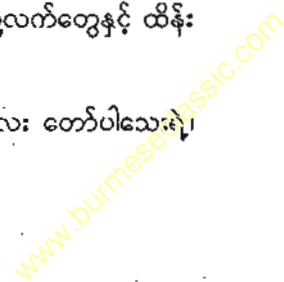
ထိုင်ကပ်မိသွား၏။

ကောင်မလေးက ဝင်တိုးတာပါ။

လဲပြိုကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွား၍ သူ့လက်တွေနှင့် ထိန်း

ဆီးပေးရသည်။

“အို ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကို ... အမလေး တော်ပါသေးရဲ့၊

လာဘ်လည်း လောလော လောလောနဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့
လေ”

“ရပါတယ်”

သူ ကုမ္ပဏီထဲဝင်လာတော့ ကောင်မလေးလည်း လိုက်ဝင်
လာသည်။

ချောချောမောမော တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ကောင်
မလေးပဲ။

သော်က မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူတစ်
ယောက် မဟုတ်တော့ အကြည့်ကို ချက်ချင်း လွှဲပြစ်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားထဲဝင်တော့လည်း ကောင်မလေးနှင့်နှစ်
ယောက်ထဲ ဖြစ်နေ၏။

ကောင်မလေးက ပြုံးပြသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘယ်အထပ်မှာလဲဟင်”

“ပဉ္စမထပ်မှာပါ”

“ကျွန်မနာမည်က လာဘ်ပါ ...”

“ဪ”

“ကိုကိုနာမည်က ကိုသက်ပိုင်သော် မဟုတ်လား”

“ဟင် ... မင်းက ကိုယ့်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာ

သူ့ကို တရင်းတနီးနှင့် ကိုကိုဟုပင် ခေါ်နေသေးသည်။

ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။

သူကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အဖြစ်မခံနိုင်၍ မျက်နှာထား
တည်ထားလိုက်၏။

သတိထားရမယ်။

ကောင်မလေးက ရယ်သည်။

“ကိုကိုလို ခန့်ညားချောမောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
အညီဂုဏ်သတင်းက မိန်းကလေးတွေရဲ့ကြားမှာ ထင်ရှားတယ်

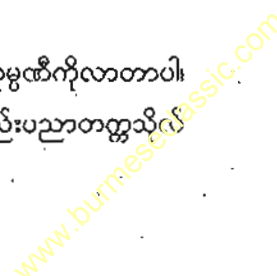
ကိုသက်ပိုင်သော်က တကယ်လည်း ယောက်ျားပီသစွာ
အမောလှပလွန်းသည်။

လာဘ် ... ကြိုက်သွားပြီ။

အရယူမယ်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ဟိုအတ္တကြီး
အနားအဖွားကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“လာဘ်က လေးထပ်မှာရှိတဲ့ ဦးလေးကုမ္ပဏီကိုလာတာပါ။
ဒီလို သိနေတာကြာပြီလေ ... လာဘ် နည်းပညာတက္ကသိုလ်

ရှင်မြတ်နိုး

မှာတက်နေပါတယ်။ ကိုကိုကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူးမလေး မလိုဘူးလားဟင်”

“မလိုပါဘူး ... ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ အခုမှ အစပျိုးနေဆဲလေ”

“အခမဲ့ ကူညီမှာပါနော်”

“ကျေးဇူးပဲ”

သော် အကြည့်ကိုလွှဲပစ်၍ ခပ်တည်တည်နေပြစ်လိုက်သည်။

တု သိသွားရင် မလွယ်ဘူး။

ကောင်မလေးက သူ့အနား တိုးကပ်လာ၏။

သူက ဖယ်သည်။

“ကိုကို”

“မင်း”

“လက်ဆောင်ပေးတာ”

“ဘာ ... ဟေ့ ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ချစ်လို့”

ကောင်မလေးက အရပ်မြင့်မြင့်လေးပဲ။

ဒေါက်ဖီနပ်ကလည်း အချွန်အမြင့်ကြီးစီးထား၍ သူ့အရပ်

တန်းတူဖြစ်ပြီး သူ့ပါးကို နမ်းရှိုက်သည်။

တိုးတိုးလေးပဲဖြောမယ် ချစ်တယ်

သော် အထိတ်တလန့်နှင့် တွန်းဖယ်ပြစ်ရင်း အပူရှိန်တွေ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လောင်မြိုက်သွားလေသည်။

“မင်း ... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ... ”

“သွားပြီနော် ... တာတာ ... ”

“ဟာ ... ”

ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်မလေးပါလား။

ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲက ကောင်မလေး နိုင်သည်။

သော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

တုကလွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမှ မချစ်ဘူး။

တုအပေါ် သစ္စာရှိပြရမယ်။

မိန်းကလေးက သူ့ကိုမြူဆွယ် ဖြားယောင်းတာမျိုးလည်း နိုင်သည်။

သူ စိတ်မဝင်စားမိစေရန် ကြိုးစားနေမိ၏။

ရုံးဆင်းတော့လည်း ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုစောင့်နေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေတာလဲ ... ကိုယ်က ထောင်ရှင်နော် ... ”

“ကိုကိုနန်းက တုနိုင်ခံ မဟုတ်လား ... ”

“မင်း သိနေတာပဲ ...”

“အင်း”

“သိသိကြီးနဲ့များကွာ”

“ရိုးရိုးသားသားတောင် ခင်မင်လို့မရဘူးလား”

“မသင့်တော်ဘူးထင်တယ် ... ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းလာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့တော့ ... တောင်းပန်ပီ တယ်”

“ကိုကိုကိုချစ်လို့ လာဘ်ကို အပေါစားမိန်းကလေးလို့ မထင် နဲ့နော် ... စိုးပေါ်ကဆင်းလာတာ၊ ကိုကိုကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွား တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

သူ ကားပေါ်သို့ အမြန်ဆုံးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက မလွယ်ဘူး။

သူ့ကို သကြားလုံးလေးတစ်လုံး ခွာပြီး ပါးစပ်ထဲ အတင်းနဲ့ ကျွေးနေ၏။

ငြင်းလည်း အတင်းကျွေးမှာမို့ သူ လက်ခံလိုက်ရသည်။

“သွားတော့နော် ... အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်ပါစေ သူ ဝေါခနဲနေအောင် ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။

ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရတင်းနေ၏။

ရှောင်ရမယ် ...

တုနှင့်သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ အထိ ကိုင်မခံနိုင်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တုရှေ့မှာ မလုံမလဲနှင့် တုမျက်နှာ ဆေးကလည်း တင်းတင်းမာမာ။

မေမေနှင့်များ ပြဿနာတက်လားဟု မေးတော့ ဒီလိုပါပဲဟု ပြောပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

“တု”

“ဟင်”

“ညစာ အပြင်ထွက်စားမလား”

“အိမ်မှာပဲ စားမယ်”

“မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောလေ ...”

“သွားပြင်ပေး ...”

မောင် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ တမင်ခိုင်းပစ်တာပါ။

မောင့်မေမေက တုမမပုံအား ရက်စက်ခဲ့တာတွေကို အိက ညစ်ဆင့် တု သိလိုက်ရသည်။

တုလုပ်ရပ်တွေကို ရပ်ပစ်တော့မည် လုပ်ပြီးမှ အိဆီက တောင်းနှိုက်ရင်း သိလိုက်ရသည်။

မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အားနစ်နေရတာလဲ။

ရှင်မြတ်နိုး

မောင့်အမေကို ထောင်ထဲပို့ပြစ်လိုက်လို့ရ၏။

မောင်က သူမကို နမ်းပြီး ထွက်သွားသည်။

“ညည်း ငါ့သားကို ဘာဖြစ်လို့ မညာမတာ ခိုင်းနေရတာလဲ တုနိုင်းစံ၊ ညည်း ... တမင်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

ယောက္ခမကြီးက သူမအခန်းဝလာရပ်ပြီး မျက်နှာတင်းတင်း မာမာထန်ထန်ဖြင့် ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“အဲဒါ ... ကျွန်မတို့ လင်မယားကိစ္စပါအန်တီ ... သူ ကျေနပ်လို့ လုပ်ပေးတာပဲ ... ကျွန်မက အတင်းအကြပ် လုံးဝမခိုင်းပါဘူး မေးကြည့်ပါ ...”

“ညည်း ... ညည်း ယောက္ခမကို မလေးမစားနဲ့ အကျော လာမာပြနေတယ်၊ ဘာကောင်မလဲ ...”

အိမ်ပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်ချင်ပေမယ့် အိမ်ကို ထိခိုက်သွားမှာစိုး၍ မပြောတော့။

တု ထင်သားပဲ။

မမ သေရတာ ဒေါ်မေသက် ပရောဂ မကင်းဘူးဟု ထင်ထားသည်။

“မမပုံကို အိ အရမ်းသနားတယ်၊ အားနည်းပြီး အရမ်းမောနေလို့ အကူအညီတောင်းတာ ... မေမေကြီးက ထွက်သွားတယ်”

ကြားကာစက ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲရပေမယ့် အိမ်က ငိုဖို့

တောင်းပန်၍ တု သည်းခံနေလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ လင်မယားကြားမှာ ဝင်စွက်ဖက်နေတာတွေ ရုပ်ပေးပါ ... ကျွန်မက မမပုံလို ပျော့ညံ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာအေး ...”

“ထွက်သွားပါ ... မောင်ပြန်လာတော့မယ်၊ ကျွန်မအတွက် ထမင်းပွဲသွားပြင်နေတာလေ”

“တောက်”

အဖွားကြီး ထွက်သွားသည်။ တု ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြစ်လိုက်၏။ မမပုံအတွက် တု နောင်တ မရနိုင်ပေ။ မောင့်ကို တော့ တု အရမ်းအားနာပါတယ်။ မောင်က ညစာ စားဖို့ လာခေါ်သည်။

အခန်း (၁၈)

မောင့်အမေဖြစ်နေ၍ တုန့်ပြန်လိုတဲ့ စိတ်က ပျောက်ဆုံး
သွားတတ်သလို မမပုံကို ရက်စက်ခဲ့သူအဖြစ်လည်း သူမ နာကြည်း
စွာ လက်တုန့်ပြန်လိုနေခဲ့ပြန်သည်။

မောင့်ကို စွန့်ခွာထွက်လာခဲ့ဖို့ တု ဘာဖြစ်လို့များ တွန့်ဆုတ်
နေခဲ့ရလဲ။

မောင်နှင့်တူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ
ကောင်းတဲ့အိမ်ထောင်ရေးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်။

အမုန်းတွေ ပဋိပက္ခတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

“မောင့်ကို တုချစ်တယ် ... တု နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေ
ရပြီ မောင့်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ တု လှည့်စားမိနေပြီ
ဆင်ပါတယ်”

တု စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တုတို့ ညီအစ်မ ကျိန်စာတွေ မိနေခဲ့တာလား။

သံယောဇဉ် တွယ်ရတဲ့ မမပုံ။

“တု ညီမလေး ... မမပုံကို ချစ်ရင်လေ ညီမလေးဘဝမှ အဖြူစင်ဆုံး အအောင်မြင်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါနော် ယောက်ျားကို ရွေးချယ်ရင်လည်း ကိုယ့်ထက်အရမ်းမြင့်တဲ့သူ စိတ်မကူးနဲ့နော် ... အစွမ်းအစရှိရင် ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်ပါတယ် မမက တုကို ဒီလိုဘဝမျိုးနှင့် မြင်တွေ့ချင်မှာမဟုတ်ဘဲ အောင်မြင်ထူးချွန်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာမအဖြစ်ပဲ မြင်တွေ့ချင်သည်။

“မောင် ... ကျွန်မ ထွက်သွားချင်ပါပြီ။ မောင့်ကိုလည်း ယောဇဉ်မတွယ်ချင်ပါဘူး ... အချစ်တွေကို ကျွန်မ မုန်းတယ်”
မောင့်အမေနှင့် နေရတာ လုံးဝအဆင်မပြေပေ။
တုတို့ ညီအစ်မအပေါ် အထင်သေးလွန်းနေသည်။
မမပုံကို သေစေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း တု မုန်းတီးမိသည်။

- “တု”
- “ဟင်”
- “တု ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”
- “မမပုံကို သတိရမိနေလို့ပါ”

မောင့်ကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေး အုမြူးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ပြုံးရွှင်နေ၏။

တုကတော့ မောင်နှင့်ပတ်သက်တာတွေ စိတ်မဝင်စားစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်မိသည်။

“တုမျက်နှာလေး မှိုင်တွေနေရင် မောင်မနေတတ်လို့ပါကွာနော်”

တုအလှက လာဘ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအလှထက် တည်ငြိမ်သည်။

မောင်ကတော့ တုကိုပဲ တန်ဖိုးထားချစ်၏။

လာဘ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အထင်မကြီးမိ။

သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ ချစ်ဇနီးလေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

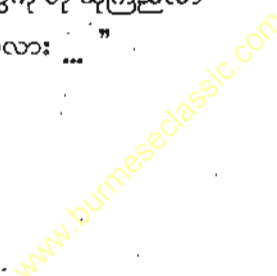
“အို ... မောင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“မောင်ကလဲကွာ”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့လေ မောင်အချစ်တွေကို တု ယုံကြည်လာမှာပါ ... အချစ်ကြီး ပြန်ချစ်လာလိမ့်မယ် သိလား ...”

“အရူး”

“ဟုတ်တယ်လေ ... တုကိုချစ်လို့ တု စွန့်ခွာသွားမှာ တွေးကြောက်ရင်း ရူးတော့မယ် သိလား ... ကောင်မလေး ... ”

အခန်းလေးထဲမှာ ရယ်မောသံလေးတွေ လွင့်ပျံနေသည်။ မောင့်ကို မချစ်စေရန် ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ တု နှလုံးသားတွေ ရင်တုန်လှုပ်မောစွာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

မောင့်ကို စွန့်ခွာသွားဖို့ တု လုံးဝသတ္တိမရှိတာ အမှန်ပါပဲ။ ကြောက်တယ် ...

အခြေအနေတွေ ဒီထက်ဆိုးဝါးသွားမှာ တု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလိုလို့။

မောင့်အနမ်းက တုရင်ကို ပထမဦးဆုံး ရိုက်ခတ်သွားသည်။ “တု”

“ဟင်”

“မောင့်ကို ချစ်ရဲ့လားကွာ ... တုဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတွေ ကြားချင်တယ်”

“မပြောချင်ပါဘူး ... ရှက်တယ်”

တု ရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီး မောင့်အနားမှာ တုနေထိုင်ခွင့် မရှိနိုင်လို့ပါ။

“နင်ရူးနေလား တုနှိုင်းစံ ... ငါဖြစ်စေချင်တာက တန်ဖိုး

ရှိတဲ့အပျိုစင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ... တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ် တု”

မောင့်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ မောင့်ကိုချစ်မိသွားပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။

“မမယောက္ခမကြီးကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်တု၊ ဒါက မိခင်လေ၊ မမတောင် ညီမလေး အခုပညာမတတ် ဘာမတတ်၊ မမတို့ထက် နိမ့်ကျတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေး လက်ထပ်ကြည့်ပါလား ... မမပုံ အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ပစ်မှာပဲ”

တု ဘာလုပ်ရမလဲဟင်။

မောင်ရယ် ...

ဒေါ်မေသက်ကိုလေ တု ယောက္ခမအဖြစ် မိခင်လို ရိုသေဆက်ဆံရမှာလားဟင်။

“မမပုံလေ ... အရမ်းမောပြီး ကူညီပါလို့ပြောနေတယ်၊ မေမေကြီးက ထွက်သွားတယ်”

“ဘာ ... ”

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် မောင့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ပစ်သည်။

“တု ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သူ့အကြောင်း တွေးမိပြန်ပြီလဲကွာ”

မေမေကြောင့် တုစိတ်ညစ်နေတာ သော် သိသည်။

သော်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် မသိ။

ချစ်သူခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားမိ

၏။

တုကို နည်းနည်းလေးပင် သော် အဝေးမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ

သည်။

“တု စာကျက်ရမယ် ... စာမေးပွဲက အရမ်းနီးနေပြီလေ”

“ကျက်လေ ... မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ တု”

“တော်ပါပြီ”

မောင့်ကိုလည်း မခိုင်းချင်တော့ပေ။

တု အေးစက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မောင့်ကိုကြည့်မိသွား

သည်။

မောင်က မသိ။

တုနဲ့ကြေနေတဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေကို သေသေချာချာ သင်

သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်စေရန် ပြန်ခင်းပေးနေ၏။

မောင် တကယ်ပဲ တုကို ချစ်ခင် နှစ်သက်မြတ်နိုးရှာတာဖြစ်

သည်။

“သားရေ ... ဒီမှာ မေမေ့ဆီကို သစ်သီးခြင်းကြီးပို့လိုက်

တယ်၊ လာဘ်တဲ့ သားနဲ့သိလား ...”

“ဗျာ”

မေမေက အခန်းဝမှာရပ်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် သော် လန့်

သွားမိသည်။

တုက စားပွဲမှာထိုင်နေ၏။

မေမေ ဘာသဘောနဲ့ လာပြောရတာလဲ။

ဒီကောင်မလေး ကလွန်းသည်။

“မေမေ့အတွက်တဲ့ ဘယ်ကကောင်မလေးများလဲ၊ လူကြီး

တုကို သိတတ်တယ် ...”

“သားလည်း မသိပါဘူး မေမေ ... ဘယ်က ကောင်မလေး

ပဲ”

“လာဘ်တဲ့ ...”

မငွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ဒေါ်မေသက် ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။

သားနဲ့လာဘ်တို့ ဆုံမိပြီးသွားပြီပဲ။

“သား တကယ်မသိတာလား ... လာဘ်ဆိုပြီး အသိထဲမှာ

လာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပို့ရတာလဲ ... ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး ...”

“တကယ်မသိတာပါ မေမေ ... ထားလိုက်ပါ၊ သားနဲ့လည်း

မဆိုင်ဘူးထင်တယ်၊ မေမေမိတ်ဆွေတွေထဲကဖြစ်မယ်”

“ကိုကိုမေမေအတွက်တဲ့လေ”

“ဟာ ... ”

“မင်းကိုခေါ်တာကိုက ကိုကိုတဲ့ ... ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ ... မင်းနဲ့အရမ်းရင်းနှီးပုံပဲ”

ဒေါ်မေသက်က တုန့်ခိုင်းစံနှင့်သားတို့ ပြဿနာဖြစ်စေရန် တမင်သွေးတိုးပေးလိုက်သည်။

“မေမေ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဗျာ ... သား ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး၊ တုအပေါ် ဘယ်တော့မှလည်း သစ္စာ မဖောက်ဘူး”

“မသိဘူးလေကွယ် ... လာဘ်ဆိုတာပဲ ... ”

မေမေ ထွက်သွားတော့မှ တုကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားသည်။

“ဖယ်ပါ”

“တု”

“သွား”

“မောင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော် တု ... ဘယ်ကမိန်းမလဲ မောင်ကတော့ တုကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘယ်ကလာဘ်လဲ ... ”

“မေမေနဲ့ပတ်သက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မောင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး တကယ်ပါ ... ”

မောင်ကို တု ယုံသည်။

မောင်မေမေက ပြဿနာတက်အောင် ကြံစည်တာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

တုကို ဒီလောက်အထိတောင် သားနှင့်သဘောမတူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မောင်နဲ့တုကြားမှာ သွေးမကွဲကြေးနော် ... အချစ်တွေကို ခြုံကြည်ကြရအောင်ပါကွာ”

မောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်နေတာ ကြားလိုက်ရတော့ တုမနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်သွားရသည်။

ကွာရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျား ဦးစွဲလမ်းနေပြီလားပဲ။

“မောင် ... ရှုပ်ရင်တော့ ကျွန်မ ကွာရှင်းမှာနော်”

“တု ... မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွာ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်

မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကွာရှင်း ကွာရှင်း မောင်ကတော့ ကွာမပေးနိုင်ဘူး ... တုက မောင့်မိန်းမပဲ ... ”

“မောင့်အမေက သဘောကျနေတယ်ထင်တယ်၊ သစ်သီးတွေ ပို့လိုက်လို့လေ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

တုကတော့ ဘယ်တော့မှ ပို့မှာမဟုတ်။

ရှင်ကြီးသားကိုတောင် မက်မောတွယ်တာနေမှာ မဟုတ်ဘူး။

မောင်ကတော့ တုမျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန်လေး ပြီးရှင်လာစေရန် အမျိုးမျိုး ချော့မော့နေသည်။

“လာဘ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်လောက်ပဲ မြူဆွယ်နေပါစေ မောင်က တုနဲ့ဘယ်အရာမျိုးမှ မလဲနိုင်ဘူး ... မောင်ချစ်ရတဲ့ ဇနီးလေးက တုပါ ...”

“မောင် ဖောက်ပြန်နေတာပါ။ လာဘ်ဆိုတာ ဘယ်ကလဲ ရှင်းပြ ... တု တကယ်ပဲ စိတ်ထဲမှာ မသက်သာတော့ဘူးနော် ... ပြောလေ ...”

“မောင်လည်း မသိပါဘူး၊ မေမေပြောတာပဲ”

လာဘ်နှင့်ပတ်သက်မိတာကိုပင် တုကို အမှန်အတိုင်း မပြောပြရ။

တု သံသယဝင်မှာကို ကြောက်သည်။

မေမေ ... ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ။

လာဘ် ဒီကောင်မလေး မလွယ်ဘူး။

“နောက်နေ့ကစပြီး တု မောင့်ဆီ အမြဲတမ်း ချက်နေသော ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ မောင့်ဆီလာခဲ့ ... မောင့်အနားမှာ တုအဆီ

လေးလို နေပေးပါ”

“အပိုတွေ ...”

မောင်နှင့် ဘဝတစ်သက်လုံး လက်တွဲဖော်လုပ်ရန် စိတ်မကူးခဲ့သော တုက မောင့်ကိုပွေ့ဖက်မိနေသည်။

တု ဘယ်တုန်းကမှ မောင့်ကို တယုတယ မလုပ်ခဲ့။

တမင် ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးနေခဲ့တာပါ။

တု စိတ်ပူနေပြီ။

လာဘ်က ဘယ်သူလဲ။

မောင်နှင့်တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှုရှိတာတော့ သေချာနေသည်။

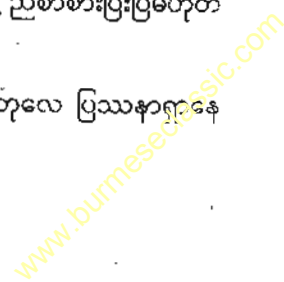
“ချစ်လေး မောင်တို့အပြင်ထွက်ကြမလား ... ကားလျှောက်မောင်းမယ်၊ ဝယ်စရာရှိတာတွေ ဝယ်မယ် ... တု ဈေးဝယ်ထွက် ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

တုလည်း စိတ်ညစ်လာတာရော မောင့်အမေကို အရွံ့တိုက်ပြီချင်တာရော မောင်နှင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

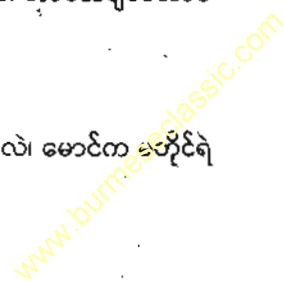
“သား ဘယ်သွားမလို့လဲ ... မင်းတို့ ညစာစားပြီးပြီမဟုတ်လား ... ဘယ်အချိန်လဲ ...”

“ဈေးဝယ်ထွက်မလို့ပါ မေမေ ... တုလေ ပြဿနာရှာနေ

တယ် ... စိတ်တွေကောက်နေလို့ ချောမလို့ ... ”
 ယောက္ခမကြီးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
 တုတို့အပေါ် ဒီလောက်အထိ ခါးသည်းစွာ မုန်းတီးနေ၏။
 မောင့်လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်၍ တု ထွက်လာခဲ့သည်။
 “ကဲ ... တုလေး ... ဘယ်သွားမလဲ၊ သွားချင်တဲ့နေရာသွား
 ဝယ်ချင်တာဝယ်စေ ... ”
 မောင်ရယ် ...
 တုအပေါ် ဒီလောက်အထိပဲချစ်ရလား။
 သည်းသည်းတုန်နေသလိုပဲ။
 တုလည်း ချစ်တယ်။
 မောင့်ကို မုန်းလို့ မရတော့ဘူး။
 အရမ်းချစ်မိသွားပြီထင်တယ်။
 မောင့်ကို စိတ်မချတော့ဘူး။
 မောင့်လက်ကိုတွဲထားရတာပင် တု အင်အားတွေပြည့်နေခဲ့
 သည်။
 “ကိုကို ... ဟယ် အတွဲနဲ့ပါလား၊ သူက ဘယ်သူလဲဟင်”
 မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က မောင့်ကို တရင်းတနီးနှင့်
 ကိုကိုဟုခေါ်၍ လာနှုတ်ဆက်နေသည်။
 “မင်း ဘယ်သူလဲ ... ဘာအကြံအစည်နဲ့ ငါ့ကိုနှော့က်ယူဖို့

နေရတာလဲ”
 “လာဘ်လေ ... မသိချင်ယောင်တော့ မဆောင်သင့်ပါဘူး၊
 သစ်သီးခြင်းပိုလိုက်သေးတယ်၊ ကိုကိုမေမေက အရမ်းသဘောကျ
 နေတယ်၊ လာဘ်ကိုလေ လူကြီးမိဘကို သိတတ်ရုံသေတယ်တဲ့”
 “ဟေ့ ... ”
 “လာပါ မောင် ... ပြန်ကြစို့၊ အရေမရ အဖတ်မရနဲ့ လာရှုပ်
 နေတယ် ... ပြန်ကြစို့ ... ”
 “ကိုကို ... ”
 “မင်း ... မင်း ဘာတွေလာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ ရဲစခန်းကို
 အကြောင်းကြားလိုက်မှာနော်”
 “တိုင်လေ ... ကိုကို တိုင်ရဲလို့လား၊ ကျွန်မ အသက်က
 သယံ့ရှစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူးနော် ... ကိုကို ချစ်တယ်ပြောပြီး စား
 ဆောက်ဆိုင်ရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲမှာလေ ဖက်ပြီးနမ်းတယ်”
 “ဟင်း ... မင်း မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့၊ ငါက လူကြီး
 သူကောင်းတစ်ယောက်ကွ”
 “ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုကိုက လူလိမ်ပဲ၊ ဘာမသိချင်ယောင်
 ဆောင်နေတာလဲ”
 “တောက် ... ”
 “ဟေ့ ... နင်ဘာတွေ လာရှုပ်နေတာလဲ၊ မောင်က မတိုင်ရဲ

ရင်တောင် ငါကတိုင်ရဲတယ်၊ နင် ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်လို့ရမယ် ထင်လား”

“တိုင်လေ ... တိုင်လိုက် ... ရှင်တို့ပဲသိက္ခာကျရမှာပေ
ရှင်က ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ အရှုပ်တော်ပုံကို ဘာဖြစ်လို့ ဖော်ထုတ်
ချင်ရတာလဲ၊ အချစ်မပါဘဲ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကိုကြည့်ပြီး လာ
ထပ်တာလား”

မောင်က ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ တုလက်လေးကို ဆွဲ
ထွက်လာခဲ့သည်။ မောင့်လက်တွေ အေးစက်ပြီး တုန်နေ၏။

ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ မောင့်စိတ်တွေ မတည်မငြိမ်
နေသည်။

“ကျွန်မ ကားမောင်းမယ် ... ဖယ်ပါ ... ”

မောင်က ဖယ်ပေးသည်။

တု ထင်လိုက်တာက မောင့်မေမေရဲ့စနက်ပဲ ဖြစ်နိုင်စေ
အရှက်မရှိလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။

တုကတော့ လမ်းပေါ်က ကောင်မလေးဟုပဲ ထင်သလို
“မောင်”

“ဟင်”

“ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးတွေက ဒီလိုပါပဲလေ ... ဒီ
အနှောက်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့၊ တု ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူးနော်”

သော်လည်း မေမေစနက်တွေဟု ထင်နေမိသည်။

သူတို့ကို နှောက်ယှက်ဖို့ မေမေ စေခိုင်းတာဖြစ်နိုင်၏။

တုကို ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။

မေမေနှင့်လာဘ်တို့ ပတ်သက်ဆက်ဆံမှု ရှိနိုင်သည်။

စိတ်မောလိုက်တာ ...

သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ အငြိုက်မခံနိုင်ပေ။ ရှင်းရမယ်။

သူ့ကို ပေါ်တင်ကြီးလိုက်၍ ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားနေ

မေမေညွှန်ကြားမှုလား။

ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ သူ့စိတ်တွေ တုန်ရီနေဆဲပင်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်လို

တဲ့ ဆန္ဒတွေကိုတော့ လုံးဝ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးဖြစ်တာမျိုး လက်မခံ
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၁၉)

သားကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမှ ဖြားယောင်းသွေး
ဆောင်၍ မရနိုင်ကြောင်း ဒေါ်မေသက် သိလိုက်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လာဘ်လေးနဲ့ မိမိသဘောတူနေမိ၏။

တုနိုင်းစံထက် အများကြီး အဆင့်အတန်းမြင့်လွန်းတဲ့ မိန်း
ကလေးပါ။

“နင့်ကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငှါသားအနားကနေ
ဆောင်းထုတ်ပစ်ရမယ် တုနိုင်းစံ ... အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမ ... ”

ဒေါ်မေသက် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

တုနိုင်းစံကို မောင်းထုတ်ဖို့ မိမိ ကြံစည်နေမိ၏။

ငွေနှင့်တိုင်ပင်၍ သားကို အမိဖမ်းဖို့ အစီအစဉ်တွေကို မိမိ
ညီနောင် လုပ်မိ၏။ သားကြီးထံမှ ဖုန်းလာသည်။

“မေမေ ... နိုင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ညှိတို့အိမ်ထောင်
ရေးကိုတော့ ဖျက်စီးမပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ တုကို လက်ခံပါ ... ညှိကလဲ
တုကို အရမ်းချစ်တယ်လေ ... သားကြီးဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ရင်
ကျေနပ်ပါ ... ”

“ဘာပြောတယ် နိုင် ... သားကြီးဘဝကို မေမေ ဖျက်ဆီးပစ်
တာလား ... မင်းက စွဲချက်တင်တယ်ပေါ့လေ ... ”

“သေရင်လည်း ကိုယ့်နောက်ဘာပါလို့လဲ မေမေရာ ...
မိသားစုဝင်တွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြရအောင်ပါ”

“မရဘူး ... ငါကတော့ ဒီအဆင့်မရှိတဲ့ ဟာမကို ဘယ်တော့
မှ ချွေးမတော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကွဲစေရမယ် ... ရှင်ကွဲမကွဲ သေကွဲ
ပဲ၊ ငါ့သားတွေဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တဲ့ ဟာမတွေ ... ”

“မေမေ အခုသားမှာ အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေပြီ၊ မကြာခင်
လူ့လောကထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မယ်၊ ညီလေးကို သားလို
အဖြစ်မျိုး မကြိုစေချင်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“နိုင် အရက်တွေအရမ်းသောက်လို့လေ၊ အသည်းကင်ဆာ
ဖြစ်နေပြီ ... နိုင် လူ့လောကထဲမှာ အကြာကြီးမနေရတော့ဘူး
မေမေ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ဒေါသတွေ၊ အတ္တတွေကို
ရလျှာပစ်လိုက်ပါတော့နော်”

“သားကြီးနိုင် ... မင်းတကယ်ပြောနေတာလား၊ မေမေ့ကို
စိတ်သောကရောက်အောင် မပြောပါနဲ့”

“တကယ်ပါမေမေ ... အန်တီလေးကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်
နဲ့ မေမေ့ကို မလိမ်ပါဘူး ... ညီလေး စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊
သား အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ”

“သား ... သားငယ် ... ”

သားကြီးက ဖုန်းပိတ်သွားသည်။
ဒေါ်မေသက် ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။

သူများသမီးကို သေစေခဲ့တာ ကိုယ့်သားလည်း သေဆုံးဖို့
ဖြစ်လာခဲ့ပြီလား။

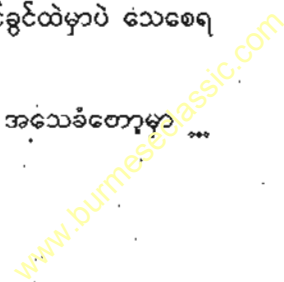
မိမိ ရင်တွေကွဲအက်မတတ် ပူလောင်နေသည်။
သားတို့အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်မေးကော့ ဟုတ်မှန်ကြောင်း

ပြောပြီး မိမိကို အပြစ်တင်သည်။

“မမမေကြောင့်ပဲ သားကြီးဘယ်လောက်လိမ်မာလဲ ...
မေမေလုပ်လို့ပဲ ... အခုတောင် ရောဂါဖြစ်နေတာတောင် အရက်
သွားသောက်နေတယ် ... သေချင်လို့တဲ့ ... ”

“ငါ့သားကြီးကို ပြန်ခေါ်ရမယ်၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သေစေရ
မယ်”

“မမမေသားက လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အသေခံတော့မှာ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

သူ့မိန်းမနောက် လိုက်သွားမလို့တဲ့ ...”

သေတာတောင် မိန်းမကို လိုက်ပေါင်းတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ပေါင်းကြ ... သေကြ ... အမေတစ်ယောက်လုံးကိုတောင်

သံယောဇဉ်မရှိတဲ့ သားတွေ ...”

တုနိုင်းစံကိုလည်း လက်မခံနိုင်ပေ။

ဘာချွေးမလဲ။

အသုံးမကျတဲ့ဟာတွေ။

လာဘ်နဲ့ပဲ လက်ထပ်စေရမယ်။

မျိုးရိုးသန့်လေး ဒေါ်မေသက် အိပ်လို့မရ။

မျက်လုံးတွေက ကြောင်နေသည်။

“မေမေ”

“ဟင် ... သားငယ်၊ မင်းအစ်ကိုသတင်း ကြားပြီးပြီလား”

“မေမေ သိပြီးပြီလား”

“အင်း ... အခုပဲသိတာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်သား

မေမေကို ပြောစမ်းပါဦး ... အသေခံပြီး သူ့မိန်းမနောက်လိုက်သွား

မလို့တဲ့လေ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မေမေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီပဲ ... မဖြစ်သေး

ခင် ကိစ္စတွေကိုသာ တားဆီးသင့်ရင် တားဆီးရမယ်လေ”

“ဘာပြောတယ် သားငယ် ...”

“လာဘ်ကိစ္စပါ ... သား တုကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးမေမေ ... အခု တုက သားကိုကွာရှင်းဖို့ပြောနေပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့သားရဲ့ ...”

“ဘာပြောတယ် မေမေ”

“တုနိုင်းစံကို မေမေ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ချွေးမအဖြစ် လည်း လက်မခံနိုင်ဘူး ... မေမေကို သေစေချင်တာလား သား ရယ်”

“ကိုကိုလည်း အရှုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး သောကဝေဒနာတွေ ခံစားပြီး သေရတော့မယ်၊ သားလည်း ကိုကိုနောက်လိုက်မယ် ထင် တယ်”

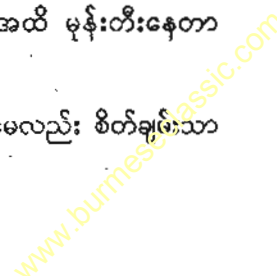
“သေကြ ... သေကြ၊ မင်းစဉ်းစားပါ ... အမေနဲ့မိန်းမ ဘယ်

သူ့ကိုရွေးမှာလဲ ... လာဘ်လေးက မဆိုးဘူး၊ မေမေကိုလည်း ရိုသေ တယ်၊ မျိုးရိုးလည်းကောင်းတယ်၊ သား ဟိုကောင်မ ပိုင်းလုံးမကို ဘွာရှင်းပစ်လိုက်ပါ၊ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြရအောင်နော်”

တု ခြေလှမ်းတွေက မောင့်အမေအသံကြောင့် တုန့်ခနဲ ရပ် သွားသည်။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို ဒီလောက်အထိ မုန်းတီးနေတာ သား။

“လာဘ်လေးကို လက်ထပ်ပါ၊ မေမေလည်း စိတ်ချမ်းသာ

ရှင်မြတ်နိုး

မယ်၊ သားဘဝလည်း မြင့်မားမယ် ... လာဘ်လေး မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ထားကြတာပါ”

“တော်ပါတော့ မေမေရာ ... သား တောင်းပန်ပါတယ်၊ တုကလွဲပြီး သား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်လို့ပါ။ တုနဲ့မကွာနိုင်ပါဘူး၊ သားတို့ ဒီကနေ ပြောင်းနေကြတော့မယ်”

“သား ... အမလေး ... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အမေ့ကို စွန့်ခွာသွားတော့မလို့လား”

“မေမေ့ကို မစွန့်ခွာသွားပါဘူး၊ သားလာမှာပါ ... တုနဲ့တော့ လုံးဝမကွဲနိုင်ဘူးမေမေ ... သား ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမနဲ့ပဲ မိသားစု ဘဝလေး တည်ဆောက်ချင်ပါတယ်”

တု ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
သူမ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့၏။
မောင်ကတော့ တုကိုချစ်သည်။
တုလည်း မောင့်ကိုချစ်နေမိပါပြီ။
တုကိုယ်တိုင်ပင် မောင်နှင့်အဝေးမခံနိုင်တော့။

မောင့်မေမေနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သိနေသည်။

“တု”
“ဟင်”

“မောင်တို့အိမ်ပြောင်းမှာကို မေမေက လက်မခံပေမယ့် မောင်တို့ကတော့ ပြောင်းကြမယ် ... တုနဲ့ကွဲကွာဖို့ မောင် စဉ်း တောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး၊ မောင့်ကို ခွဲခွာမသွားပါနဲ့ ...”

“မောင့်မေမေကမှ လက်မခံနိုင်တာဘဲ၊ လာဘ်လိုကောင် မလေးမျိုးနဲ့ လွတ်ပေးတဲ့အထိကတော့ ဘု ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင် ဘူးနော်”

“တုရယ် ... မောင်တို့အိမ်ပြောင်းကြမယ်၊ လာဘ်မကလို့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မကြိုက်ဘူး ... မောင့်ကိုလည်း ဘယ်တော့ မှ ပြားယောင်းမြူဆွယ်လို့ မရနိုင်ဘူး”

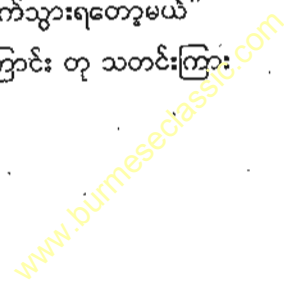
“အိမ်ခွဲနေဖို့ တု ပြန်စဉ်းစားဦးမယ်မောင် ... မိဘကိုထားခဲ့ ပြီး ထွက်သွားဖို့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

“တု”

“မောင် သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ တု စာကျက်ရမယ် ... စာ မေးပွဲပြီးမှ စဉ်းစားမယ်”

“တု စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ်၊ စာလည်းကျက်လို့ ရမှာမဟုတ် ဘူး မဟုတ်လား ... တု သွားနေပါ၊ မောင့်မေမေကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ တိုကိုလည်း လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်သွားရတော့မယ်”

ကိုနိုင် အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေကြောင်း တု သတင်းကြား ထားသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်ထိခိုက်ကြကွဲရ၏။

တုနဲ့ ကွဲရင်ရော မောင့်ဘဝ ပျက်စီးမှာလား။

မောင့်ရင်ခွင်မှာ မှီတွယ်ထားမိသည်။

“တုအတွက် မပူပါနဲ့ မောင်ရယ် ... တုနေတတ်အောင် ကြိုး

စားပါမယ်၊ တု စာမေးပွဲမှာ ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“တု”

“ဟင်”

“မောင်တို့ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ မကွာရှင်းကြဘူး၊ ဘဝ

တစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲကြမယ်နော်”

မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်ပါတယ် မောင်။

အညှိုးအတေးတွေက အရမ်းများပြားနေပြီပဲ။

မောင့်အမေက ချွေးမအသစ် တစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း

ရှာနေမှာပဲ။

“မောင့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ တုရယ် ... ကိုကိုထက်တောင် ဆိုး

ပါးတဲ့အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မောင်ရယ်”

သော် ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ တုကို မကွာရှင်းပေးနိုင်ပေ။

တု ပျော်ရွှင်စေရန် တုအတွက် သော် ဖြည့်စွမ်းပေးရန်

အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တု စာကျက်ရမည်ဖြစ်၍ သော် စားစရာတွေ ပြင်ဆင်ပေး

ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့ကားနှင့် အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီကို ရောက်ခါနီးတွင် လာဘ်ဆီက ဖုန်းဆက်လာ၏။

သူမကို လာတွေ့ပါတဲ့။

အန်တီလည်း ရောက်နေမယ်တဲ့။

တွေ့နေကျ စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါတဲ့။

သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။

အပြတ်ရှင်းဖို့အတွက် လာဘ်ချိန်းထားတဲ့နေရာလေးကို

ရောက်လာသည်။

“ကိုကို”

“လာဘ် ... မင်းဘာတွေ ဇာတ်လမ်းရှုပ်ချင်တာလဲ၊ ငါ

ဘာင်းပန်ပါတယ် ... ငါ့ရဲ့အချစ်အိမ်လေးကို မဖျက်စီးပစ်ပါနဲ့ကွာ”

“လာဘ် သိပါပြီ ကိုကို ... အဲဒါပြောပြချင်လို့ပါနော်”

လာဘ် အချိုသတ်ပစ်လိုက်သည်။

လာဘ်ကတော့ ကိုကိုကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်

ကျန်မ အရမ်းချစ်တယ်။

စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေက အများကြီး ရှိနေ၏။

လာဘ်နောက်ဆုတ်ပေးမယ်ဟုပြောတော့ ကိုကိုမျှက်နှာ
ကြီးက ပြီးသွားသည်။

တုနှိုင်းစံကို ဒီလောက်ပဲချစ်လား။

ဒေါ်မေသက်ကတော့ သားကို အပီကိုင်တော့တဲ့။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ရှေ့ ... အအေးသောက်လိုက်ပါဦး ... လာဘ် နောင်ထ
ရံနေပါပြီ။ ကိုကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံပါတော့မယ်။
လာဘ်အမှားတွေအတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

လာဘ်က ကိုကိုကားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး အအေးဗူးကိုပေးလိုက်
သည်။

“အင့် ... သောက်လိုက်ဦး”

“တော်ပါပြီ ... ကိုကို မသောက်ချင်ဘူး၊ ကိုကို ပြန်မေး
မေမေရော အထဲမှာရှိလား”

“မလာသေးပါဘူး၊ စောင့်ရမှာ ... လာဘ် အပြတ်ပြော
ကိုကို ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့တော့နော် ... အန်တီမေ့ကို စောင့်
အအေးသောက်ပါ ...”

မကောင်းတတ်၍ ငြင်းမနေတော့ဘဲ အအေးဗူးကို
သောက်လိုက်သည်။

သောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ သော့ခေါင်းက မူးလာပြီး သတိ
အစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ... မင်းဘာတွေလုပ်ထားတာလဲ လာဘ် ... အား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ကိုကိုရေ ... ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေး

မကြာခင် ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လေ”

အန်တီငွေနှင့် လာဘ်ဦးလေး ရောက်လာပြီး ကိုကိုကိုခေါ်

သောင်လာခဲ့သည်။

ပိုင်လိုက်တာ ...

ယောက္ခမလောင်းကြီးဆီလည်း အစီအစဉ် အောင်မြင်

ကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ယောက္ခမလောင်းကြီးက အူမြူးကာ အပိုင်လုပ်တဲ့။

မင်္ဂလာပွဲကြီးကို အကြီးအကျယ်လုပ်ပေးမယ်တဲ့။

ပန်းနုရောင် အိပ်ရာခင်းတွေလွှမ်းနေတဲ့ လာဘ်တို့ ကြိုတင်

ထားတဲ့ အခန်းရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ကိုကိုနှင့် အတူတူ အိပ်စက်ဖို့

ညီသည်။

“ကိုကို ...”

“အင်း ... တုလား ... မင်း တုလား”

“အင်းလေ”

ကိုကိုအချိုရည်ထဲမှာ မူးယစ်ဆေးထည့်ထားတာပါ။

လာဘ်က ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပဲ။

ကိုသက်ပိုင်သော် ...

ရှင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟင်။

အချစ်တွေက စီးဆင်းကျလာသလိုလို ကိုကိုလက်တွေက

လည်း သူ့မအား အငမ်းမရ ပွေ့ဖက်ပွတ်သပ်နေသည်။

“တု ... တုရယ်”

“မောင်ရယ်”

အချစ်ရေယာဉ်ကျောမှာ မျှောပါဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးကို တုနက်တဲ့အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လာဘ် ... လာဘ် ... တံခါးဖွင့်တော့၊ သက်ဆိုင်ရာတွေ ရောက်နေပြီ၊ သက်ပိုင်သော်ရဲ့သူငယ်ချင်းခေါ်လာတာ ... ဒေါ်ဇွေလည်း အဖမ်းခံနေပြီ”

“ဟင်”

လာဘ် ကပျာကယာ လှူးလဲထပြီး အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

ဘာတွေဖြစ်ရတာလဲ။

ရဲတွေတဲ့။

သူမတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် ရဲတွေက လာဘ်အား လက်ထိပ်ခတ်

နက်ကြသည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘာလုပ်တာလဲ ခင်လတ်၊ ဒါက ငိုသူငယ်

လူရိုးလူကောင်း ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းကွ”

“ဟင်”

ကိုသက်ပိုင်သော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းက ရဲအုပ်တစ်ယောက်ပဲ။

သူမနှင့် မကြာခဏ ပြဿနာတက်ခဲ့သူပါ။

လာဘ် ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် အဖမ်းခံနေရတာလဲ။

“သူ့ကိုခေါ်သွားတော့ ... သော့ကိုတော့ ငါပဲဆေးရုံပို့လိုက်

ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုရဲအုပ် နောင်နှောင်က သော့ကို ဆေးရုံပို့ဖို့ စီစဉ်ရသည်။

“သော်”

“အင်း”

“မင်း သတိရလား”

“ဘာတွေလဲ ... တုလား”

သော် ငြိမ်သက်သွားသည်။

တော်တော် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့သူတွေပဲ။

သော့ကို ကားပေါ်မှာ တွေ့လိုက်လို့ သက်ဆိုင်ရာကို

ကြောင်းကြားပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

“သော် ... မင်းကံကောင်းတယ်၊ မင်း ထောင်ချောက်ထံ တိုးဝင်မိတော့မလို့”

နောင်နှင့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း သော်က ကိုယ်ကျင့် တရား အကောင်းဆုံးပင်။

“ကိုယ့်မေမေက ကိုယ်လက်ထပ်တာကို လက်မခံဘူး ချွေးမက ဆင်းရဲလို့တဲ့လေ ... ”

သော်နှင့်တွေ့တုန်းက ပြောပြခဲ့သည်။

“သော် ... ဟေ့ကောင် ... ”

“အင်း ... မူးတယ် ... ဘယ်သူလဲ ... တု ... တုလား”

“သော်ရာ”

နောင်စိတ်ပူပြီး ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းလာခဲ့သည်။

ဆေးရုံရောက်မှ မူးယစ်ဆေးတွေ ဖြစ်နေ၏။

ကံကောင်းသွားသည်။

“ကိုယ်အချိန်မီ ရောက်လို့ပျောက်ကွာ၊ သော်ရာ ... မင်း ကံ ကောင်းသွားတယ်”

သော် မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

အခန်း (၂၀)

“အမလေး ... အန်တီသားငယ်လေး ဆေးရုံမှာလား ... ဘာပြောတယ် ... ကောင်မလေးက လမ်းပေါ်ကစရိုက်မလေး ဖုတ်လား ... အားလုံးဝိုင်းလိမ့်ကြတာလား”

ဘုရားရေ ...

ဒေါ်မေသက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

သား ဆေးမိထားတာတော့ မိမိပရောဂ ဖြစ်နေမယ့် လာဘ်

ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အကျင့်ပျက်မလေးတဲ့။

မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ထောင်တောင် ကျဖူးတယ်တဲ့။

“သော် ကံကောင်းသွားတယ်အန်တီ ... ဘာမှတော့မဖြစ်

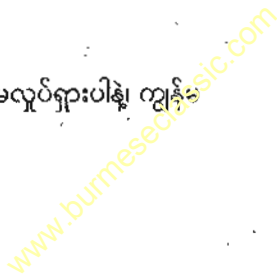
ဘူး၊ ဆေးရုံမှာ သတိမရဘူး”

“အန်တီ လာခဲ့မယ် ... သားကို ကြည့်ပေးပါနော်၊ သူ ...

ရှင်မြတ်နိုး

သူမိန်းမဆီ အကြောင်းမကြားပါနဲ့ဦး ... ”
 တုနိုင်းစံ သိလို့မဖြစ်ဘူး။
 ပြဿနာတွေ တက်သွားနိုင်သည်။
 မိမိအမှားပဲ။
 လာဘ်ကို မိမိက သွေးထိုးပေးခဲ့၏။
 အမလေး ...
 လာဘ်ဆိုတဲ့ ဟာမနဲ့သာ မိမိသားငယ် လက်ထပ်ရလို့
 မိမိချွေးမက ဒေါ်မေသက် ဆက်မတွေးရဲတော့။
 သားကြီးက အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီတဲ့။
 မိမိသားကြီး မိသားစုဒုက္ခဖြစ်ရတာလဲ မိမိကြောင့်ပဲ။
 “အား ... အမလေး ... မောလိုက်တာ အိရေ ... အိ”
 မထင်မှတ်ဘဲ မိမိနှလုံးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ထ
 ပြီး မောလာသည်။
 ပုံကို သတိရမိသွား၏။
 အမောဖောက်လာ၍ မိမိကို အသနားခံ၍ အကူအညီ
 တောင်းခဲ့သည်။
 “အန်တီမေ ... ကယ်ပါ ... ကျွန်မကို ဆေးရုံပို့ပေးပါနော်”
 မိမိ လှည့်ထွက်လာခဲ့၍ ချစ်ပွင့်ပုံ ကွယ်လွန်သွားရသည်။
 “အမလေး ... မောလိုက်တာ၊ အိရော ... ကယ်ကြပါဦး”

မိမိခန္ဓာကိုယ်က အားတွေဆုတ်ယုတ်ပြီး မလှည့်နိုင်တော့။
 ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံခွေကျသွားသည်။
 “အိရေ ... အိ ... ”
 ခြေသံရှုပ်ရှုပ်လေးက မိမိရှေ့မှာရပ်သွား၍ မိမိလှည့်ကြည့်
 လိုက်တော့ တုနိုင်းစံ။
 “တု ... သမီးလေး မေမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ပေးပါ။ တောင်းပန်
 ခါတယ် သမီးလေး ... ”
 တုကတော့ အမောဖောက်နေတဲ့ ဒေါ်မေသက်ကို တွေ့
 ထိုက်ရသဖြင့် မမပုံကို သတိရမိသွားသည်။
 မမကို ဒီအတိုင်း ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး။
 မမပုံ သေဆုံးရတာ ဒေါ်မေသက်ကြောင့်ပဲ။
 “သမီးလေးတု ... မေမေ မှားပါတယ်၊ ကယ်ပါ ... သမီး
 ခယ် ... ”
 မိမိ နောင်တတွေရနေပါပြီ။
 တုက မကယ်တင်လည်း မိမိ ပုံဝဋ်တွေလည်တာပဲ။
 အပြစ်မတင်ချင်တော့။
 မိမိအတ္တက မိမိကို သတိတာပဲလေ။
 “ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါ ... စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ ကျွန်မ
 အိကို ခေါ်ဦးမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

တု လက်စားချေတာတွေ ဘာတွေမလုပ်လိုတော့။

မောင်က ရှိသေးသည်။

မောင့်မေမေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မရက်စက်နိုင်တော့ဘဲ
ကို အော်ဟစ်ခေါ်၍ ပွေ့ချည်ကာ ဆေးခန်းကိုခေါ်လာခဲ့သည်။
ဆေးခန်းမှာ အရေးပေါ်ကုသမှုတွေ ပြုလုပ်တာ အချို့
သွားသဖြင့် သက်သာရာရသွား၏။

စိတ်ချပြီဆိုမှ မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသည်။

“တုနှိုင်းစံလား ... သော့ဇနီး မဟုတ်လား”

“မောင့်ဖုန်းက ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်က ဒုရဲအုပ်နှောင်နှောင်ပါ။ ခေး
ဆေးရုံရောက်နေတယ်။ ကောင်းကောင်း သတိမရသေးဘူး
သော် ... အမေရော ...”

ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်သွား
တော့ မောင့်အရှုပ်တော်ပုံကို သိလိုက်ရသည်။

“သော့ကို ယုံကြည်ပေးပါဗျာ ... လူတော်လူကောင်း ဝု
သိက္ခာနဲ့နေတတ်သူတွေပါ ... အခုဟာက လုပ်ကြံမှုပါ”

တု သိလိုက်သည်။

မောင့်အမေရဲ့ စနက်ပဲ။

သူ အထင်တကြီး မှန်းထားတဲ့ ချွေးမလောင်းက အ

အဖန် ဖြစ်နေ၏။

မှတ်သွားပြီလား။

မောင်လည်း ဘာမှမဖြစ်တော့၍ တု ပြန်လာခဲ့သည်။

“တုနှိုင်းစံ ... ကိုယ်ကြားထဲကနေ တောင်းပန်ပါတယ်၊
သော် သတိရလာရင် သော့အနားမှာ နေပေးစေချင်ပါတယ်”

“သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

တု ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

တု ထွက်သွားသင့်ပြီဟု ထင်မိ၏။

မောင့်အမေရဲ့ သဘောတူညီမှုမရဘဲ တု ဆက်မနေနိုင်
တော့။

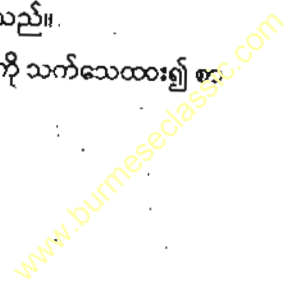
ပိုင်းလုံးမဟု အစွပ်စွဲမခံနိုင်ပါဘူး။

မောင့်အိမ်ကနေ တု ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ဝစည်းတွေကိုပဲ ယူ
ဆောင်၍ သက်သေနှင့်ပြု၍ မောင့်အိမ်ကြီးထဲကနေ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

“တု ... ထွက်သွားသင့်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ တု အိမ်လေးကပဲ
တုအတွက် နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါတယ်လေ”

တု အိမ်လေးဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သက်သေထား၍ စာ
လည်းရေးပေးထားခဲ့၏။

ရှင်မြတ်နိုး

သူမအိမ်လေးက ခွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ဟယ် တု ... နင် ... နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ နင် ပြန်လာတာလား?”

“အင်း ... အပြီးအပိုင် ပြန်လာတာပါ။ မောင်နဲ့ကွာရှင်းမယ်၊ တုအကြောင်း နင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘဝကိုရပ်တည်ရဲတယ် ရင်ဆိုင်ရဲတယ် ...”

“သိပါတယ်ဟာ ... နင့်အစ်မလို မဖြစ်တာဘဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုသက်ပိုင်သော်က နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငါ့ကိစ္စတစ်ခုကို သံယောဇဉ်ကြီးတွေ အထပ်ထပ် မရစ်ပတ်ခင် ဖြတ်ပစ်တာ”

“တု”

“ရပါတယ် ... ငါ့အိမ်လေးက အေးချမ်းတယ်၊ နင်လည်း နို့နေတယ်မဟုတ်လား”

နုကတော့ ဘာမှမဝေဖန်ဘဲ မျက်ရည်တွေကျရင်း သူမကို ဖက်ထားသည်။

မောင့်ကိုတော့ လွမ်းတယ်။

ကျွန်မ ချစ်မိနေပါပြီ။

စောစောကပဲ လမ်းခွဲလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မောင်ရယ်။

ကျွန်မကြောင့်တော့ လောကကြီးကို အရှုံးမပေးပါနဲ့။ တုကို မေ့ပစ်ပေးပါ။

“နင်လည်း စာမေးပွဲဖြေရမယ် မဟုတ်လားတု ... စာပဲ ကျက်တော့၊ ဘာမှစိတ်မထိခိုက်နဲ့ ... ငါတို့ အရင်ကလိုပဲ ပျော်ပျော် ပါးပါးနေကြမယ်”

“အေးပါ”

တုဘဝအတွက် အရေးကြီးတာက ဘွဲ့ရဖို့ပဲ။

တု အရမ်းကြိုးစားထားတာပါ။

မမပုံဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်စေရမယ်။

“တုရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေး ပျက်စီးရပေမယ့် တုကျေနပ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ မမပုံအတွက် ဒေါ်မေသက်ကို တုလက်စားမချေ ခဲ့ရဘူး”

ဒေါ်မေသက်ကို တု ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

မမပုံလည်း သဘောကျမှာပါ။

ကျေနပ်မှာပါ။

သူမ ဆေးရုံမှာရောက်နေတဲ့ မောင့်ကိုသတိရမိနေ၏။

မေ့ပစ်လို့မရနိုင်တာက တု ဖြစ်နေသည်။

“မောင့်အမေက တုကိုဘယ်တော့မှ ခွေးမအဖြစ် လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးမောင် ... ကျွန်မ သိနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ...”

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

ကျွန်မကပဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမှာလဲ ... သံသယတွေနဲ့ အထင်သေးမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတယ်လေ”

သူမကတော့ မောင့်မေမေ ဆန္ဒမရှိတဲ့ ချွေးမနေရာကို အတင်းအကြပ် မယူဖို့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

မောင့်မေမေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရန် အင်အားတွေ ကင်းမဲ့နေ၏။

ညရောက်တော့ နုနှင့်အိပ်ရတာ အရင်ကလောက် နွေးထွေးမှု မရှိဘူးဟု ထင်သည်။

“ဟဲ့ တု ... မအိပ်နိုင်ဘူးလား၊ မျက်တောင်ဖျားတွေပေါ်က အိပ်စက်ခြင်းတွေ မောင်ကယူဆောင်ထားလိုက်ပြီလား”

“နင်ကလည်းဟာ ... တုပါ ... မယုံရင်ကြည့်နေ၊ မောင့်လို့ ငါ့ကွာပြမယ်၊ သံယောဇဉ် ဖြတ်တောက်ပစ်မယ်”

“တကယ်လို့ ကိုသော်က နင်ကိုကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ရော ...”

“မကွာနဲ့လေ ... ငါလည်း နောက်ထပ်ချစ်သူ အသစ်လည်း မရှာဘူး ... ယောက်ျားလည်း မယူဘူး၊ သုံးနှစ်လေ ဘာဖြစ်လိ”

မောင်ကလွဲပြီး တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တုလည်း ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

မောင်ကပဲ ကျွန်မရဲ့အချစ်ဦးပါလေ။

“ဟင် ... တုလေ ဟန်ဆောင်နေရတာပါ။ တကယ်လည်း အိပ်လို့မရဘူး၊ မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူးထင်တယ်”

တု မေ့ပစ်ရမယ်။

မောင်နဲ့က ဘဝတစ်သက်တာလုံး လက်တွဲဖော်မှ မဖြစ်နိုင်တော့တာပဲ။

စောစောပဲ အဆုံးသတ်ကြရအောင်ပါ။

“မောင် ... သတိရနေလောက်ပြီ၊ ကျွန်မဆီကို မောင် ချက်ချင်းပြေးလာသင့်တာ မဟုတ်လား ... မောင့်အချစ်တွေကို သက်သေပြဖို့လေ”

သူမ မျှော်နေမိသေးသည်။

စိတ်ဓာတ်ကပျော့ချင်ချင်။

ညဉ့်နက်သွားတော့ သူမ စိတ်လျော့ပြီး အိပ်စက်ဖို့ပဲ ကြိုးစားသည်။

မျက်ခွံတွေလေးလံပြီး အိပ်စက်သွားတော့၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ မောင့်နောက်သို့ တုက ပြေးလိုက်နေသည်။

“တု ... ဟဲ့ ... တု ထပါဦး ... တံခါးခေါက်နေတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ...”

နက တုကို အတင်းဆွဲလှုပ်ပြီး နိုးနေသဖြင့် တု လန့်နိုးသွားသည်။

“ဟင် ... နဲ့ ဘာလဲဟာ ...”

“အပြင်မှာ တံခါးခေါက်နေတယ် ... ဘာလုပ်မလဲ”

မောင်ပဲလား။

ရင်က ထိတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် သူမ ထိုင်နေသဖြင့် နုက တံခါးသွားဖွင့်

ပေးပြီး ခြေသံက သူမ အိပ်ခန်းလေးထဲ ဝင်လာ၏။

အိပ်ချင်စိတ်က မပျယ်သေး။

ဘယ်သူလာတာလဲ နုဟု မေးလိုက်သည်။

“မောင်ပါ တု ...”

“ဟင်”

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သူက မောင်ဖြစ်နေသည်။

“မောင် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“တုကရော မောင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ထားပြီး ထွက်သွားရတာလဲ။

မင်း ရက်စက်လိုက်တာ ... မောင် သေမတတ်ဘဲ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တာလေ ...”

“မောင် ဆေးရုံကနေ ဆင်းရပြီလား ... ဟိုလေ မောင့် မေမေဆီ သွားလေ ...”

“မသွားရသေးဘူး၊ မေမေလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ ဆေး

ခန်းကနေ အိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီ၊ သမီးတုဆီ သွားလိုက်ပါတဲ့ ...

မေမေအသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တဲ့

မောင် အပြေးလာခဲ့တာပါ ...”

“မောင်”

“ပြောလေ တု ...”

“တု မောင့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ မရိုးသားဘူးလေ ... မမပုံ အတွက် လက်စားချေချင်လို့ပါ”

တု စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်လာသဖြင့် မောင့်ကို ရိုးသားစွာ ဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“တုရယ် ... မောင်သိပါတယ်၊ မောင့်ဘက်က ချစ်မြတ်နိုး ဆို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ တုကို မောင်ဘယ်တော့မှ မကွာရှင်းဘူး၊ ဖြန်လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

“ဟင့်အင်း ... စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် လေ ... မောင့်မေမေက ...”

“အမလေး ... မေမေက အရမ်းနောင်တရနေတယ်၊ ချွေးမ ချွေးကာမှ ကံကောင်းသွားလို့လေ၊ ဟိုနောင်ကြောင့်ပေါ့ ... ဒီ ဆောင်ကယ်လိုက်လို့ ... အခုတောင် မောင် ရိုတီတီဖြစ်နေသေး တယ်၊ တု ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ... မလိုက်ရင် မောင်လည်း ဒီမှာနေတော့ မယ်၊ မင်းကို မခွဲနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ ...”

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

မောင်က သူမဘေးမှာဝင်ပြီး လဲအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် မအိပ်ဖို့ ပြောနေရ၏။ မောင်က လက်မခံ။ နုက ဝင်လာပြီး ပြန်လိုက်သွားပါတော့တုရယ်။ ငြင်းနေတာ နားကြား ပြင်းကတ်လို့ပါပြောရင်း အတင်းပြန်လိုက်သွားဖို့ နားချနေသည်။ မောင်ကို ဒုက္ခတွေ့ထပ်ပြီး မပေးလိုတော့သဖြင့် တုလည်း နောက်မှ ပြဿနာတွေ ရှင်းပစ်မယ်ဆိုပြီး အရှက်ပြေ နှုတ်ခမ်းလေး စုထော် ရင်း မောင်ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ ပြန်လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

